

Forslag

til

Lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

Fremsat den 4. februar 1970 af *arbejdsministeren*.

Afsnit I. Arbejdsformidling.

Kapitel 1. Opgaver.

§ 1. Arbejdsformidlingen har til opgave som et neutralt landsomfattende system at foretage vederlagsfri formidling af arbejdskraft og i forbindelse hermed at yde bistand ved valg af erhverv og uddannelse, jfr. lov om erhvervsvejledning. Arbejdsformidlingen skal betjene arbejdssøgende og arbejdsgivere fra alle erhverv og stillingsgrupper.

Stk. 2. Arbejdsformidlingen har endvidere til opgave som led i en aktiv arbejdsmarkedspolitik at følge udviklingen på arbejdsmarkedet, at tage initiativ til foranstaltninger af arbejdsmarkedsmæssig betydning og at yde statslige og kommunale myndigheder bistand ved indsamling og vurdering af oplysninger vedrørende arbejdsmarkedsforhold.

Kapitel 2. Opbygning.

§ 2. Arbejdsformidlingen ledes af arbejdsdirektøren.

§ 3. Til bistand for arbejdsdirektøren nedsættes et landsarbejdsnævn.

Stk. 2. Landsarbejdsnævnet skal endvidere i forhold til de i § 8 nævnte arbejdsmarkedsnævn virke koordinerende og initiativtagende samt have adgang til at udtale sig forud for arbejdsdirektørens indstillinger til arbejdsministeren om arbejdsformidlingens struktur, omfang og virkemidler, og vedrørende fastsættelse af direktørens almindelige bestemmelser for arbejdsformidlingens virksomhed.

Arbejdsmin. 4. k. j. nr. 11.308-16.

Stk. 3. Arbejdsministeren kan udfærdige nærmere bestemmelser for nævnets virksomhed og efter indstilling fra nævnet fastsætte dets forretningsorden.

§ 4. Landsarbejdsnævnet består af arbejdsdirektøren som formand og 17 andre medlemmer.

Stk. 2. Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark udpeger hver 4 medlemmer, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger udpeger 1 medlem, de i § 96 nævnte tillidsmænd for arbejdsløshedskasserne udpeger 2 medlemmer, Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærforeninger, Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger, boligministeriet, handelsministeriet, ministeriet for offentlige arbejder og socialministeriet udpeger hver 1 medlem.

Stk. 3. Medlemmerne, bortset fra formanden, udpeges for en periode af 4 år.

§ 5. Arbejdsformidlingen består af et arbejdsformidlingskontor i hver amtskommune, bortset fra Københavns amtskommune. For Københavns amtskommune og Københavns og Frederiksberg kommuner (Københavnområdet) oprettes et fælles arbejdsformidlingskontor.

Stk. 2. Arbejdsministeren bestemmer efter indstilling fra arbejdsdirektøren, i hvilke kommuner arbejdsformidlingskontorerne skal ligge.

Stk. 3. Arbejdsdirektøren kan oprette og nedlægge afdelingskontorer under arbejdsformidlingskontorerne.

§ 6. Arbejdsformidlingskontorerne ledes af arbejdsformidlingschefer.

Stk. 2. Arbejdsformidlingscheferne ansættes af arbejdsministeren efter indstilling fra arbejdsdirektøren, hvis indstilling afgives efter forhandling med vedkommende arbejdsmarkedsnævn samt landsarbejdsnævnet. På samme grundlag træffer arbejdsministeren afgørelse om, ved hvilket kontor en arbejdsformidlingschef til enhver tid skal gøre tjeneste.

Stk. 3. Arbejdsformidlingschefen skal være uafhængig af arbejdsgiver- og lønmodtagerinteresser.

§ 7. Arbejdsformidlingens øvrige personale ansættes af arbejdsdirektøren efter indstilling fra de respektive arbejdsformidlingschefer. På samme grundlag træffer arbejdsdirektøren bestemmelse om, ved hvilke kontorer personalet til enhver tid skal gøre tjeneste.

Stk. 2. Arbejdsministeren fastsætter bestemmelser om løn-, pensions- og tjenesteforhold for arbejdsformidlingens personale.

§ 8. Der nedsættes ved arbejdsministerens foranstaltning for hver amtskommune og for Københavnsområdet et arbejdsmarkedsnævn.

Stk. 2. Nævnet skal bistå arbejdsformidlingschefen ved løsning af kontorets opgaver og skal følge udviklingen på arbejdsmarkedet inden for området. Arbejdsformidlingschefen skal holde nævnet løbende underrettet om kontorets virksomhed. I anliggender af væsentlig betydning for kontorets arbejde må afgørelser først træffes og indstillinger afgives efter indhentet udtalelse fra nævnet. Nævnet kan på eget initiativ fremsætte forslag over for kontoret og skal virke koordinerende mellem kontoret og de lokale og regionale myndigheder, udvalg o.lign. af betydning for arbejdsmarkedet.

Stk. 3. De nærmere bestemmelser om arbejdsmarkedsnævnenes virksomhed fastsættes af arbejdsministeren efter indstilling fra arbejdsdirektøren.

§ 9. Arbejdsmarkedsnævnet består af en formand, af arbejdsformidlingschefen og af

15 andre medlemmer. Arbejdsformidlingschefen virker som nævnets sekretær.

Stk. 2. Arbejdsministeren beskikker nævnets formand og en suppleant for denne. Uden for Københavnsområdet foretages beskikkelsen efter indstilling fra amtsrådet. I Københavnsområdet foretages beskikkelsen efter indstillinger fra Københavns amtsråd, Københavns borgerrepræsentation og Frederiksberg kommunalbestyrelse efter indbyrdes forhandling.

Stk. 3. Formanden og suppleanten for denne skal være uafhængig af de i nævnet repræsenterede interesser.

Stk. 4. Som repræsentanter for områdets lønmodtagerorganisationer udpeger Landsorganisationen i Danmark 5 medlemmer. Som repræsentanter for områdets arbejdsgiver- og erhvervsorganisationer udpeger Dansk Arbejdsgiverforening efter forhandling med andre interesserede organisationer 5 medlemmer. Endelig udpeger uden for Københavnsområdet amtsrådet 5 medlemmer. Af de af amtsrådet udpegede medlemmer skal 1 være medlem af udvalget til forvaltning af amtskommunens sociale og sundhedsmæssige anliggender udenfor sygehusvæsenet og 1 være medlem af det for amtet nedsatte revaliderings- og pensionsnævn. I Københavnsområdet udpeger Københavns borgerrepræsentation efter indhentede erklæringer fra Københavns amtsråd og Frederiksberg kommunalbestyrelse 5 medlemmer. Samtidig udpeges på tilsvarende måde suppleanter for hvert enkelt medlem.

Stk. 5. Bortset fra arbejdsformidlingschefen beskikkes eller udpeges nævnets medlemmer og disses suppleanter for en periode, der falder sammen med den kommunale valgperiode. Den, der er valgbar til kommunalbestyrelsen, kan ikke modsætte sig medlemskab af nævnet for en periode, men kan herefter nægte at lade sig beskikke eller udpege i den kommende periode.

§ 10. Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet de nærmere regler for samarbejde mellem arbejdsformidlingskontorerne og de anerkendte arbejdsløsheds-kasser, herunder om arbejdsløsheds-kassernes forpligtelse til at yde kontorerne bistand ved arbejdsformidling.

Kapitel 3. Finansiering.

§ 11. Arbejdsformidlingschefen udarbejder forud for hvert finansår forslag til kontorets budget, der efter at være forelagt arbejdsmarkedsnævnet til erklæring indsendes til arbejdsdirektøren, der forelægger et samlet budgetforslag for arbejdsministeren. Arbejdsdirektøren meddeler efter ministerens godkendelse af et samlet budget godkendelse af de enkelte kontorets budgetter.

Stk. 2. Staten afholder $\frac{3}{4}$ af udgifterne ved oprettelse og drift af arbejdsformidlingskontorerne. Resten af udgifterne afholdes uden for Københavnsområdet af vedkommende amtsråd og for Københavnskontorets vedkommende af Københavns amtsråd og Københavns og Frederiksberg kommuner.

Stk. 3. Statens andel af udgifterne beregnes og udbetales efter regnskabsårets udløb på grundlag af et regnskab, der aflægges af arbejdsformidlingschefen efter arbejdsministerens nærmere bestemmelse og godkendes af arbejdsmarkedsnævnet. Med finansministerens samtykke kan der ydes forskud på statsandelen.

Stk. 4. Udgifterne ved oprettelse og drift af arbejdsformidlingskontorerne uden for Københavnsområdet bæres forskudsvis af den amtskommune, hvori kontoret er beliggende.

Stk. 5. Udgiften ved oprettelse og drift af arbejdsformidlingskontoret i København bæres forskudsvis af Københavns kommune. Udgifterne fordeles månedligt på Københavns amtskommune og Københavns og Frederiksberg kommuner efter de folketal, der foreligger oplyst ved arbejdsformidlingskontorets senest aflagte regnskab. Når statsandelen ifølge stk. 3 er indgået, afregner Københavns kommune den del heraf, der efter samme forholdstal tilkommer henholdsvis Københavns amtskommune og Frederiksberg kommune, med disse. Er forskud på statsandelen ydet, forholdes tilsvarende.

Kapitel 4. Bistandsformer.

§ 12. I tilfælde, hvor det påtænkes at anvise arbejde til personer, der ikke bor så nær ved arbejdsstedet, at det med rimelighed kan forlanges, at de selv skal undersøge forholdene der, påhviler det arbejdsformid-

lingskontoret, inden anvisning sker, at tilvejebringe nærmere oplysninger — eventuelt gennem arbejdsformidlingskontoret ved arbejdsstedet — om løn og arbejdsvilkår for det pågældende arbejde og om, hvorledes og på hvilke vilkår der kan skaffes de anviste arbejdere kost og logi.

§ 13. I tilfælde, hvor arbejdsformidlingen anviser arbejde over så store afstande og under sådanne forhold, at overtagelsen af arbejdet normalt vil forudsætte skift af bopæl, og hvor overflytningen anses for ønskelig ud fra en samlet vurdering af stedlige og faglige behov på arbejdsmarkedet, påhviler det det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område arbejdspladsen er beliggende, at udfolde bestræbelser for at skaffe den tilflyttede bolig f. eks. ved henvendelse til kommunalbestyrelsen, til sociale boligforetagender eller andre, eventuelt ved at træde i samarbejde herom med den arbejdsgiver, til hvem anvisningen sker.

§ 14. Arbejdsformidlingen kan yde følgende former for økonomisk støtte til arbejdssøgende:

1. Rejsehjælp, jfr. § 15.
2. Tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, jfr. § 16.
3. Flyttehjælp, jfr. § 17.
4. Hjælp til fremskaffelse af bolig og etableringshjælp, jfr. § 18.
5. Tilskud til befordring mellem bopæl og arbejdssted, jfr. § 19.

§ 15. Rejsehjælp kan ydes til arbejdsøgende, der enten er arbejdsløse eller må vente at blive det i den nærmeste fremtid, og som godtgør at skulle rejse fra det sted, hvor de er eller bliver arbejdsløse, for at overtage arbejde andetsteds. Rejsehjælp kan endvidere ydes ved tilbagerejse i de tilfælde, der omhandles i § 20, stk. 2.

Stk. 2. Hjælpen ydes som dagpenge, jfr. kapitel 9, for det antal dage, rejsen varer, dog højst for 3 dage, samt som en godtgørelse svarende til udgiften ved befordring med offentligt befordringsmiddel. Til arbejdssøgende, der ikke er medlem af nogen anerkendt arbejdsløshedskasse, udbetales hjælpen med et beløb, svarende til dagpengesatsen i den anerkendte (eventuelt ikke-aner-

kendte) arbejdsløshedskasse, hvortil pågældende efter sit fag må henføres.

Stk. 3. Ved rejse til udlandet kan der kun ydes rejsehjælp i overensstemmelse med regler, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

Stk. 4. Hjælpen udbetales af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område den arbejdssøgende hidtil har haft bopæl.

§ 16. Tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse kan ydes til arbejdssøgende forsørgere, der er arbejdsløse eller må vente at blive det i den nærmeste fremtid, og som overtager arbejde i en sådan afstand fra hjemstedet, at de er henvist til at tage ophold uden for dette.

Stk. 2. Tilskuddet ydes med 10 kr. pr. dag. Såfremt den af Danmarks Statistik offentliggjorte gennemsnitlige timefortjeneste (inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg) i april kvartal for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet stiger eller falder 1 pct. i forhold til den tilsvarende timefortjeneste i april kvartal 1965, forhøjes eller nedsættes tilskuddet fra den følgende 1. april med 1 pct. For hver yderligere stigning eller fald i timefortjenesten med 2 pct. i forhold til april kvartal 1965 forhøjes eller nedsættes tilskuddet ligeledes pr. 1. april med yderligere 2 pct. af det oprindelige beløb.

Stk. 3. Tilskuddet, der udbetales ugevis bagud for hver af ugens 7 dage, kan ikke ydes for kortere tid end en uge og kun med arbejdsdirektørens samtykke for længere tid end 6 måneder. Endvidere ydes der godtgørelse for udgiften ved en månedlig rejse til hjemstedet ved befording med offentligt befordringsmiddel. Ved arbejdets ophør inden tilskuddets bortfald ydes der hjælp til hjemrejsen efter reglerne i § 15, stk. 2.

Stk. 4. Tilskuddet udbetales af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område den pågældende har taget ophold, efter indhentet erklæring fra det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område hjemstedet er beliggende.

§ 17. Flyttehjælp kan ydes til personer, der

1. er blevet arbejdsløse på det hidtidige hjemsted eller må vente at blive det i den nærmeste fremtid,

2. har opnået arbejde af mere end midlertidig karakter i en sådan afstand fra det hidtidige hjemsted, at de er henvist til at tage ophold uden for dette, og

3. ønsker at flytte deres hjem til det nye arbejdssted.

Stk. 2. Hjælpen ydes som godtgørelse af dokumenterede udgifter ved transport af bohaver samt en godtgørelse, der svarer til udgiften ved familiemedlemmers befording med offentligt befordringsmiddel.

Stk. 3. Hjælpen udbetales af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område den pågældende har taget bopæl.

§ 18. Støtte til betaling af boligandel eller boligindskud eller til forudbetaling af husleje kan ydes som garanti for lån eller som lån til personer, der af arbejdsformidlingen har fået anvist arbejde over så store afstande og under sådanne forhold, at overtagelsen af arbejdet normalt vil forudsætte skifte af bopæl. Støtten kan dog kun ydes, såfremt overflytningen af arbejdskraft anses for ønskelig ud fra en samlet vurdering af stedlige og faglige behov på arbejdsmarkedet.

Stk. 2. Under samme betingelser, som nævnt i stk. 1, kan der, når bolig er fremskaffet, ydes etableringshjælp efter regler, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

Stk. 3. Hjælpen bevilges af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område den pågældende har taget bopæl, efter indhentet erklæring fra det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område det hidtidige hjemsted er beliggende.

§ 19. Tilskud til daglig befording mellem bopæl og arbejdssted kan ydes i ganske særlige tilfælde under forudsætning af,

1. at arbejde er anvist af arbejdsformidlingen,
2. at arbejdet er af midlertidig art,
3. at den nødvendige arbejdskraft ikke har kunnet fremskaffes på anden måde,
4. at befordingstiden fra bopæl til arbejdssted overstiger 1 time ved anvendelse af offentlige befordringsmidler eller, såfremt der i praksis ikke er mulighed for benyttelse af sådanne, ved anvendelse af cykel, og

5. at arbejdstageren ikke på anden måde får befodringsudgifterne helt eller delvis dækket.

Stk. 2. Tilskuddet, der ikke kan overstige udgiften ved befodrning med offentligt befodringsmiddel, ydes efter regler, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet, og udbetales af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område pågældende har bopæl.

Kapitel 5. Forskellige bestemmelser.

§ 20. Når anvisning af arbejdskraft har fundet sted, giver arbejdsformidlingskontoret straks meddelelse herom til arbejdsgiveren. Kommer arbejdsforholdet ikke i stand, eller afbrydes det umiddelbart efter overtagelsen, påhviler det arbejdsgiveren straks at give meddelelse herom til arbejdsformidlingskontoret. Kontoret underretter derefter vedkommende arbejdsløshedskasse samt arbejdsdirektoratet om den modtagne meddelelse.

Stk. 2. En arbejdsgiver, der afviser den til ham anviste arbejdskraft, er pligtig til at godtgøre rejseudgifter, der i anledning af anvisningen måtte være afholdt af arbejdsformidlingskontoret, såfremt afvisningen skyldes antagelse af anden arbejdskraft, og arbejdsgiveren ikke har underrettet kontoret derom på et sådant tidspunkt, at rejse til arbejdsstedet kunne være undgået.

§ 21. Når en til arbejdsformidlingskontoret tilmeldt arbejdssøgende selv har skaffet sig arbejde eller af andre grunde ikke længere ønsker kontorets medvirken til anvisning af arbejde, påhviler det ham straks at give meddelelse herom til kontoret.

§ 22. Arbejdsformidlingskontoret må ikke give uvedkommende adgang til at gøre sig bekendt med de for kontoret foreliggende oplysninger om tilmeldte arbejdssøgende.

Stk. 2. Arbejdsformidlingskontoret skal efter anmodning give en arbejdsgiver oplysning om, hvorvidt bestemte personer, som arbejdsgiveren ønsker anvist til arbejde, er tilmeldt som arbejdssøgende. Finder kontoret, at der er anledning til at afslå anmodningen, kan arbejdsgiveren indbringe sagen for arbejdsdirektøren. Direktørens afgørelse

kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 23. Når en faglig organisation skriftlig har sendt et arbejdsformidlingskontor fyldestgørende oplysning om, at en virksomhed er omfattet af strejke eller lockout, må kontoret ikke anvise arbejdskraft til virksomheden, førend konflikten er hævet eller kendt ulovlig.

Afsnit II. Privat arbejdsanvisning m. v.

Kapitel 6.

§ 24. Arbejdsministeren kan efter indstilling fra arbejdsdirektøren og efter forhandling med vedkommende arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationer tillade personer og foreninger at foretage privat arbejdsanvisning inden for enkelte faglige eller stedlige områder, hvor der skønnes at være ganske særligt behov herfor.

Stk. 2. Tilladelser til privat arbejdsanvisning, der er meddelt i henhold til § 1 i lov nr. 249 af 13. juni 1968 om privat arbejdsanvisning, er fortsat gyldige.

§ 25. Tilladelse efter § 24 kan tilbagekaldes, hvis et vilkår for tilladelsen overtrædes. Med mindst 3 måneders varsel kan tilladelsen endvidere tilbagekaldes, når der ikke længere skønnes at være behov for den pågældende anvisningsvirksomhed.

§ 26. Arbejdsdirektøren fører tilsyn med privat arbejdsanvisning, der udøves i henhold til § 24.

§ 27. Arbejdsministeren kan bestemme, at virksomhed, der består i udlejning af arbejdskraft, hvis ansættelse hos udlejeren kun omfatter det enkelte udlejningsforhold, kun må udøves efter særlig tilladelse.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om tilsyn med sådan virksomhed.

§ 28. Det påhviler arbejdsformidlingskontorerne at have opmærksomheden henvendt på avertering i dagbladene m. v. om tilbud om arbejde og foretage indberetning til arbejdsdirektøren om annoncer, der må formodes at tilsigte en omgåelse af reglerne i dette afsnit.

§ 29. For anvisning af sygeplejersker gælder fortsat reglerne i § 8 i lov nr. 127 af 25. maj 1956 om sygeplejersker.

Afsnit III. Arbejdsløshedsforsikring.

Kapitel 7. Anerkendte arbejdsløshedskasser.

Anerkendelse.

§ 30. Ved en arbejdsløshedskasse forstås i denne lov en forening af lønmodtagere, der har sluttet sig sammen alene med det formål at sikre sig økonomisk bistand i tilfælde af ledighed.

§ 31. Arbejdsministeren meddeler efter begæring anerkendelse til arbejdsløsheds-kasser, der opfylder betingelserne i § 32.

Stk. 2. Findes der en anerkendt arbejdsløshedskasse for et fag, jfr. § 32, kan arbejdsministeren dog nægte at anerkende en ny arbejdsløshedskasse for faget.

§ 32. En arbejdsløshedskasse kan kun anerkendes, hvis

1. den optager medlemmer fra et eller flere bestemte fag inden for handel, kontorvirksomhed, industri, håndværk, landbrug m. v., fiskeri, beværternæring, transportvirksomhed og anlægsvirksomhed eller fra sådanne andre erhvervsområder, som arbejdsministeren sidestiller med de nævnte fag,
2. den har mindst 1.000 nydende medlemmer, og
3. dens vedtægt er i overensstemmelse med § 34.

§ 33. Begæring om anerkendelse indsendes til arbejdsdirektoratet ledsaget af:

1. et eksemplar af kassens vedtægt,
2. fortegnelser henholdsvis over de nydende og over de bidragydende medlemmer med angivelse af alder og stilling,
3. udskrift af den beslutning i henhold til hvilken anerkendelsen søges, samt,
4. for så vidt kassen ikke er nyoprettet, det sidste års regnskab.

Vedtægter.

§ 34. En anerkendt arbejdsløshedskasses vedtægt skal være i overensstemmelse med en standardvedtægt, som udarbejdes af ar-

bejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet og godkendes af arbejdsministeren.

Stk. 2. Vedtægten skal indeholde oplysninger om:

1. Kassens navn, hjemsted, formål og faglige område.
2. Kassens ledelse og de enkelte organers myndighed samt om urafstemning.
3. Medlemmernes optagelse, rettigheder og pligter.
4. Regnskabsvæsen, kasseeftersyn og revision samt anbringelse af kassens midler. Af kassens revisorer skal mindst én være statsautoriseret revisor.
5. Regler om vedtægtsændringer og om formuens anvendelse ved anerkendelsens bortfald.
6. Regler om den dokumentation, der skal foreligge, før dagpenge kan udbetales.

§ 35. Ændring af en anerkendt arbejdsløshedskasses vedtægt er først gyldig, når ændringen godkendes af arbejdsdirektøren.

Stk. 2. Vedtægtsændring, hvorved det bestemmes, at deltidsarbejdende kan optages som nydende medlemmer af kassen, jfr. kapitel 11, er dog kun gyldig, når ændringen godkendes af arbejdsministeren.

Bortfald af anerkendelse.

§ 36. Anerkendelse af en kasse bortfalder, når beslutning herom træffes af kassens øverste myndighed med mindst $\frac{3}{4}$ af de afgivne stemmer, og beslutningen derefter, ligeledes med mindst $\frac{3}{4}$ flertal af de afgivne stemmer, godkendes ved almindelig afstemning (urafstemning) blandt alle kassens medlemmer.

§ 37. Hvis en kasse ikke mere opfylder betingelserne for at blive anerkendt, jfr. § 32, bortfalder anerkendelsen med udgangen af vedkommende regnskabsår, medmindre arbejdsministeren bestemmer, at der skal gives kassen en yderligere frist for bortfaldet.

§ 38. Arbejdsministeren kan bestemme, at anerkendelsen af en kasse bortfalder, eller at statens refusion, jfr. § 79, stk. 1, bortfalder for et regnskabsår,

1. hvis kassens ledelse tilsidesætter reglerne

i denne lov eller bestemmelser, der er givet i henhold til loven, eller hvis kassens virksomhed ikke foregår under iagttagelse af fornøden påpasselighed og orden, eller

2. hvis arbejdsdirektøren og landsarbejdsnævnet skønner, at kassen uden direkte at overtræde gældende regler dog i forholdet til medlemmerne eller til andre anerkendte arbejdsløshedskasser virker på en for arbejdsløshedsforsikringen i dens helhed uheldig måde.

§ 39. Bortfalder en kasses anerkendelse efter §§ 37 eller 38, kan arbejdsministeren bestemme, at kassens medlemmer skal have ret til overflytning til anden anerkendt arbejdsløshedskasse. Bortfalder anerkendelsen efter § 36, kan tilsvarende bestemmelse træffes, når ganske særlige omstændigheder taler derfor.

§ 40. Den afgørelse, der ved anerkendelsens bortfald træffes om anvendelsen af den del af kassens formue, som ikke vedrører administrationsudgifter, jfr. § 77, stk. 1, er først gyldig, når afgørelsen godkendes af arbejdsdirektøren. Ingen del af denne formue kan fordeles mellem medlemmerne.

Kapitel 8. Medlemskab af anerkendte arbejdsløshedskasser.

Nydende medlemskab.

§ 41. Ret til optagelse som nydende medlem har personer,

1. som har bopæl her i riget, bortset fra Færøerne og Grønland,
2. som er mellem 18 og 65 år, og
3. som umiddelbart før begæring om optagelse har haft arbejde som lønmodtager inden for kassens faglige område i mindst 5 uger med en gennemsnitlig arbejdstid på over 30 timer ugentlig, jfr. dog kapitel 11, eller som dokumenterer at kunne få sådant arbejde umiddelbart efter optagelsen.

Stk. 2. Overflytning af et nydende medlem fra anden kasse og overgang fra bidragydende til nydende medlemskab kan ske efter medlemmets fyldte 65. år.

Stk. 3. Ingen må være nydende medlem af mere end én kasse.

Stk. 4. Lærlinge, som er omfattet af § 1 i lov om lærlingeforhold, har ikke ret til optagelse.

§ 42. Medlemmer, som tager lønarbejde uden for kassens faglige område, skal lade sig overflytte til anden kasse, jfr. § 94, eller lade sig overføre til bidragydende medlemskab eller udtræde af kassen.

Stk. 2. Et medlem, som ikke længere opfylder betingelsen i § 41, stk. 1, nr. 1, skal udtræde af kassen.

§ 43. Medlemmer, som ikke har deres hovederhverv og væsentligste livsophold ved lønarbejde, eller som ikke kan anses for arbejdssøgende til regelmæssigt lønarbejde, skal lade sig overføre til bidragydende medlemskab eller udtræde af kassen.

Stk. 2. Medlemmer, som må anses for uegnet til regelmæssigt arbejde eller til samarbejde med arbejdsledere eller arbejdskammerater, skal udtræde af kassen.

Stk. 3. Om tab af medlemsret på grund af restance med medlemsbidrag eller som følge af forseelser mod kassen gælder reglerne i §§ 78, 86 og 87.

§ 44. Uanset bestemmelserne i §§ 42 og 43 kan arbejdsdirektøren tillade,

1. at et nydende medlem, som tager lønarbejde uden for kassens faglige område, bevarer nydende medlemskab i denne, såfremt der ikke findes anden kasse, hvortil medlemmet kan overflyttes, jfr. § 94, og
2. at et medlem, som midlertidigt ikke opfylder betingelserne for nydende medlemskab, kan bevare dette i indtil $\frac{1}{2}$ år, dog uden ret til dagpenge. Når medlemmet på ny opfylder betingelserne for nydende medlemskab, indtræder ret til dagpenge, uanset om betingelserne i kapitel 10 er opfyldt, dog først, når medlemmet har haft arbejde i det omfang, som er angivet i § 41, stk. 1, nr. 3. Arbejdsdirektøren kan dog tillade, at der bortses fra denne betingelse.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren kan bestemme, at et medlem, om hvis ret til fortsat nydende medlemskab der hersker tvivl, i indtil 1 år kan bevare nydende medlemskab af kassen uden ret til dagpenge.

Bidragydende medlemskab.

§ 45. Personer under 65 år, som henhører under kassens faglige område, kan optages som bidragydende medlemmer.

Stk. 2. Personer, som har ret til nydende medlemskab, og lærlinge, som er omfattet af § 1 i lov om lærlingeforhold, kan ikke være bidragydende medlemmer.

Stk. 3. Bidragydende medlemmer har ikke ret til dagpenge.

Kapitel 9. Beregning af dagpenge m. v.

§ 46. Dagpenge ydes for indtil 6 dage om ugen efter reglerne i kapitel 10. Beregning af dagpengene sker for en uge ad gangen. Udbetaling sker ugevis bagud, medmindre andet fastsættes i vedtægten.

Stk. 2. Dagpengenes størrelse fastsættes af kassen for hvert regnskabsår. Beløbet skal være ens for alle medlemmer, jfr. dog kapitel 11. Omfatter kassen grupper af medlemmer med forskellig aflønning, kan der dog fastsættes et beløb for hver gruppe. Dagpengene skal fastsættes til hele kronebeløb.

§ 47. Dagpengene kan højst fastsættes til et sådant beløb, at det for en uge svarer til 90 pct. af ugeløn ved fuld, sædvanlig arbejdstid med den af Danmarks Statistik offentliggjorte timefortjeneste (inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg) for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet i nærmest foregående april kvartal. Beløbet afrundes til nærmeste hele kronebeløb.

§ 48. Har en kasse fastsat dagpengene mere end 10 pct. under maksimumsbeløbet, uden at dette, jfr. herved § 51, er begrundet i lønniveauet inden for kassens område eller inden for de grupper, der hører under dette område, kan en vedtagelse om at forhøje dagpengene først få virkning fra den 1. april, der ligger mindst 1 år efter, at kassen skriftlig har underrettet arbejdsdirektoratet om vedtagelsen. I dette år beregnes medlemsbidraget efter det forhøjede dagpengebeløb.

§ 49. Arbejdsdirektøren kan pålægge en kasse at forhøje dagpengene, hvis disse, uden at dette, jfr. herved § 51, er begrundet i lønniveauet inden for kassens område eller

de under dette hørende grupper, er fastsat lavere end maksimumsbeløbet og tillige lavere end fastsat i internationale konventioner, som er tiltrådt af Danmark.

§ 50. Har en kasse fastsat dagpenge af forskellig størrelse for de grupper, der hører under kassens område, udbetales dagpengene til et medlem, der har skiftet arbejde fra én gruppe til en anden, først efter den nye sats, når arbejdet i den nye gruppe har været afbrudt i over 5 uger. Derimod ændres medlemsbidraget straks ved overgangen til den nye gruppe.

§ 51. Dagpenge kan til det enkelte medlem højst udbetales med et beløb, der udgør $\frac{4}{5}$ af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste. Arbejdsdirektøren fastsætter regler om fremgangsmåden ved beregning af arbejdsfortjenesten.

Stk. 2. Modtager et medlem i anledning af ledighed ydelser, som ikke er omfattet af denne lov, skal dagpengene nedsættes, således at den samlede daglige pengehjælp, medlemmet modtager, ikke overstiger $\frac{4}{5}$ af hans hidtidige arbejdsfortjeneste.

Stk. 3. Et medlem, der ved optagelsen har eller senere erhverver ret til ydelser af den art, som er nævnt i stk. 2, skal straks underrette kassens ledelse herom.

Stk. 4. Dagpenge, der nedsættes efter stk. 1 eller 2, afrundes til nærmeste hele kronebeløb.

§ 52. Et medlem, som

1. i henhold til fremmedlovgivningen har pligt til at være nydende medlem af arbejdsløshedskasse,
 2. er ledig og berettiget til dagpenge fra kassen, og
 3. efter et skøn over beskæftigelsesforholdene ikke vil kunne få anvist arbejde inden for en rimelig tid,
- har ret til af kassen at få betalt udgiften ved rejse til sit hjemland.

Stk. 2. Nærmere regler, herunder om hjemrejseudgiftens beregning, fastsættes af arbejdsdirektøren.

Kapitel 10. Betingelser for ret til dagpenge.

§ 53. Ret til dagpenge opnås efter 12 måneders nydende medlemskab af en aner-

kendt arbejdsløshedskasse. For et medlem, som er overgået fra bidragydende til nydende medlemskab, og som herefter har været nydende medlem i mindst 6 måneder, medregnes halvdelen af den tid, medlemmet har været bidragydende.

Stk. 2. Har et medlem i mindst 2 år forud for begæring om optagelse som nydende medlem ikke opfyldt betingelserne for sådant medlemskab som følge af udøvelse af selvstændig virksomhed, deltagelse i uddannelse eller arbejdsudygtighed, opnås ret til dagpenge dog efter 6 måneders nydende medlemskab. Når et sådant medlem er overgået fra bidragydende til nydende medlemskab og herefter har været nydende medlem i mindst 3 måneder, medregnes halvdelen af den tid, medlemmet har været bidragydende.

Stk. 3. Et bidragydende medlem, som overgår til nydende medlemskab ved det fyldte 18. år, opnår ret til dagpenge efter en samlet medlemstid på 12 måneder.

Stk. 4. Medlemstid, i hvilken et medlem er fritaget for at betale medlemsbidrag efter § 76, medregnes i medlemstiden efter stk. 1-3. Ret til dagpenge opnår medlemmet dog tidligst, når han har betalt bidrag med et beløb, som svarer til bidraget for nydende medlemmer for 3 måneder.

§ 54. Den, der som lærling har været afskåret fra nydende medlemskab i henhold til § 41, stk. 4, opnår ret til dagpenge 1 måned efter optagelsen som nydende medlem, såfremt begæring om optagelse som medlem af kassen fremsættes inden 2 uger efter læretidens udløb.

Stk. 2. Til den, som har opnået ret til dagpenge efter stk. 1, kan dagpenge inden for det første år efter læretidens udløb højst udbetales med beløb, som sammenlagt svarer til dagpenge for 180 dage.

§ 55. Ret til dagpenge er betinget af, at medlemmet forud for hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 26 uger inden for de sidste 3 år.

Stk. 2. For et medlem, hvis ret til dagpenge er bortfaldet som følge af, at betingelsen i stk. 1 ikke længere er opfyldt, er generhvervelse af retten til dagpenge betin-

get af, at medlemmet har haft arbejde som lønmodtager i det omfang, som er nævnt i stk. 1, inden for de sidste 18 måneder.

Stk. 3. For et medlem, som er under 22 år, skal arbejdskravet efter stk. 1 være opfyldt inden for de sidste 18 måneder og arbejdskravet efter stk. 2 være opfyldt inden for de sidste 12 måneder.

§ 56. I arbejdsperioderne efter § 55 medregnes tidsrum, hvori medlemmet har været indkaldt til aftjening af værnepligt samt tidsrum, hvori han har forrettet frivillig tjeneste ifølge kontrakt med forsvaret.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet regler om arbejdsperiodernes beregning for medlemmer, der som følge af sygdom, arbejdsudygtighed, deltagelse i kursus eller af tilsvarende årsager har været uden arbejde.

Stk. 3. For et medlem, som er afskediget med pension på grund af alder eller svagelighed, medregnes arbejdsperioder før afskedigelsen ikke i arbejdsperioderne efter § 55.

§ 57. Dagpenge kan kun udbetales til et medlem, som er ledigt.

Stk. 2. Et medlem, som vil begære dagpenge udbetalt, skal straks ved ledighedens indtræden henvende sig personligt til vedkommende arbejdsformidlingskontor eller afdelingskontor for at søge arbejde. I ledighedsperioden skal medlemmet lade sig afkontrollere hos arbejdsformidlingen.

Stk. 3. Nærmere regler om kontrollen fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet. For et fag eller en del af et fag kan der i ganske særlige tilfælde fastsættes regler, hvorefter kontrollen foregår andetsteds end hos arbejdsformidlingen.

§ 58. Efter forhandling med landsarbejdsnævnet fastsætter arbejdsdirektøren regler om udbetaling af dagpenge for søgnehellidage samt om retten til dagpenge for et medlem,

1. som er beskæftiget i en virksomhed, hvori arbejdstiden efter aftale mellem arbejdsgiver og lønmodtagere er nedsat med mere end $\frac{1}{3}$ af normal arbejdstid,
2. som under ledighed har bibeskæftigelse som lønarbejder eller ved selvstændig

virksomhed, eller hvis ægtefælle driver selvstændig virksomhed eller

3. som ikke får løn for tidsrum, hvori arbejdet indstilles på grund af vejrliget.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren kan fastsætte regler om udbetaling af dagpenge til et medlem, som bliver ledig på Færøerne, i Grønland eller i udlandet.

§ 59. Når et ledigt medlem, som er arbejdssøgende til arbejde i fuld, sædvanlig arbejdstid, opnår arbejde af kortere varighed, nedsættes dagpengene. Nedsættelsen sker efter forholdet mellem medlemmets arbejdstid i vedkommende uge og fuld, sædvanlig arbejdstid. Inden for områder, hvor nedsættelse ikke kan foretages på grundlag af arbejdstiden, sker nedsættelsen under hensyn til arbejdslønnen.

Stk. 2. Særregler om nedsættelse af dagpengene kan fastsættes for arbejdsområder, hvor forholdene muliggør, at et ledigt medlem opnår særlig høj arbejdsløn i en begrænset arbejdstid.

Stk. 3. Arbejdsdirektøren fastsætter nærmere regler efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

§ 60. Har et medlem inden for de sidste 9 måneder forud for et arbejdsophør haft en løn, der i forbindelse med eventuelle dagpenge fra kassen for denne periode svarer til hans eller fagets gennemsnitlige daglige arbejdsfortjeneste for mere end 9 måneder, udbetales der ikke dagpenge for det overskydende antal dage (ventetid). Ventetiden kan højst være 45 dage. Der fastsættes dog ikke ventetid efter denne bestemmelse, hvis ventetiden er mindre end 3 dage. Hvis arbejdet er foregået uden for medlemmets hjemsted og derfor har medført særlige udgifter til kost eller logi, uden at der er ydet ham tilskud efter § 16, eller hvis arbejdet i øvrigt har medført særlige udgifter, fradrages disse ved ventetidens beregning.

Stk. 2. Ventetiden efter stk. 1 kan nedsættes med det antal dage, hvori medlemmet i løbet af perioden har været sygemeldt ifølge lægeerklæring eller attest fra sygekassen. De nærmere regler fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med direktøren for sygekassevæsenet.

§ 61. Dagpenge må ikke udbetales til et medlem, hvis ledighed skyldes, at han er omfattet af strejke eller lockout (konflikt).

Stk. 2. Som omfattet af konflikt anses et medlem, der

1. ved konfliktens iværksættelse er beskæftiget på den konfliktberørte virksomhed, eller
2. i de sidste 8 uger før konfliktens iværksættelse sidst har været uafbrudt beskæftiget i over 3 uger i virksomheden.

Stk. 3. Såfremt mindst 65 pct. af de medlemmer af en kasse eller en afdeling deraf, som er i arbejde ved konfliktens iværksættelse, efter stk. 2 anses for omfattet af konflikten, skal der normalt lukkes for udbetaling af dagpenge til kassens (afdelingens) øvrige medlemmer. Nærmere regler herom fastsættes for 3 år ad gangen af arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsdirektøren, Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark.

§ 62. Dagpenge må ikke udbetales til et medlem,

1. som er syg eller i øvrigt arbejdsudygtig,
2. som aftjener værnepligt eller unddrager sig denne, eller
3. som ved domstols- eller administrativ afgørelse er berøvet sin frihed, eller som forsørges på anstalt.

§ 63. Dagpenge må ikke udbetales til et medlem,

1. som uden fyldestgørende grund vægrer sig ved at overtage et passende arbejde, der anvises ham af arbejdsformidlingen, og for hvilket lønnen ikke er lavere end den, som efter overenskomst mellem arbejdsgivere og lønmodtagere gælder for tilsvarende arbejde, eller
2. som uden fyldestgørende grund forlader sit arbejde, eller hvis ledighed skyldes utilbørlig adfærd på arbejdspladsen.

Stk. 2. Et medlem kan ikke med rette, jfr. stk. 1, nr. 1, vægre sig ved at overtage arbejde, som ligger uden for hidtidigt fagområde, når der på det sted, hvor arbejdet skal udføres, er behov for overførsel af arbejdskraft fra andre fagområder, når medlemmet har evner og kræfter til at udføre arbejdet, og når muligheden for at vende tilbage til det hidtidige fagområde ikke for-

ringes væsentligt. Dette sidste gælder dog kun i tilfælde, hvor medlemmets tilknytning til det hidtidige fagområde påviseligt er således bevaret, at det er rimeligt at tage hensyn hertil.

Stk. 3. For et medlem af en kasse, som i henhold til § 24 har tilladelse til at foretage privat arbejdsanvisning, finder reglen i stk. 1, nr. 1, tilsvarende anvendelse, når kassen anviser medlemmet arbejde.

§ 64. Til et medlem, som modtager pension i henhold til lov om folkepension, lov om invalidepension m. v. eller lov om pension og hjælp til enker m. fl., og til et medlem, som er fyldt 67 år, kan dagpenge i løbet af 12 måneder i træk ikke udbetales med beløb, som sammenlagt svarer til dagpenge for mere end 78 dage. Dagpenge i de sidste 3 måneder, før pensionen begynder at løbe, og i de sidste 3 måneder, før medlemmet fylder 67 år, medtages ved beregningen af, om retten til dagpenge er opbrugt.

Stk. 2. Når retten til dagpenge er opbrugt efter stk. 1 inden for en periode, hvori medlemmet ikke har haft uafbrudt arbejde i mindst 5 uger, kan dagpenge kun udbetales for en følgende 12 måneders periode, hvis medlemmet efter ophøret af ret til dagpenge har haft arbejde i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 13 uger.

Stk. 3. Når et medlem, som er omfattet af stk. 1, har haft arbejde i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 13 uger inden for en periode af højst 26 uger, har medlemmet ret til dagpenge uden hensyn til dagpengeudbetalinger forud for denne periode.

Stk. 4. For et medlem, som ansøger om pension, men som fortsat opfylder betingelserne for at være nydende medlem af kassen, gælder reglerne i stk. 1-3. Afslås pensionsansøgningen, efterbetales der medlemmet de dagpenge, der er bortfaldet i henhold til 1. pkt.

§ 65. Når et medlems ledighed inden for et år overstiger en bestemt grænse, påhviler det kassen at undersøge årsagen til ledigheden med henblik på, om medlemmet har behov for hjælp af behandlings-

mæssig eller optræningsmæssig art for at komme tilbage på arbejdsmarkedet.

Stk. 2. Det påhviler medlemmet at medvirke ved undersøgelsen.

Stk. 3. Arbejdsministeren fastsætter de nærmere regler.

Kapitel 11. Særregler for deltidsarbejdende.

§ 66. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse i anerkendte arbejdsløshedskasser, som i vedtægten fastsætter, at deltidsarbejdende, som ikke ønsker eller evner at have arbejde i fagets fulde sædvanlige arbejdstid, kan optages som nydende medlemmer af kassen.

Stk. 2. Hvor der ikke i dette kapitel er fastsat særregler, finder lovens øvrige bestemmelser anvendelse.

§ 67. Som deltidsarbejde betragtes arbejde, hvis varighed, bortset fra merarbejde af tilfældig karakter, er mindst 20 timer og højst 30 timer om ugen, eller som har en sådan varighed, beregnet i gennemsnit for en måned.

§ 68. Et nydende medlem, som til kassen anmelder at have haft deltidsarbejde i de sidste 5 uger, betragtes som deltidsforsikret.

Stk. 2. Reglen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på en person, som ved begæring om optagelse som nydende medlem anmelder at have haft deltidsarbejde i de sidste 5 uger eller at ville få sådant arbejde efter optagelsen.

Stk. 3. Et nydende medlem, som straks ved anmeldelse om ledighed, jfr. § 57, stk. 2, 1. pkt., fremsætter begæring herom, betragtes som deltidsforsikret, såfremt vedkommende arbejdsformidlingskontor tillader det. Tilladelsen kan kun gives, hvis kontoret skønner, at medlemmet nu har særlige, vægtige grunde til alene at påtage sig deltidsarbejde.

Stk. 4. Et deltidsforsikret medlem, som i 5 uger har haft arbejde i større omfang end deltidsarbejde, skal anmelde dette til kassen. Medlemmet betragtes herefter ikke som deltidsforsikret fra tidspunktet for arbejdets begyndelse.

Stk. 5. Efter forhandling med landsarbejdsnævnet fastsætter arbejdsdirektøren

regler om formen for den anmeldelse, som er omtalt i stk. 1, 2 og 4, og om den dokumentation, der skal ledsage anmeldelsen.

Stk. 6. Et deltidsforsikret medlem, som undlader at foretage den anmeldelse, som er foreskrevet i stk. 4, udelukkes fra ret til dagpenge efter regler, som fastsættes af arbejdsdirektøren.

§ 69. Et deltidsforsikret medlem, som har andet erhverv, har ikke ret til dagpenge, medmindre arbejdsdirektøren i særlige tilfælde og eventuelt på særlige vilkår giver tilladelse dertil.

§ 70. Dagpengenes størrelse for deltidsforsikrede medlemmer fastsættes særskilt af kassen efter reglerne i § 46, stk. 2. Disse dagpenge kan ikke fastsættes til et højere beløb end $\frac{2}{3}$ af det beløb, hvortil dagpengene er fastsat for kassens øvrige medlemmer (de øvrige medlemmer af gruppen).

§ 71. Vægning ved at overtage anvist arbejde, jfr. § 63, stk. 1, nr. 1, anses som fyldestgørende begrundet, hvis der anvises et deltidsforsikret medlem arbejde af større omfang end deltidsarbejde.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse,

1. når et medlem, der i henhold til § 68, stk. 1 eller 2, betragtes som deltidsforsikret, i de sidste 5 uger før ledigheden har haft arbejde i større omfang end deltidsarbejde, eller
2. når det i et fag eller en egn ikke har vist sig muligt for arbejdsformidlingen at efterkomme begæring om anvisning af arbejdskraft, medmindre vedkommende arbejdsformidlingskontor skønner, at medlemmet har særlige, vægtige grunde til alene at påtage sig deltidsarbejde.

§ 72. For et medlem, der i henhold til § 68, stk. 1 eller 2, betragtes som deltidsforsikret, er ret til dagpenge betinget af, at medlemmet før hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 17 uger inden for de sidste 3 år.

Stk. 2. For et medlem, hvis ret til dagpenge er bortfaldet som følge af, at betingelsen i stk. 1 ikke længere er opfyldt, er

generhvervelse af retten til dagpenge betinget af, at medlemmet har haft arbejde som lønmodtager i det omfang, som er nævnt i stk. 1, inden for de sidste 18 måneder.

Stk. 3. For et medlem, som er under 22 år, skal arbejdskravet efter stk. 1 være opfyldt inden for de sidste 18 måneder og arbejdskravet efter stk. 2 være opfyldt inden for de sidste 12 måneder.

§ 73. Når et ledigt, deltidsforsikret medlem opnår arbejde i 20 timer eller derover pr. uge eller af en sådan varighed, beregnet i gennemsnit for en måned, udbetales der ikke dagpenge. Opnår medlemmet arbejde af kortere varighed, nedsættes dagpengene. Nedsættelsen sker efter forholdet mellem medlemmets arbejdsfortjeneste i vedkommende uge og den hidtidige arbejdsfortjeneste. Er den hidtidige fortjeneste opnået ved en ugentlig arbejdstid på over 30 timer, tages kun fortjenesten ved en arbejdstid på 30 timer i betragtning.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren fastsætter nærmere regler efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

§ 74. Når et deltidsforsikret medlem har opbrugt retten til dagpenge efter § 64, stk. 1, inden for en periode, hvori medlemmet ikke har haft uafbrudt arbejde i mindst 5 uger, kan dagpenge kun udbetales for en følgende 12 måneders periode, hvis medlemmet efter ophøret af ret til dagpenge har haft arbejde i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 9 uger.

Stk. 2. Når et deltidsforsikret medlem, som er omfattet af § 64, stk. 1, har haft arbejde i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 9 uger inden for en periode af højst 26 uger, har medlemmet ret til dagpenge uden hensyn til dagpengeudbetalinger forud for denne periode.

Stk. 3. For et deltidsforsikret medlem, som ansøger om pension, men som fortsat opfylder betingelserne for at være nydende medlem af kassen, gælder reglerne i § 64, stk. 1, og nærværende paragrafs stk. 1-2. Afslås pensionsansøgningen, efterbetales der medlemmet de dagpenge, der er bortfaldet i henhold til 1. pkt.

§ 75. § 58, stk. 1, nr. 1 og § 60 finder ikke anvendelse på deltidsforsikrede medlemmer.

Kapitel 12. Økonomi.

Medlemsbidrag.

§ 76. Medlemsbidraget for nydende medlemmer udgør følgende beløb pr. år: Hvis kassen for vedkommende år har fastsat dagpengene til højst 15 kr., betales 28 kr. Udgør dagpengene

over 15 kr., men højst 20 kr.,	betales 36 kr.,
— 20 - — — 25 - — — 45 -	
— 25 - — — 30 - — — 54 -	
— 30 - — — 35 - — — 63 -	
— 35 - — — 40 - — — 72 -	
— 40 - — — 45 - — — 81 -	

Sidstnævnte beløb forhøjes med 10 kr. for hver påbegyndt 5 kr., dagpengene udgør over 45 kr.

Stk. 2. Medlemsbidraget for bidragydende medlemmer udgør halvdelen af bidraget for nydende medlemmer.

Stk. 3. Fritaget for at betale medlemsbidrag efter stk. 1 og 2 er:

1. en værnepligtig, der forretter pligtig tjeneste, samt en værnepligtig, der forretter frivillig tjeneste af den art, som arbejdsministeren fastsætter efter forhandling med forsvarsministeren. Fritagelsen gælder kun indtil det tidspunkt, da der udbetales medlemmet månedlig løn for tjenesten,
2. et medlem, som deltager i et fagligt dagkursus eller i et godkendt kursus på en folkehøjskole, landbrugsskole eller husholdningsskole, eller som med tilskud fra det offentlige er elev på en folkehøjskole eller landbrugsskole i et andet nordisk land. Fritagelsen gælder dog ikke, hvis medlemmet under deltagelsen får udbetalt dagpenge fra kassen, eller hvis han under deltagelsen har ret til en godtgørelse, som mindst svarer til dagpengene, samt
3. et medlem, som er ledig og tilmeldt som arbejdssøgende, og hvis ret til dagpenge fra kassen er udtømt. Fritagelsen gælder for 3 måneder.

§ 77. Kassens udgifter til administration kan ikke afholdes af medlemsbidragene efter

§ 76. Der kan af kassen fastsættes særligt medlemsbidrag til dækning af administrationsudgifter.

Stk. 2. En kasse, som har indtægter ud over medlemsbidrag, eller som ejer formue, er berettiget til at anvende indtægterne og tillige årlig indtil 10 pct. af formuen, således som denne er opgjort pr. 1. april 1967, til dækning af administrationsudgifter og til nedsættelse af de medlemsbidrag, der ellers i henhold til § 76, stk. 1 og 2, skulle være betalt af medlemmerne.

§ 78. Har et medlem undladt at betale medlemsbidraget efter §§ 76 og 77 for mere end 2 måneder i træk, eller har han ved regnskabsårets slutning ikke fuldt ud betalt medlemsbidraget indtil dette tidspunkt, slettes han som medlem af kassen.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren kan bestemme, at fristen i henhold til stk. 1 forlænges for en kasse eller en gruppe af medlemmer af kassen, når særlige forhold medfører væsentlige vanskeligheder for kassens medlemmer (gruppen af medlemmer) ved at overholde fristen.

Stk. 3. Kassen kan forlænge fristen i henhold til stk. 1 og ophæve en efter denne bestemmelse foretagen slettelse for et medlem, som under ledighed eller under sygdom eller arbejdsudygtighed ikke har ret til dagpenge eller løn, samt for et medlem, som er frihedsberøvet. Arbejdsdirektøren kan fastsætte nærmere regler herom.

Stk. 4. Et medlem, som optages i kassen efter at være blevet slettet af denne i henhold til stk. 1, skal efterbetale resterende medlemsbidrag for den tidligere medlemsperiode for tiden, indtil slettelsen fandt sted.

Refusion.

§ 79. Staten yder hver kasse refusion af de udgifter, som kassen i det foregående regnskabsår har afholdt efter kapitel 9, jfr. dog §§ 38 og 80, stk. 1.

Stk. 2. Til en kasse, som ikke råder over tilstrækkelige reserver til at afholde udgifterne til dagpenge m. v. for hele regnskabsåret, ydes der a conto refusion ved arbejdsdirektørens foranstaltning.

Stk. 3. Efter hvert regnskabsårs udløb indbetaler kassen, eventuelt ved modregning i refusionen, de medlemsbidrag efter § 76, stk. 1 og 2, der i løbet af regnskabsåret er

betalt af medlemmerne eller dækket af kassen efter § 77, stk. 2.

§ 80. En kasse, hvis offentlige anerkendelse er bortfaldet efter den 1. april 1966, har først ret til refusion efter § 79, stk. 1, når der er forløbet fulde 4 regnskabsår efter meddelelse af ny anerkendelse, og der for denne tid er indbetalt medlemsbidrag efter § 79, stk. 3.

Stk. 2. Reglen i stk. 1 finder ikke anvendelse på en kasse, hvis tidligere anerkendelse bortfaldt i henhold til § 37 som følge af, at antallet af nydende medlemmer af kassen var lavere end fastsat i § 32, nr. 2.

Stk. 3. Arbejdsministeren kan bestemme, at reglen i stk. 1 ikke finder anvendelse på en kasse, hvis tidligere anerkendelse bortfaldt i henhold til § 38.

§ 81. Hver kasse skal inden 15. juni tilsende arbejdsdirektøren:

1. revideret regnskab for det sidst forløbne regnskabsår,
2. beretning om kassens virksomhed i samme tidsrum, samt
3. andre oplysninger, herunder eventuelt en fortegnelse over kassens medlemmer, som direktøren anser for nødvendige for beregningen af de udgifter, som kassen har afholdt efter kapitel 9, og af de medlemsbidrag, som kassen skal indbetale efter § 79, stk. 3.

Stk. 2. Efter at arbejdsdirektøren har gennemgået de fra kassen modtagne oplysninger, anviser han kassen refusion fra statskassen for det forløbne regnskabsår og opkræver de medlemsbidrag, der tilkommer statskassen for samme år.

Stk. 3. Kassens regnskabsår regnes fra 1. april-31. marts, medmindre arbejdsministeren tillader afvigelse herfra.

§ 82. Kassens indtægt og formue skal holdes afsondret fra andre foreningers midler og må hverken som lån eller gave tilflyde andre foreninger eller anvendes i andet uvedkommende øjemed.

Bidrag fra arbejdsgivere.

§ 83. Til nedbringelse af statskassens udgifter til arbejdsløshedsforsikringen svares et bidrag fra samtlige efter ulykkesforsikringslovgivningens forsikringspligtige arbejds-

givere inden for de faggrupper og erhvervsområder, som er nævnt i § 32, nr. 1.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan, når særlige grunde taler herfor, efter forhandling med arbejdsdirektøren fritage arbejdsgivere inden for fag, for hvilke der ikke består en anerkendt arbejdsløshedskasse, for at svare bidrag.

Stk. 3. Arbejdsgiverbidraget andrager årlig 45 kr. pr. forsikret helårsarbejder. For 2 arbejdere i hvert foretagende andrager bidraget dog 22,50 kr. pr. helårsarbejder. For land- og skovbrugsarbejdere samt for fiskere andrager bidraget 9 kr. pr. helårsarbejder.

§ 84. Arbejdsgiverbidrag ydes ikke for følgende lønmodtagere:

1. Personer, som udelukkende eller ganske overvejende beskæftiges i arbejdsgiverens husholdning eller ved personlig tjenestegerning.
2. Arbejdsgiverens børn under 18 år.
3. Personer, som er ansat i statens, en kommunes eller en koncessioneret eller lignende virksomheds tjeneste, og som har ret til pension ved afsked af utilregnelig årsag. Nærmere regler om bidragsfritagelsens omfang fastsættes af arbejdsministeren.
4. Personer, som har kost og logi hos arbejdsgiveren og er antaget for mindst $\frac{1}{2}$ år.
5. Fremmede statsborgere om bord i danske skibe, der er fast stationeret i udenlandsk havn eller går i fast rutefart mellem udenlandske havne, og som ikke inden for vedkommende forsikringsår har anløbet dansk havn i andet øjemed end for reparationer eller lignende.
6. Lærlinge, som er omfattet af § 1 i lov om lærlingeforhold.

§ 85. Arbejdsgiverbidraget opkræves af vedkommende forsikringselskab (-forbund) sammen med præmierne (medlemsbidragene) for lovpligtig ulykkesforsikring og indbetales til arbejdsdirektoratet. Fra arbejdsgivere, der i henhold til ulykkesforsikringsloven er fritaget for at afgive risiko til et anerkendt selskab, sker indbetaling direkte til arbejdsdirektoratet.

Stk. 2. Regler om bidragets beregning og om indbetaling og revision fastsættes af

arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsdirektøren og direktøren for ulykkesforsikringen.

Stk. 3. Arbejdsgiverbidrag, som ikke betales rettidig, kan inddrives ved udpantning.

Stk. 4. Der tillægges forsikringsselskaberne (-forbundene) et beløb på indtil 4 pct. af de opkrævede bidrag som vederlag for opkrævningen. Vederlaget udredes af arbejdsdirektoratet.

Stk. 5. Tvivlsspørgsmål om arbejdsgiverens pligt til at betale arbejdsgiverbidrag og om bidragets beregning afgøres af arbejdsdirektøren.

Kapitel 13. Forseelser mod kassen.

§ 86. Har et medlem givet kassen urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder, der er af betydning for retten til dagpenge, skal dagpengebeløb, som er modtaget med urette, tilbagebetales af medlemmet.

Stk. 2. Det kan af kassen eller arbejdsdirektøren bestemmes, at dagpengebeløb, der er udbetalt med urette, skal kræves tilbagebetalt af vedkommende tillidsmand eller afdeling af kassen, såfremt den fejlagtige udbetaling skyldes, at regler i denne lov eller bestemmelser, som er fastsat i henhold til loven, er tilsidesat af tillidsmanden eller afdelingen.

Stk. 3. Er dagpengebeløb, som skal tilbagebetales i henhold til stk. 1 og 2, ikke tilbagebetalt inden en frist, som kassen har fastsat, kan arbejdsdirektøren bestemme, at pågældende slettes som medlem af kassen.

§ 87. Gør et medlem sig skyldig i svigagtigt forhold over for kassen, kan arbejdsdirektøren bestemme, at pågældende slettes som medlem af kassen, eller at han helt eller delvis udelukkes fra ret til dagpenge i et bestemt tidsrum.

Stk. 2. Gør et medlem sig skyldig i anden forseelse over for kassen, kan dennes ledelse bestemme, at medlemmet udelukkes fra ret til dagpenge i et bestemt tidsrum, som ikke kan overstige 1 år.

Stk. 3. Slettes et medlem af kassen i henhold til stk. 1, kan han kun med arbejdsdirektørens tilladelse på ny optages som medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse. Tilladelsen kan gives på vilkår, at

vedkommende for en tid eller for bestandig ikke må have hverv som tillidsmand i en kasse.

Kapitel 14. Statens tilsyn med de anerkendte arbejdsløsheds-kasser.

§ 88. Arbejdsdirektøren fører tilsyn med de anerkendte arbejdsløsheds-kasser, er kasserne behjælpelig med oplysning og vejledning og yder bistand ved oprettelsen af nye kasser.

Stk. 2. Ved tilsynet med de stedlige afdelinger af kasserne bistår arbejdsdirektøren af arbejdsformidlingskontorerne.

Stk. 3. Arbejdsministeren fastsætter nærmere regler om det tilsyn, som er nævnt i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Arbejdsdirektøren og arbejdsdirektoratets personale samt personalet ved arbejdsformidlingskontorerne må ikke være ansat i eller have ledende eller lønnet hverv i en anerkendt arbejdsløshedskasse.

Stk. 5. Arbejdsdirektøren afgiver hvert år beretning til arbejdsministeren om arbejdsløsheds-kassernes virksomhed. Beretningen offentliggøres på den måde, som ministeren foreskriver.

§ 89. Arbejdsdirektøren har adgang til at gøre sig bekendt med kassernes bøger, regnskabsbøger, beholdninger og hele virksomhed.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren foranlediger hvert år regnskabs- og kasseeftersyn i samtlige kasser.

§ 90. Når forholdene inden for en kasses område gør det påkrævet, kan arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet fastsætte særlige regler, som kassen skal iagttage, med henblik på at forhindre misbrug af dagpengebestemmelserne.

§ 91. Til brug ved arbejdsformidlingskontorerne tilsyn med kasserne, jfr. § 88, stk. 2, skal en arbejdsgiver på begæring oplyse,

1. hvilke lønmodtagere han har beskæftiget i et nærmere angivet tidsrum, og disses beskæftigelsesperioder inden for dette tidsrum,
2. hvorvidt han har beskæftiget bestemte medlemmer af en kasse inden for et nærmere angivet tidsrum,

3. hvilken løn, der er udbetalt til bestemte medlemmer af en kasse inden for et nærmere angivet tidsrum, og
4. årsagen til et medlems arbejdsophør.

Stk. 2. Efter forhandling med vedkommende arbejdsgiverorganisation kan arbejdsdirektøren pålægge arbejdsgiverne inden for bestemte arbejdsområder hver uge at give arbejdsformidlingskontoret oplysning om den løn, som arbejdsgiveren har udbetalt til kassens medlemmer i ugens løb, samt om medlemmernes arbejdsperioder inden for ugen.

§ 92. Landsarbejdsnævnet er rådgivende for arbejdsdirektøren i almindelige spørgsmål om arbejdsløshedsforsikring.

Kapitel 15. Andre bestemmelser.

§ 93. Dokumenter, som oprettes mellem anerkendte arbejdsløshedskasser og deres medlemmer, er stempelfri, for så vidt de vedrører forsikringen. Det samme gælder arbejdsløshedskassernes vedtægter.

§ 94. Efter forhandling med landsarbejdsnævnet fastsætter arbejdsdirektøren regler for overflytning af medlemmer fra en kasse til en anden.

Stk. 2. Et medlem, der tiltræder arbejde uden for sit hidtidige faglige område, kan modsætte sig overflytning til anden kasse, hvis arbejdet er af ekstraordinær og begrænset karakter, eller hvis arbejdet udføres med offentligt tilskud til bekæmpelse af arbejdsløshed.

§ 95. En kasse er berettiget til at indgå overenskomst med andre danske eller udenlandske foreninger om gensidig ydelse af hjælp til medlemmerne. Sådanne overenskomster skal godkendes af arbejdsdirektøren, der også kan kræve overenskomsterne opsagt.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan — under forudsætning af, at der med andre stater opnås gensidig overenskomst — pålægge anerkendte arbejdsløshedskasser at yde dagpenge til fremmede lønmodtagere på de nærmere vilkår, som fastsættes i vedkommende overenskomst.

§ 96. Af tillidsmænd for arbejdsløshedskasserne afholdes under forsæde af arbejds-

direktøren et årligt møde. På årsmødet forhandles der om kassernes virksomhed og samarbejde.

Stk. 2. Hver kasse kan lade sig repræsentere ved 2 tillidsmænd på årsmødet. For hver fulde 15.000 medlemmer kan kassen repræsenteres af yderligere 1 tillidsmand. Tillidsmændene vælges på den måde, som fastsættes i kassens vedtægt.

Stk. 3. Af og blandt tillidsmændene udpeges 2 til at være medlemmer af landsarbejdsnævnet. Samtidig udpeges der på samme måde 2 suppleanter.

Stk. 4. En tillidsmand, der efter stk. 3 er udpeget til at være medlem af landsarbejdsnævnet, skal udtræde af nævnet, når han ophører med at have hverv som tillidsmand.

§ 97. Uanset bestemmelsen i § 32, nr. 1, har Kristelig Arbejdsløshedskasse ret til anerkendelse, hvis den i øvrigt opfylder betingelserne i kapitel 7.

Afsnit IV. Fælles bestemmelser.

Kapitel 16. Klageadgang.

§ 98. Klage over et arbejdsformidlingskontors afgørelse efter §§ 14-19 kan af den, afgørelsen vedrører, inden 4 uger indbringes for arbejdsdirektøren.

Stk. 2. Klage over en kassés afgørelse om medlemsret, medlemsbidrag, dagpengeret og tilbagebetaling af dagpenge kan af den, afgørelsen vedrører, inden 4 uger indbringes for arbejdsdirektøren.

Stk. 3. Klage over et arbejdsformidlingskontors afgørelse efter § 68, stk. 3, og § 71, stk. 2, nr. 2, kan af den, afgørelsen vedrører, eller af kassen inden 4 uger indbringes for arbejdsdirektøren.

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen er berettiget til for arbejdsdirektøren at forelægge spørgsmål om en persons ret til medlemskab og om et medlems ret til dagpenge efter §§ 61-64.

§ 99. Afgørelser, som er truffet af arbejdsdirektøren om de spørgsmål, som er nævnt i § 98, stk. 1-3, kan inden 4 uger af vedkommende indbringes for ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, jfr. § 100. Ankenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Alle øvrige afgørelser, der træffes af arbejdsdirektøren i henhold til denne lov, kan inden 4 uger af vedkommende indbringes for arbejdsministeren, jfr. dog § 22, stk. 2.

§ 100. Ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen består af

1. en af Kongen udnævnt formand, der ved udnævnelsen skal opfylde betingelserne for at kunne være landsdommer eller have bestået en statsvidenskabelig eller nationaløkonomisk eksamen og derefter have haft mindst 3 års ansættelse i en tjenestemandstilling, hvortil der kræves kongelig udnævnelse.
2. 2 medlemmer udpeget af arbejdsministeren efter forhandling med henholdsvis justitsministeren og socialministeren.
3. 1 medlem udpeget af Dansk Arbejdsgiverforening.
4. 1 medlem udpeget af Landsorganisationen i Danmark.

Stk. 2. Arbejdsministeren beskikker en stedfortræder for formanden. Stedfortræderen skal opfylde betingelserne i stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ankenævnets medlemmer og stedfortrædere for disse udpeges for 6 år. Et medlem af ankenævnet må ikke tillige være medlem af landsarbejdsnævnet.

Stk. 4. Ankenævnets forretningsorden fastsættes af arbejdsministeren.

Kapitel 17. Straffebestemmelser.

§ 101. Forsømmer en arbejdsgiver at opfylde de pligter, som påhviler ham efter § 20, stk. 1, eller § 91, straffes han med bøde.

§ 102. Den, der uden tilladelse foretager privat arbejdsanvisning, straffes med bøde eller hæfte, jfr. dog § 29.

§ 103. Arbejdsministeren kan i de bestemmelser, der fastsættes i henhold til § 27, fastsætte straf af bøde eller hæfte for overtrædelse af bestemmelserne.

Afsnit V. Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

Kapitel 18.

§ 104. Loven træder i kraft den 1. oktober 1970.

Stk. 2. Lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 172 af 28. april 1969, samt lov nr. 249 af 13. juni 1968 om privat arbejdsanvisning m. v. ophæves.

§ 105. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

§ 106. Af og blandt de tillidsmænd for arbejdsløsheds-kasserne, som indtil den 1. oktober 1970 var medlemmer af arbejdsnævnets afdeling angående arbejdsløshedsforsikringen, udpeges 2 til at være medlemmer af landsarbejdsnævnet, indtil første møde i henhold til § 96 har fundet sted. På dette møde udpeges medlemmer af landsarbejdsnævnet og suppleanter for den resterende del af den første af de perioder, som er nævnt i § 4, stk. 3.

§ 107. De i henhold til tidligere lovgivning bestående arbejdsformidlingskontorer, der ikke er omfattet af bestemmelsen i § 5, opretholdes, indtil anden bestemmelse træffes af arbejdsministeren.

Stk. 2. Såfremt der i en amtskommune måtte være mere end ét arbejdsformidlingskontor, afgør arbejdsdirektøren efter forhandling med formanden for arbejdsmarkedsnævnet, hvilken af arbejdsformidlingscheferne der indtræder som medlem af nævnet. Den eller de øvrige arbejdsformidlingschefer i amtskommunen deltager som tilforordnede i nævnets drøftelser.

§ 108. Bestemmelserne i § 11, stk. 2, 2. pkt., samt stk. 4 og 5, får første gang virkning for kontorenes udgifter i finansåret 1971-72.

Stk. 2. For arbejdsformidlingskontorenes udgifter i finansåret 1970-71 gælder § 2, stk. 10, i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 172 af 28. april 1969.

§ 109. En kasse, som er offentlig anerkendt ved lovens ikrafttræden, bevarer anerkendelsen, for så vidt den opfylder betingelserne i kapitel 7, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. I tiden indtil 1. april 1974 kan en kasse, uanset bestemmelsen i § 32, nr. 2, bevare anerkendelsen, såfremt kassen har mindst 100 nydende medlemmer.

Stk. 3. Det påhviler arbejdsdirektøren i samarbejde med landsarbejdsnævnet at virke for, at medlemmer af de kasser, hvis anerkendelse må påregnes at bortfalde efter det tidspunkt, som er nævnt i stk. 2, får mulighed for at blive overflyttet til andre anerkendte arbejdsløshedskasser.

§ 110. En anerkendt arbejdsløshedskasse er berettiget til med virkning fra lovens

ikrafttræden at ændre størrelsen af de dagpenge, kassen har fastsat for regnskabsåret 1970-71.

§ 111. Ved beregningen af, om retten til dagpenge er opbrugt efter § 64, stk. 1, medregnes også dagpenge i tiden 1. april-30. september 1970.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 179 af 23. juni 1932 om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Rigsdagstidende 1931-32, folketingstidende, sp. 42, 98, 4557, 5416, landstingstidende, sp. 1937, 1970, 1972, tillæg A, sp. 2069 (jfr. Rigsdagstidende 1929-30, tillæg A, sp. 2185), tillæg B, sp. 2101, 2505, tillæg C, sp. 2081, 2159) er senere ændret adskillige gange, senest ved lov nr. 142 af 1. april 1969 (Folketingstidende 1968-69, sp. 3260, 4062, 5154, 5306, tillæg A, sp. 3489, tillæg B, sp. 929, tillæg C, sp. 409) og lov nr. 333 af 18. juni 1969, § 7, stk. 1 (Folketingstidende 1968-69, sp. 2594, 3974, 7452, 7755, tillæg A, sp. 2849, tillæg B, sp. 2561, tillæg C, sp. 961).

Loven er bekendtgjort ved arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 172 af 28. april 1969. De mellemiggende ændringer er — bortset fra nedenstående to ændringslove — ikke medtaget her, da de er uden betydning for nærværende lovforslag.

I 1964 nedsatte regeringen et sagkyndigt udvalg — Udvalget af 1964 om arbejdsløshedsforsikringen — med den opgave at fremkomme med en vurdering af, om den dagældende lovgivning var tidsvarende som middel til at skabe social tryghed for lønmodtagerne, om forsikringens finansiering hvilede på en rimelig byrdefordeling mellem lønmodtagere indbyrdes, samt om forsikringsorganernes opbygning og funktioner imødekom de krav, der måtte stilles til effektivitet og smidighed. I udvalget blev såvel arbejdsmarkedets parter som arbejdsløskedskasserne repræsenteret.

På grundlag af de forslag, hvormed udvalget fremkom i en foreløbig betænkning, afgivet i oktober 1966, blev der ved lov nr. 40 af 22. februar 1967 (Folketingstidende 1966-67 (2. samling), sp. 60, 710, 1659 og 1731, tillæg A, sp. 1183, tillæg B, sp. 57, 66, tillæg C, sp. 165, 174) gennemført vidtgående ændringer i arbejdsløshedsloven. Sætserne for arbejdsløshedsunderstøttelsen blev forhøjet væsentligt, og medlemsbidraget blev gjort ensartet for arbejdsløshedskasser med samme understøttelses-sætser, således at bidraget er uafhængigt af ledigheden i såvel den enkelte kasse som i samfundet som helhed. I forbindelse hermed påtog det offentlige sig i forhold til kasserne og deres medlemmer ikke alene en forøget refusion af udgifterne under de daværende forhold med et forholdsvis lavt ledighedsniveau, men derudover tillige den fulde risiko for stigning i understøttelsesudgifterne som følge af forøgelse i ledigheden. Dette skete ved indførelsen af en refusionsordning, hvorefter hver kasse

til staten indbetaler det før nævnte i loven fastsatte medlemsbidrag, medens staten til arbejdsløsheds-kasserne udbetaler fuld refusion af de afholdte understøttelsesudgifter.

Det blev endelig ved § 4 i den nævnte lov fastsat, at arbejdsministeren inden udgangen af 1967 skulle fremsætte forslag til lov om overgang pr. 1. april 1968 til de offentlige arbejdsanvisningskontorer af de funktioner, der i henhold til arbejdsløshedsloven påhvilede de anerkendte arbejdsløshedskasser med hensyn til kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer.

Disse ændringer i arbejdsløshedsloven blev vedtaget enstemmigt af folketinget.

Den 8. december 1967 fremsattes forslag i overensstemmelse med den foran nævnte § 4 for folketinget. Forslaget nåede ikke til realitetsbehandling i folketinget som følge af tingets opløsning og blev den 15. marts 1968 fremsat i uændret skikkelse. Loven blev vedtaget og stadfæstet som lov nr. 248 af 13. juni 1968 (Folketingstidende 1967-68, 2. samling, sp. 1164, 2233, 3692, 3930, tillæg A, sp. 2161, tillæg B, sp. 959, 1033, tillæg C, sp. 451). Samtidig vedtoges og stadfæstedes som lov nr. 249 af s. d. lov om privat arbejdsanvisning m. v. (Folketingstidende 1967-68, 2. samling, sp. 1164, 2233, 3692, 3930, tillæg A, sp. 2277, tillæg B, sp. 959, 1033, tillæg C, sp. 461).

Nærværende lovforslag bygger, for så vidt angår dets forslag angående arbejdsløshedsforsikring samt visse af de nedenfor nævnte fælles bestemmelser, på en betænkning, som i december 1969 er afgivet af udvalget af 1964 om arbejdsløshedsforsikringen.

Samtidig er der i lovforslagets afsnit om arbejdsformidlingen stillet forslag, der er en konsekvens af den gennemførte og forventede ændring af den kommunale og den sociale struktur og i øvrigt er et resultat af en påkrævet teknisk revision af de gældende bestemmelser.

Endelig er det — på grund af den sagligt nære sammenhæng mellem bestemmelserne i arbejdsløshedsloven og loven om privat arbejdsanvisning — fundet hensigtsmæssigt at sammenknytte de to love. Der er derfor stillet forslag om overførelse af reglerne i lov om privat arbejdsanvisning til arbejdsløshedsloven som dennes afsnit II.

Der er herefter i lovforslaget anvendt følgende systematik: I. Arbejdsformidling, II. Privat arbejdsanvisning m. v., III. Arbejdsløshedsforsikring, IV. Fælles bestemmelser og V. Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

Til afsnit I.

Arbejdsformidling.

Ved lov nr. 248 af 13. juni 1968 om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. overførtes som foran nævnt pr. 1. april 1969 al arbejdsanvisning — og som led heri afkontrollering af arbejdsløse — til det offentlige arbejdsformidlingssystem. Samtidig gennemførtes den administrative udbygning af systemet, som var umiddelbart nødvendig for overtagelse af arbejdsanvisnings- og kontrolfunktionerne, medens yderligere revision af lovens afsnit I. Arbejdsanvisning og ledighedskontrol forudsattes foretaget senere.

I august måned 1969 nedsatte arbejdsministeriet en kontaktgruppe med repræsentanter for Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark med bl. a. den opgave at fremkomme med forslag til et koordinerende og inspirerende samspil mellem centrale og lokale instanser inden for arbejdsformidlingssystemet. Overvejelserne skulle ske på baggrund af de ved lovrevisionen i 1968 skabte lokale arbejdsmarkedsnævne samt de gennemførte og forestående ændringer i den kommunale og i den sociale organisatoriske struktur. Kontaktgruppens indstilling blev afgivet i november 1969 og er optrykt som bilag 1 til nærværende lovforslag.

Ved den som bilag 2 optrykte skrivelse af 10. november 1969 har arbejdsmarkedsrådets formandskab henstillet, at kontaktgruppens indstilling søges fremmet.

Indstillingen er herefter lagt til grund for lovforslagets bestemmelser om ny struktur for arbejdsformidlingens centrale instanser, om ændringer i arbejdsformidlingens lokale struktur samt om behandling af ankespørgsmål.

Forslaget tilsigter en forenkling af den administrative struktur med en klarere opgavefordeling mellem departement og direktorat og med oprettelse af hertil svarende rådgivende organer. Til støtte for arbejdsministeriets departement ved overvejelser af spørgsmål af principiel arbejdsmarkedspolitisk karakter påtænkes nedsat et snævert arbejdsmarkedspolitisk udvalg, hvori formændene for arbejdsmarkedets to store hovedorganisationer har sæde. Som bistand for arbejdsdirektøren foreslås oprettet et landsarbejdsnævn, jfr. nærmere bemærkninger til § 3, med rådgivende, koordinerende og initiativtagende opgaver inden for arbejdsformidlingssystemet.

En bestemmelse svarende til lovens § 4, stk. 3, om fortrinsvis anvisning af arbejdsløshedsforsikrede, når der findes flere lige kvalificerede arbejdssøgende, er ikke medtaget i forslaget. Uanset den

statsfinansielle interesse i at bringe udbetalinger af understøttelse til ophør ved anvisning af arbejde til den forsikrede, er reglen ikke fundet forenelig med det synspunkt, at arbejdsformidlingen er et serviceorgan, der står til rådighed for alle medlemmer af samfundet, således at ingen har fortrin frem for andre.

Herudover indeholder forslaget alene tekniske ændringer af redaktionel og systematisk art.

Bestemmelserne om arbejdsløshedskontrol findes i afsnit III, almindelige bestemmelser om anke og om straf findes i afsnit IV, og de fornødne overgangsbestemmelser er optaget i afsnit V.

Til afsnit II.

Privat arbejdsanvisning m. v.

Reglerne om privat arbejdsanvisning, der tillige med regler om de såkaldte vikarbureauer findes i lov nr. 249 af 13. juni 1968 om privat arbejdsanvisning m. v., foreslås optaget i loven som afsnit II.

Der stilles kun forslag om redaktionelle ændringer.

Til afsnit III.

Arbejdsløshedsforsikring.

A. Forslagene i dette afsnit svarer med enkelte afvigelser til kapitlerne I-VII og IX-X i det lovudkast, der er aftrykt som bilag 1 til den foran nævnte, af Udvalget af 1964 om arbejdsløshedsforsikringen i december 1969 afgivne betænkning (nr. 551/1970): Forslag til en revision af Arbejdsløshedsforsikringen.

Regler, som i et vist omfang svarer til lovudkastets kapitel VIII, Klageadgang, er indarbejdet i nærværende lovforslags afsnit IV, Fælles bestemmelser, medens lovudkastets kapitel XI, Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser, er indarbejdet i nærværende lovforslags afsnit V, Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

I lovforslagets afsnit III er, som nævnt i bemærkningerne til afsnit I, medtaget regler, som svarer til gældende lovs § 4, stk. 2, om ledighedskontrol, samt endvidere et forslag, der er stillet af Udvalget til behandling af de udenlandske arbejderes forhold i Danmark. Dette forslag er nærmere omtalt i punkt M nedenfor.

B. Hovedpunkterne i det forslag, som er stillet i betænkningen fra Udvalget af 1964 om arbejdsløshedsforsikringen, er:

1. arbejdsløshedsforsikringens nuværende struktur bevares,
2. betingelserne for en kasses ret til at få og

- beholde anerkendelse ændres, for så vidt angår kravet til medlemstal,
3. der åbnes adgang til nydende medlemskab for deltidsarbejdende,
 4. reglerne om begrænsninger i retten til dagpenge ændres med henblik på en forenkling,
 5. kravet til varigheden af forudgående nydende medlemskab som vilkår for ret til dagpenge lempes for hidtil selvstændigt erhvervsdrivende m. fl.,
 6. dagpengenes maksimumsbeløb forhøjes, og
 7. lovbestemmelserne om arbejdsløshedsforsikring omformuleres med henblik på forbedring af systematik og modernisering af sproglig udformning.

C. Arbejdsløshedsforsikringsudvalgets kommissorium blev ved udvalgets nedsættelse nærmere præciseret derhen, at udvalget skulle fremkomme med sådanne forslag, som de principielle overvejelser måtte give anledning til, herunder særlig vedrørende følgende spørgsmål: Forholdet mellem løn og forsikringsydelse, begrænsningerne i lønmodtageres adgang til at oppebære ydelse fra forsikringen, spørgsmålet om karenstage, reglerne om statens, kommunernes, arbejdsgivernes og de forsikredes tilskud eller bidrag til forsikringen, spørgsmålet om hensigtsmæssigheden af forsikringsorganernes nuværende struktur og spørgsmålet om de forskellige lønmodtageres uensartede bidrag til forsikringen.

Udvalget blev anmodet om under sine overvejelser at være opmærksom på de betragtninger med relation til arbejdsløshedsforsikringen, som er fremsat i betænkning (nr. 345/1964) om den danske arbejdsanvisnings struktur, funktioner og virkemidler. Herudover er udvalget anmodet om i sine overvejelser at inddrage forskellige mere specielle spørgsmål samt om at fremkomme med en udtalelse om betænkning (nr. 398/1965) om de offentlige arbejdsanvisningskontorers geografiske områder.

På baggrund af de synspunkter, som fremkom under folketingets behandling af forslaget til den ovenfor nævnte lov nr. 40 af 22. februar 1967, blev udvalget anmodet om særlig at have opmærksomheden henledt på spørgsmålene om en revision af reglerne for anerkendelse af arbejdsløsheds-kasser, om en ændring af den øvre aldersgrænse for optagelse i forsikringen, om en lempelse af reglerne om lærlinges adgang til forsikringen og om deltidsbeskæftigedes adgang til at blive arbejdsløshedsforsikret. Endvidere blev udvalget anmodet om i sit

videre arbejde at lægge det sigte til grund, at det endelige resultat med hensyn til størrelsen af arbejdsløshedsunderstøttelsen måtte være, at denne skulle udgøre en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. I forbindelse hermed anmodede arbejdsministeriet udvalget om at overveje, om der er anledning til at revidere reglerne om slettelse af medlemmer på grund af kontingentrestance.

Endelig er udvalget blevet anmodet om at overveje ændringer, som i rimeligt omfang kan lette selvstændigt erhvervsdrivendes overgang til beskæftigelse som lønmodtagere.

D. Det fremgår af udvalgets betænkning, at dets før nævnte opgaver, for så vidt angår regler om karenstage, om det offentlige, arbejdsgivernes og de forsikredes tilskud eller bidrag til forsikringen og om de forskellige lønmodtageres uensartede bidrag til forsikringen betragtes som løst ved loven af 22. februar 1967, som gennemførte de forslag, som blev stillet i udvalgets foreløbige betænkning. Der er således ikke i den afsluttende betænkning stillet forslag om ændring af de nu gældende regler på disse områder.

Endvidere fremgår det af betænkningen, at udvalgsarbejdet herefter har været koncentreret om en teknisk revision af arbejdsløshedslovens afsnit om arbejdsløshedsforsikringen samt om en række principielle problemer, som har omfattet spørgsmål om arbejdsløshedsforsikringens fremtidige struktur, herunder om det nuværende kassesystem bør bevares, og om der burde være tale om en frivillig forsikring som nu eller om en obligatorisk ordning. Endvidere har de principielle overvejelser omfattet spørgsmål om udvidelse af forsikringen til også at omfatte deltidsarbejdende, om begrænsninger i retten til at modtage dagpenge, herunder navnlig arbejdskravene og længden af den periode, i hvilken dagpenge kan udbetales, samt om niveauet for dagpengeunderstøttelsen og principperne for dennes fastsættelse for det enkelte medlem og for hver arbejdsløshedskasse inden for et system som det nuværende; i denne forbindelse er indgået overvejelser om det særlige spørgsmål, hvorledes man i givet fald praktisk kan udforme regler, der dækker den målsætning for dagpengeniveauet, som er udtrykt ved kravet om, at dagpengene skal udgøre erstatning — resp. en egentlig eller en rimelig erstatning — for tabt arbejdsfortjeneste.

Fremstillingen i punkterne E-L nedenfor bygger på de af udvalget anstillede betragtninger, idet det særskilt er angivet, hvor udvalgets forslag ikke er fulgt.

E. Med hensyn til spørgsmålet om forsikrings-systemets struktur er der i udvalget opnået enighed om, at de nu gældende betingelser for en kasses ret til at få anerkendelse er for lempelige, når henset til, at der kun kræves et medlemstal på 100.

Der har vel i udvalget været forståelse for, at det også for en faglig organisation med begrænset medlemstal kan findes ønskeligt set fra organisationens side, at dens medlemmer kan forsikres i en selvstændig kasse på betingelser, som i givet fald kan afpasses efter fagets særlige forhold, hvortil kommer, at administrationsudgifterne bæres af kassen selv uden tilskud fra det offentlige.

Heroverfor står imidlertid administrative hensyn, som for tilsynsmyndighederne gør et for stort antal små kasser mindre ønskeligt; endvidere det forhold, at det med det i 1967 indførte refusions-system ikke længere er kassen eller dens medlemmer, som har det økonomiske ansvar for udgifterne, men derimod det offentlige; og endelig, at det forhold, som vel har været den væsentligste baggrund for den vidtgående forsikringsmæssige opdeling efter fagkriterier, nemlig arbejdsanvisnings-siden, ganske har ændret karakter med de nye regler om arbejdsformidling, som blev gennemført med virkning fra 1. april 1969.

Udvalget foreslår, at en kasse skal have mindst 1.000 medlemmer for at kunne anerkendes, og finder, at i hvert fald en del af de administrative problemer, som er forbundet med en forsikrings-ordning, byggende på fagligt afgrænsede kasser, løses herved.

Udvalget stiller ikke forslag om ændring af det gældende princip om frivillighed med hensyn til medlemskab. En obligatorisk forsikringsordning synes i øvrigt vanskeligt forenelig med forsikrings-nuværende struktur og måske navnlig med reglen om, at kasser i princippet kun kan anerkendes inden for særligt i loven opregnede fagområder. Det er ikke i de senere år forekommet, at der er blevet søgt om anerkendelse af kasser uden for disse områder, og det kan derfor formentlig antages, at der ikke består større udækkede behov for en generel udvidelse af forsikringens virksomheds-område til andre fag.

For at undgå den situation, at et medlem må udtræde af forsikringen som følge af, at han overtager arbejde uden for kassens faglige område i et fag, for hvilket der ikke består nogen anerkendt arbejdsløshedskasse, foreslår udvalget, at der åbnes mulighed for, at medlemmet bevarer medlemsretten i sin hidtidige kasse.

Herefter er der i udvalget enighed om ikke at

foreslå principielle ændringer med hensyn til arbejdsløshedsforsikringens opbygning i fagligt afgrænsede kasser.

F. Med hensyn til spørgsmålet om deltidsarbejdendes adgang til forsikringen er der i udvalgsbetænkningen henvist til, at de optagelsesbetingelser, som stilles i gældende lovs § 10, stk. 1 og 2, sammenholdt med § 9, stk. 1, indebærer, at principielt kun personer, som fuldt ud stiller deres arbejdskraft til rådighed for arbejdsmarkedet som lønarbejdere, og som også er i stand til at arbejde i fuld normal arbejdstid og i givet fald er arbejdssøgende til arbejde af dette omfang, kan være nydende medlem af en arbejdsløshedskasse.

Efter lovens regler vil således en person, som ikke har arbejde i fuld normal arbejdstid, principielt ikke kunne optages som nydende medlem, og et medlem, som i en ledighedssituation vægrer sig ved at overtage et anvist arbejde under henvisning til, at han ikke ønsker eller ikke evner at have arbejde i fagets fulde arbejdstid, må udtræde af kassen eller lade sig overføre til bidragydende medlemskab.

I princippet må den samme vidtgående følge indtræde, hvis et medlem under ledighed tilkender, at han foretrækker at få anvist deltidsarbejde, eller hvis et medlem overtager deltidsarbejde uden samtidig at være tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende til arbejde på fuld tid.

Den beskrevne retstilstand harmonerer i vidt omfang med de overenskomster, som er indgået mellem arbejdsmarkedets parter, idet der i overenskomsterne sædvanligvis er optaget bestemmelse om, at den normale ugentlige arbejdstid er 42½ time (fra 1. september 1970: 41¾ time); bestemmelsen forstås af parterne således, at den ikke i sig selv giver mulighed for ansættelse på kortere ugentlig arbejdstid. En sådan ansættelse forudsætter inden for overenskomstdækkede områder en udtrykkelig bestemmelse i overenskomsterne derom.

Bestemmelser, som muliggør ansættelse med kortere ugentlig arbejdstid — betegnet som deltidsarbejde eller korttidsarbejde — forekommer i en række overenskomster. I de fleste tilfælde er der knyttet forskellige betingelser til adgangen til denne ansættelsesform, men inden for handels- og kontorfagene er det uden særlige begrænsninger forudsat, at ansættelse på deltid kan finde sted.

På grundlag heraf og af de statistiske oplysninger, som foreligger om beskæftigelse på deltid, er det udvalgets opfattelse, at deltidsarbejde nu er så almindeligt forekommende, at deltidsarbejdende bør

have mulighed for gennem medlemskab i arbejdsløshedsforsikringen at sikre sig økonomisk bistand under ledighed.

Udvalgets forslag til gennemførelse af en sådan ordning går nærmere ud på:

1) Hver kasse træffer ved særlig bestemmelse i vedtægten afgørelse om, hvorvidt deltidsarbejdende skal kunne optages i kassen. Forslaget beror navnlig på, at optagelse af deltidsarbejdende i kassen må have til forudsætning, at der efter de overenskomster om løn- og arbejdsvilkår, som gælder for kassens faglige område, er en sådan mulighed for arbejde på deltid, og at deltidsarbejde inden for faget tillige har en sådan faktisk udbredelse, at der kan anvises ledigblævne medlemmer arbejde af denne art. I sammenhæng hermed foreslår udvalget, at

2) arbejdsministeren skal godkende ændring af en kasses vedtægt, hvorved der gives deltidsarbejdende adgang til nydende medlemskab, medens vedtægtsændringer i øvrigt efter forslaget er gyldige, når de godkendes af arbejdsdirektøren.

3) I kasser, som giver deltidsarbejdende adgang til medlemskab, får efter forslaget det enkelte medlem ret til at tage stilling til, om han eller hun ønsker at stå til rådighed for arbejdsmarkedet i fuld sædvanlig arbejdstid eller kun på deltid. Denne valgfrihed skal efter forslaget finde udtryk i, at det medlem, som hidtil har været deltidsarbejdende — er „deltidsforsikret“, jfr. nærmere nedenfor — i en ledighedssituation skal kunne afslå at overtage arbejde, som anvises af arbejdsformidlingen, hvis arbejdet er af videre omfang end deltidsarbejde. Herfra gøres dog undtagelse, dersom der i faget eller på egnen er mangel på arbejdskraft, således at det ikke har været muligt for arbejdsformidlingen at anvise den arbejdskraft til fuldtidsjob, som der er efterspørgsel efter. I en sådan situation kan det deltidsforsikrede medlem ikke med rette — d. v. s. ikke uden at miste retten til dagpenge — afslå at overtage et anvist fuldtidsjob, medmindre arbejdsformidlingen skønner, at medlemmet har særlige, vægtige grunde til kun at påtage sig deltidsarbejde.

4) Deltidsarbejde foreslås defineret i loven som arbejde, hvis varighed pr. uge er mindst 20 og højst 30 timer, eller som dog har en sådan varighed, beregnet i gennemsnit for en måned.

Et medlem, som ønsker at være til rådighed for arbejdsmarkedet i mindre end 20 timer pr. uge, kan efter forslagets udformning ikke opretholde nydende medlemskab i kassen, ligesom en person, som på tidspunktet for begæring om optagelse har arbejde i kortere tid end 20 timer ugentlig, ikke vil kunne optages som nydende medlem.

Har et medlem arbejde i over 30 timer pr. uge, har vedkommende ikke ret til at få „deltidsforsikredes“ særlige retsstilling, bl. a. med hensyn til ret til i visse tilfælde at afslå at overtage anvist arbejde, jfr. punkt 3.

Som en konsekvens af forslaget om deltidsarbejdendes adgang til forsikring foreslås, for så vidt angår de øvrige kassemedlemmer, den ændring, at personer, som har arbejde i mindre end fuld, sædvanlig arbejdstid, men dog i over 30 timer ugentlig, skal kunne optages som nydende medlemmer. Reglen omfatter efter forslaget alle kasser, d. v. s. også sådanne, som ikke giver deltidsarbejdende adgang til optagelse. Denne ændring vil indebære, at et medlem, som ikke er deltidsforsikret, i en ledighedssituation vil kunne tilkendegive over for arbejdsformidlingen, at han — så vidt muligt — ønsker anvist arbejde på højst f. eks. 32 timer ugentlig; derimod vil ændringen ikke betyde, at medlemmet under henvisning til dette ønske med rette kan afslå at overtage passende arbejde på fuld arbejdstid, som anvises ham.

5) Det foreslås, at kassen skal fastsætte en særlig dagpengesats for deltidsarbejdende, og at denne sats højst må udgøre $\frac{2}{3}$ af den dagpengesats, som fastsættes for kassens øvrige medlemmer. Da fastsættelsen af medlemmernes bidrag til forsikringen foreslås opretholdt uændret, således at medlemsbidragets størrelse beror på den dagpengesats, kassen fastsætter, indebærer forslaget, at der for deltidsarbejdende kommer til at gælde et særligt medlemsbidrag, som svarer til den lavere dagpengesats for disse, og som er lavere end bidraget for kassens øvrige medlemmer.

6) Det forskellige medlemsbidrag for de 2 medlemskategorier nødvendiggør, at kassens medlemmer til stadighed er registreret som hørende til enten den ene eller den anden gruppe. Det foreslås, at dette sker gennem anmeldelser, som medlemmerne afgiver til kassen.

Har et medlem i mindst 5 uger haft deltidsarbejde, kan medlemmet anmeldte dette til kassen, men har dog ingen pligt hertil. Når anmeldelse er sket, betragtes medlemmet som „deltidsforsikret“. Dette udtryk bruges i forslaget som betegnelse for de medlemmer, der som deltidsarbejdende får en særlig retsstilling på en række punkter, herunder med hensyn til dagpenge og medlemsbidrag, jfr. punkt 5, og med hensyn til pligt til at overtage anvist arbejde, jfr. punkt 4.

Status som deltidsforsikret kan endvidere undtagelsesvis opnås af et medlem, som ikke hidtil har haft arbejde på deltid, men som andrager om at måtte blive betragtet som deltidsforsikret. Efter

forslaget skal vedkommende arbejdsformidlingskontor tage stilling til et andragende af denne art, og med henblik på at undgå misbrug foreslås det, at andragendet kun kan imødekommes, hvis det fremsættes samtidig med, at medlemmet bliver ledigt, og kun hvis arbejdsformidlingskontoret skønner, at medlemmet har særlige, vægtige grunde til nu kun at ville påtage sig deltidsarbejde.

Får et deltidsforsikret medlem arbejde, som i omfang overstiger deltidsarbejde, indebærer dette ikke efter forslaget, at medlemmets status som deltidsforsikret ophører hermed, men det foreslås, at medlemmet skal have pligt til at anmelde til kassen, når vedkommende har haft sådant arbejde i 5 uger. Medlemmet betragtes herefter fra arbejdets begyndelse ikke længere som deltidsforsikret. For et medlem, som er i arbejde, medfører anmeldelsen alene, at medlemsbidraget forøges fra det, som gælder for deltidsforsikrede, til det, som gælder for kassens øvrige medlemmer.

7) Som en særlig regel for deltidsforsikrede medlemmer foreslår udvalget, at et sådant medlem ikke har ret til dagpenge, når vedkommende har andet erhverv. I betænkningen anføres, at udvalget med denne regel har haft for øje, at det bør sikres, at kun deltidsarbejdende medlemmer, for hvem deltidsarbejdet er af væsentlig økonomisk betydning, kan få dagpenge ved bortfald af lønindtægt.

Regeringen finder, at udvalgets synspunkt bør lægges til grund som princip, men den foreslåede regel synes dog at kunne føre til resultater, som ikke uden videre kan anses for ønskelige. Dette gælder tilfælde, hvor det andet erhverv, der måtte være tale om, dels er af ubetydeligt omfang, dels ikke er til hinder for, at medlemmet under ledigheden står til rådighed for arbejdsmarkedet, både ved selv at udfolde bestræbelser på at få deltidsarbejde og ved at være parat til at overtage arbejde, som anvises pågældende af arbejdsformidlingskontoret.

I nærværende lovforslags § 69 foreslås derfor, at et deltidsforsikret medlem, som har andet erhverv, ikke har ret til dagpenge, medmindre arbejdsdirektøren i særlige tilfælde og eventuelt på særlige vilkår giver tilladelse dertil.

Med den foreslåede formulering tilsigtes angivet, at tilladelse som den nævnte kun kan gives i undtagelsestilfælde. I al fald i den første tid efter indførelse af forsikringsadgang for deltidsarbejdende bør tilladelse kun gives efter en konkret undersøgelse, men formuleringen er ikke til hinder for, at arbejdsdirektøren, når de fornødne erfaringer på dette område er indvundet, eventuelt kan fastsætte generelle regler om kassernes administration af be-

stemmelsen; sådanne regler bør da fastsættes efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

G. Med hensyn til gældende lovs regler om begrænsninger i retten til at modtage dagpenge — d. v. s. lovens § 16, stk. 1, og § 18, stk. 3 og 4, om krav til omfanget af medlemmets forudgående beskæftigelse som lønmodtager, samt § 18, stk. 1 og 2, om det maksimale antal dage, hvori dagpenge kan udbetales til et medlem i det enkelte understøttelsesår og i en flerårig periode — anføres det i udvalgsbetænkningen, at formålet med disse regler er at sikre, at dagpengene alene ydes til „den kreds af regelmæssigt arbejdende, for hvilke kassen er bestemt“ (gældende lovs § 10, stk. 2), og således ikke udbetales til personer, som ikke har en rimelig tilknytning til arbejdsmarkedet. Udvalget finder, at dette formål fortsat bør søges opfyldt.

De gældende begrænsninger udgør imidlertid et særdeles kompliceret system, som efter udvalgets opfattelse bør forenkles væsentligt.

I betænkningen peges der på, at beskæftigelsesforholdene i 1960'erne har bevirket, at ledigheden nu gennemsnitligt har et lavere niveau end tidligere, da de gældende begrænsende regler blev udformet, og at dette eventuelt kunne motivere en generel skærpelse af disse regler.

Heroverfor anføres imidlertid, at ledigheden fra fag til fag og ikke mindst fra egn til egn viser store udsving.

En generel stramning af reglerne ville derfor efter udvalgets vurdering hovedsagelig gå ud over medlemmer, hvis ledighed (ledighedsrisiko) beror på tekniske og/eller erhvervsstrukturelle ændringer, eller som er bosat i beskæftigelsesmæssigt tilbagestående dele af landet. Udvalget finder herefter, at tiden til en materiel stramning af arbejdsbetingelserne først kommer, når samfundet gennem en længere varende effektiv indsats med hensyn til uddannelse og omskoling, gennem egnsudvikling og gennem fremme af sådanne mobilitetsfremmende foranstaltninger, som har vundet almindelig forståelse i befolkningen, har sikret sig beskæftigelsesmuligheder for den reserve af arbejdskraft, som efter manges mening er til stede.

Som forholdene er nu, og bl. a. under hensyn til, at det nye arbejdsformidlingssystem endnu ikke har virket et år, finder udvalget at måtte indskrænke sine ændringsforslag til, hvad en ren rationalisering eller justering måtte kræve. Dette kan dog ikke ske, uden at reglerne i visse tilfælde strammes; i udvalgets forslag modsvares dette af lempelser i andre tilfælde.

Udvalget peger på 3 punkter, på hvilke rationalisering er tiltrængt:

Det gældende almindelige arbejdskrav, hvorefter medlemmet skal have haft 39 ugers arbejde i de sidste 4 år, er administrativt besværligt, da det er vanskeligt at holde rede på arbejdsforholdene inden for så lang en forudgående periode som 4 år; en forkortelse af 4 års perioden ville i øvrigt akcentuere formålet med arbejdskravet.

Endvidere peges på, at den gældende regel om, at der højst kan udbetales dagpenge for 270 dage i et understøttelsesår (perioden 1. oktober-30. september), indebærer, at dagpengeudbetalingens maksimale udstrækning beror på tidspunktet for ledighedens indtræden.

Endelig gør udvalget opmærksom på, at reglen i gældende lovs § 18, stk. 2; hvorefter dagpenge højst kan udbetales til et medlem for 270 dage i 4 understøttelsesår i træk, er uden reelt indhold, da et medlem, som i 3 understøttelsesår har fået dagpenge for 270 dage, ikke i det følgende år kan få dagpenge af dette omfang på grund af arbejdskravet.

Udvalget foreslår herefter følgende regler:

1) Den periode, over hvilken arbejdskravet vurderes, forkortes fra 4 til 3 år.

2) Det gældende arbejdskrav på 39 uger (i 4 årsperioden) ændres til 26 uger inden for den foreslåede periode på 3 år.

Herom bemærkes, at arbejdskravet før den ændring af loven, som skete ved lov nr. 40 af 22. februar 1967, efter de dagældende bestemmelser i lovens § 15 A, stk. 1, jfr. lovbekendtgørelse nr. 238 af 27. juni 1962, skulle fastsættes i vedtægten til 26 ugers arbejde i de sidste 3 år eller til 39 ugers arbejde i de sidste 4 år eller — hvad der dog forudsatte ministerens godkendelse — til 52 ugers arbejde i de sidste 5 år. Ved loven af 22. februar 1967 blev den anden af de nævnte 3 muligheder indført som generel regel, medens udvalgets forslag betyder, at den førstnævnte af de 3 muligheder skal gælde. Det må antages, at det nu gældende arbejdskrav i gennemsnit virker noget lempeligere for medlemmerne, end den foreslåede regel vil gøre.

3) Det særlige arbejdskrav, som efter gældende lovs § 16, stk. 1, normalt stilles, første gang dagpenge udbetales til et medlem, bortfalder.

4) De gældende strenge arbejdskrav, som nu stilles som vilkår for generhvervelse af ret til dagpenge i tilfælde, hvor retten er bortfaldet som følge af, at medlemmet ikke har opfyldt det almindelige arbejdskrav (efter lovens § 18, stk. 3: Krav om 39 ugers arbejde inden for 18 måneder efter dagpengerettens bortfald) lempes, således at der kræves

26 ugers arbejde inden for de sidste 18 måneder; men der skal herved kunne medregnes arbejdsperioder, som ligger før dagpengerettens bortfald.

5) De særlige arbejdskrav, som nu efter lovens § 18, stk. 4, gælder for ikke-forsørgere under 22 år, tilpasses de før nævnte ændringer af arbejdskravet for andre medlemmer, men udvides til at gælde for alle medlemmer under 22 år, uanset forsørgerstatus.

6) Den gældende begrænsning for udbetaling af dagpenge til et maksimalt antal dage pr. år bortfalder. Begrænsning af dagpengeudbetalingen vil herefter alene hænge sammen med arbejdskravet.

7) For deltidsforsikrede medlemmer foreslås der fastsat tilsvarende regler om arbejdskrav, som er nævnt i punkt 1-5, dog at kravet om omfanget af hidtidigt arbejde for disse medlemmer foreslås fastsat til 17 uger, d. v. s. omtrentlig svarende til $\frac{2}{3}$ af det arbejdskrav, som gælder for de øvrige medlemmer.

Om baggrunden herfor bemærkes, at man efter praksis udregner omfanget af et medlems hidtidige arbejde på den måde, at en uge, hvori medlemmet har haft arbejde i mindre end fuld arbejdstid, ikke tæller som fuld uge til opfyldelse af arbejdskravet, men kun medregnes med en til arbejdstiden i ugen svarende brøkdel.

Denne praksis forudsætter udvalget fortsat anvendt, både for deltidsforsikrede og for andre medlemmer, også uanset den lempelse i adgangen til medlemskab af forsikringen, som er omtalt foran under punkt F, nr. 4.

Er den fulde, sædvanlige arbejdstid i faget $42\frac{1}{2}$ time pr. uge, svarer arbejdskravet på 17 uger for deltidsforsikrede til en faktisk ansættelsestid på ca. 24 uger, hvis medlemmet har en arbejdstid på 30 timer ugentlig, og en faktisk ansættelsestid på godt 36 uger, hvis arbejdstiden er 20 timer ugentlig.

H. Ud fra bl. a. hensynet til at opnå stabilitet i medlemskabet af forsikringen finder udvalget det påkrævet at fastholde den nu efter lovens § 16, stk. 1, gældende hovedregel, hvorefter ret til dagpenge først opnås efter 12 måneders nydende medlemskab.

Derimod finder udvalget, at der er et behov for at lempe reglerne med henblik på at støtte den for tiden foregående strukturændring, som er karakteriseret ved, at grupper af personer overgår fra selvstændig virksomhed til erhverv ved lønarbejde. Men også for andre grupper af personer, som hidtil har været afskåret fra at blive arbejdsløshedsforsikret, f. eks. under deltagelse i uddannelse, kan kravet om 12 måneders medlemskab virke unødigt restriktivt for den enkelte og tillige mindre påkrævet ud fra de hensyn, som fører til, at kravet om 12 måneders

medlemskab som vilkår for ret til dagpenge fastholdes som hovedregel.

Udvalget foreslår herefter, at personer, som ved begæringen om optagelse dokumenterer i de sidste 2 år at have været afskåret fra nydende medlemskab på grund af selvstændig virksomhed eller deltagelse i uddannelse, opnår dagpengerefter efter en medlems-tid på 6 måneder. Samme regel foreslås for personer, som på grund af langvarig arbejdsudygtighed har været afskåret fra nydende medlemskab.

J. Af betænkningen fremgår, at spørgsmålet om dagpengenes fremtidige niveau og om principperne for deres fastsættelse indgående har været overvejet under udvalgets drøftelser.

Repræsentanterne for Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke har ønsket en forhøjelse af dagpengene ud fra den anskuelse, at disse efter de gældende regler ikke giver tilstrækkelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, medens repræsentanterne for Arbejds-giverforeningen har understreget ønskeligheden af, at dagpengene ikke sættes højere, end at de ledige fremdeles har et rimeligt incitament til at søge at skaffe sig arbejde.

Hver af parterne har skitseret forskellige løsninger, og drøftelserne er sluttelig resulteret i, at der — omend med væsentlige betænkeligheder fra begge sider, og idet begge parter har lagt vægt på de ændringer, det samlede forslag som helhed medfører — er opnået enighed om følgende forslag:

Det absolutte maksimum for dagpengesatsen ændres således, at maksimumsatsen hver 1. april fastsættes til 90 pct. af den løn, der svarer til den af Danmarks Statistik for det foregående års april kvartal offentliggjorte gennemsnitlige timefortjeneste — inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg — for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet.

Dagpengene til det enkelte medlem skal inden for denne ramme fortsat højst kunne udbetales med et beløb, der svarer til 80 pct. af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste pr. dag, d.v.s. samme regel som nu gælder efter lovens § 12, stk. 5.

Den nævnte gennemsnitlige timefortjeneste er den samme som den, der nu efter lovens § 12, stk. 4, anvendes som grundlag for regulering af dagpengenes maksimum.

Hvis forslaget havde været gældende 1. april 1969, ville maksimumsbeløbet — beregnet efter gennemsnitslønnen for april kvartal 1968, som var 11,97 kr. pr. time, samt efter den på arbejdsmarkedet sædvanlige arbejdstid, som i kvartalets 2 første måneder var 44 timer, i den sidste måned 42½ time pr. uge — have andraget 78,10 kr., der efter forslaget skal af-

rundes til nærmeste hele kronebeløb, altså til 78 kr. Efter gældende lov er maksimumsbeløbet pr. 1. april 1969 67,50 kr.

Maksimumsbeløbet pr. 1. april 1970 ville efter forslaget udgøre 84 kr., medens maksimumsbeløbet efter gældende lov pr. samme dato vil andrage 74,50 kr.

K. Udvalget foreslår — og dettes i betænkningen optagne lovudkast er udarbejdet således — at reglerne om arbejdsløshedsforsikring helt omformuleres. Til støtte herfor anfører udvalget hensynet til ønskeligheden af en bedre systematik og en moderniseret sproglig udformning af forsikringsreglerne.

I udvalgets lovudkast foreslås i en række tilfælde, at nærmere regler, som skal supplere eller præcisere lovbestemmelserne, fastsættes administrativt.

I betænkningen anføres herom, at man, da kasserne efter de tidligere gældende refusionsregler i et vist omfang bar det økonomiske ansvar for forsikringen, hidtil har følt sig ret frit stillet med hensyn til fastsættelse af regler inden for lovens rammer. Den siden april 1967 gældende refusionsordning, hvorefter kasserne indbetaler de i loven fikserede medlemsbidrag til statskassen, der som modstykke fuldt ud refunderer kasserne alle udgifter til understøttelse, gør det imidlertid efter udvalgets opfatelse ikke blot rimeligt, at reglerne i de enkelte kasser i så vid udstrækning som muligt bliver ensartede, jfr. omtalen af dette spørgsmål i bemærkningerne til forslaget § 34. Det findes tillige påkrævet, at der i loven indarbejdes bestemmelser, som på områder, hvor der er behov herfor, udtrykkeligt giver de administrative myndigheder hjemmel til at fastsætte nærmere regler, som skal følges af kasserne ved lovens administration.

På et særligt område, for hvilket der kun har eksisteret bestemmelser, som er fastsat administrativt, har udvalget foreslået, at regler indarbejdes i loven; dette gælder spørgsmålet om beregning af de såkaldte supplerende dagpenge, d.v.s. dagpenge, som udbetales til et medlem, der vel er ledigt, men som under ledigheden får anvist eller selv skaffer sig — sædvanligvis midlertidigt — arbejde af kortere varighed end fuld arbejdstid.

I betænkningen anføres, at den i de fleste kasser anvendte fremgangsmåde ved beregningen af supplerende dagpenge — brugen af den såkaldte timeskala — på forskellig måde virker uheldigt, navnlig som følge af, at dagpenge efter de gældende regler kun kan udbetales for et antal hele dage. Dette forhold beror på, at der efter de regler, som var gældende indtil 1. april 1969, kun kunne udbetales dag-

penge for dage, på hvilke medlemmet var afkondrolleret som ledig.

Endvidere anføres, at der under udvalgets overvejelser om udformning af regler for beregning af supplerende dagpenge, for så vidt angår deltidsarbejdende, har vist sig at være forbundet store vanskeligheder hermed.

Udvalget foreslår herefter, *dels* at dagpengeberegningen sker for en uge ad gangen, hvilket muliggør, at dagpengene for en uge ikke, som nu, nødvendigvis skal beregnes som dagpenge for et helt antal dage, *dels* at der i loven optages regler om beregning af supplerende dagpenge. Om de foreslåede reglers indhold henvises til bemærkningerne til lovforslagets §§ 59 og 73.

L. Medens de i nærværende lovforslag foreslåede regler om arbejdsløshedskassernes struktur og økonomiske forhold, om dagpenge niveauet og om betingelserne for ret til dagpenge i det store og hele er i overensstemmelse med de forslag, som er stillet i udvalgsbetænkningen, gælder dette ikke, for så vidt angår de foreslåede regler om pensionister's adgang til at modtage dagpenge under ledighed.

I gældende lovs § 17, stk. 1, nr. 7, bestemmes, at en anerkendt arbejdsløshedskasse ikke må yde understøttelse til medlemmer, der oppebærer invalidepension eller folkepension i henhold til lov om invalide- og folkepension § 3, stk. 1, dog at arbejdsdirektøren kan tillade undtagelse fra denne bestemmelse, når særlige omstændigheder taler derfor. — Bestemmelsen er ikke til hinder for, at medlemmer, som alene modtager folkepensionens mindstebeløb, kan være berettiget til dagpenge.

Efter § 11, stk. 1, 2. pkt., i lov om pension og hjælp til enker m. fl. kan en kvinde ikke samtidig modtage dagpenge og enkepension. Der er ikke i loven adgang til at gøre undtagelse fra denne regel.

Som det er anført i bemærkningerne til det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Arbejdsmarkedsnævnenes funktionsperiode og dagpengehjælpens varighed), er det, således som de gældende regler er udformet, tvivlsomt, om et medlem, som er fyldt 67 år, og som fra 1. april 1970 er berettiget til at modtage folkepensionens fulde grundbeløb („fuld folkepension“) uden hensyn til indtægt, vil være omfattet af reglen i gældende lovs § 17, stk. 1, nr. 7, og således normalt være afskåret fra adgang til dagpenge under ledighed, *eller* om et sådant medlem vil have ret til dagpenge fra kassen uden hensyn til, at vedkommende modtager — eller har ret til — fuld folkepension.

I betænkningen foreslår udvalget dette spørgsmål

løst på den måde, at det i loven fastsættes, at medlemmer, som modtager fuld folkepension, og medlemmer, der som 67 årige er berettiget til denne pension, men undlader at søge den, i princippet ligestilles med de øvrige medlemmer, d.v.s. at de 67 årige skal være berettiget til dagpenge uden særlig tilladelse. Dog foreslår udvalget dels, at dagpenge ikke uden arbejdsdirektørens samtykke skal kunne udbetales for et længere uafbrudt tidsrum end ½ år, dels at det skal pålægges kasserne at føre en særlig indgående kontrol med, om disse medlemmer opfylder betingelserne for fortsat nydende medlemskab.

Samme regel gælder efter administrativ praksis nu for medlemmer, som modtager invaliditetsydelse, og udvalget foreslår fastsat i loven, at der skal gælde samme regler for disse medlemmer, som for medlemmer, der er fyldt 67 år.

For medlemmer, som modtager en indtægtsreguleret pension (folke-, invalide- eller enkepension), foreslår udvalget den hovedregel, at modtagelse af pension afskærer medlemmet fra adgang til dagpenge. Tilsvarende regel foreslår udvalget for medlemmer, der modtager invaliditetserstatning som årlig rente efter ulykkesforsikringsloven eller lignende lovgivning.

Fra den nævnte hovedregel skal arbejdsdirektøren kunne dispensere, når særlige omstændigheder taler derfor. Dispensation kan efter forslaget gives for invalidepensionister og modtagere af ulykkesrente samt tillige for visse folke- og enkepensionister, nemlig sådanne, som — med samtykke fra det udvalg, som omtales i folkepensionslovens § 2, stk. 4 — har fået tillagt pension, fordi svigtende helbred eller andre særlige omstændigheder har talt derfor. For andre enkepensionister og folkepensionister under 67 år — d.v.s. pensionister, som opfylder aldersmæssige og tilsvarende formelle kriterier for tilkendelse af pension — kan arbejdsdirektøren efter udvalgets forslag derimod ikke dispensere.

Endelig foreslår udvalget, at dagpengene til et medlem, som efter det anførte er berettiget til dagpenge uanset modtagelse af pension, skal nedsættes med et beløb, som fuldt ud svarer til den pension, medlemmet modtager under ledigheden. Samme regel skal efter udvalgets forslag gælde for medlemmer, som efter den sociale lovgivning modtager andre ydelser, som har samme formål som dagpengene, nemlig at skulle dække bortfalden indtægt eller indtægtsmulighed.

Når regeringen ikke har fundet at kunne lægge udvalgets forslag på dette felt til grund for lovforslaget, beror det i første række på, at det må antages, at indførelse af regler om adgang til forsikring

af deltidsarbejdende vil indebære, at et ret stort antal folke-, enke- og invalidepensionister, som har erhverv ved lønarbejde, herefter vil opfylde betingelserne for nydende medlemskab af forsikringen og også i kraft af sådant medlemskab bør kunne få udbetalt dagpenge ved ledighed.

Som følge heraf må det anses for administrativt uhensigtsmæssigt at opretholde en ordning som den nu efter lovens § 17, stk. 1, nr. 7, gældende, hvorefter hver enkelt sag, hvori der skal træffes beslutning om adgangen til dagpenge for et medlem, som får invalide- eller folkepension, skal forelægges arbejdsinspektoratet. Det bemærkes herved, at både den gældende og den af udvalget foreslåede ordning forudsætter, at direktoratet regelmæssigt får indberetning fra kassen om vedkommende medlemmers beskæftigelsesforhold m. v. med henblik på stillingtagen til, om den én gang meddelte dispensation bør opretholdes eller tilbagekaldes.

Reglerne i sygeforsikringsloven og ulykkesforsikringsloven om beregning af dagpenge ved sygdom eller arbejdsulykke omfatter ikke bestemmelser, der, som de af udvalget foreslåede fradragregler, tager sigte på at undgå dobbeltforsørgelse, d. v. s. samtidig udbetaling af flere sociale ydelser med samme formål. Der ses ikke for arbejdsløshedsforsikringens vedkommende at foreligge særlige forhold, som afviger fra de 2 andre dagpengeordninger, og som kunne begrunde, at man opretholder den efter praksis nu bestående særstilling for arbejdsløshedsdagpengene på dette område.

Det må derimod anses for påkrævet, at det efter regler, som er enkle at administrere, sikres, at der ikke udbetales dagpenge gennem lange perioder til medlemmer, der har pension eller har ret til pension, og som i realiteten kun har ringe tilknytning til arbejdsmarkedet eller måske slet ikke længere har sådan tilknytning.

Det foreslås herefter, jfr. forslaget § 64, stk. 1, at medlemmer, som modtager folke-, invalide- eller enkepension, samt alle medlemmer, som er fyldt 67 år, får ret til dagpenge, uden at særlig dispensation hertil fra arbejdsdirektøren er fornøden, men at retten til dagpenge begrænses således, at de nævnte medlemmer højst kan få udbetalt dagpenge for 78 dage inden for en periode af 12 måneder i træk.

For at enkepensionister således kan få adgang til dagpenge, må der ske ændring af loven om pension og hjælp til enker m. fl.; forslag herom fremsættes samtidig hermed af socialministeren.

Endvidere foreslås, at der ikke i loven indsættes nogen regel, som svarer til den, udvalget har foreslået i sit lovudkast, hvorefter der administrativt fastsættes regler om begrænsning i dagpengeretten

for et medlem, som under ledigheden har indtægt, der hidrører fra pension, erstatningsydelse med løbende udbetaling og lign. Uden sådan udtrykkelig hjemmel vil der ikke efter forslaget kunne fastsættes regler af den nævnte art, jfr. i denne forbindelse bemærkningerne foran under punkt K.

Efter lovforslagets § 64, stk. 2, kan et medlem, som har fået udbetalt dagpenge for 78 dage i en sammenhængende ledighedsperiode eller dog i en periode, som ikke er afbrudt af arbejde med en varighed på mindst 5 uger, kun få dagpenge i en senere 12 måneders periode, hvis medlemmet efter opbruget af de 78 dage har haft arbejde i mindst 13 uger. Med denne regel tilsigtes det for den her omtalte medlemsgruppe at understrege kravet om, at tilknytning til arbejdsmarkedet er et vilkår for fortsat ret til dagpenge. Som modstykke hertil foreslås i § 64, stk. 3, at der ved beregningen af dagpengeretten for pensionister m. fl. ses bort fra tidligere dagpengeudbetalinger, dersom vedkommende medlem har haft arbejde i mindst 13 uger inden for højst 26 uger. Dette forslag indebærer bl. a., at et medlem, som har opbrugt de 78 dages dagpengeret i en sammenhængende periode, kan opnå dagpengeret påny uden at skulle afvente forløbet af 12 måneder; hvis dette medlem f. eks. får mindst 13 ugers arbejde i træk og derefter bliver ledig, er medlemmet straks berettiget til dagpenge i en ny 78 dages periode.

Det er en følge af forslaget, at medlemmer, som modtager invaliditetsydelse eller renteerstatning efter ulykkesforsikringsloven, vil være berettiget til dagpenge under ledighed efter samme regler, som gælder for de øvrige medlemmer; specielt bemærkes, at der ikke for de nævnte medlemmer, som nu, vil kunne ske fradrag i dagpengene på grund af den ydelse, de modtager. Derimod er der intet til hinder for, at der administrativt gives kasserne vejledning om, ligesom nu, i særlig grad at have opmærksomheden henledt på, at medlemmer inden for de nævnte grupper opfylder betingelserne for at opretholde nydende medlemskab, navnlig i tilfælde af længere varende ledighed.

De foreslåede regler for medlemmer, som modtager folke-, invalide- eller enkepension, svarer i store træk til de regler, som på sygeforsikringens område er foreslået i det tidligere fremsatte forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Dagpengehjælpens varighed).

M. I den indstilling, som det under arbejdsministeriet nedsatte Udvalg til behandling af de udenlandske arbejdesforhold i Danmark har afgivet den 18. november 1969, foreslås bl. a., at det med

henblik på at sikre fremmedarbejderne under arbejdsløshed kan stilles som vilkår for arbejdstilladelse, at vedkommende fremmedarbejder indmelder sig i arbejdsløshedskasse. Endvidere foreslås, at der åbnes mulighed for, at arbejdsløsheds-kassen kan betale udgifterne ved en ledig fremmedarbejders hjemrejse, såfremt den pågældende ikke har mulighed for inden for en rimelig tid at få arbejde og ny arbejdstilladelse.

Fremmedarbejderudvalget peger i denne forbindelse på, at den fremmedarbejder, som er blevet ledig, og som ikke længere har arbejdstilladelse, herefter ikke har en sådan tilknytning til det danske arbejdsmarked, at han kan opretholde nydende medlemskab i arbejdsløshedskasse.

På baggrund heraf foreslås i nærværende lovforslags § 52, at en fremmedarbejder, som efter fremmedlov-givningen har pligt til at være medlem af arbejdsløshedskasse, ved ledighed har ret til af kassen at få betalt udgiften ved rejse til sit hjemland. Denne ret er, som også foreslået af fremmedarbejderudvalget, efter forslaget betinget dels af, at fremmedarbejderen opfylder betingelserne for at få dagpenge — han skal således bl. a. have været medlem af kassen i et år — dels af, at han efter et skøn over beskæftigelsesforholdene ikke vil kunne få anvist arbejde inden for en rimelig tid. Det foreslås i bestemmelsen, at arbejdsdirektøren kan fastsætte nærmere regler, herunder om hjemrejsseudgiftens beregning; i disse regler vil der tillige kunne gives vejledning om den måde, hvorpå skønnet over, om arbejde kan forventes anvist fremmedarbejderen, nærmere skal udøves.

N. Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser, som svarer til gældende lovs § 32 om kursus m. v. for arbejdsløse og om kursusnævnet.

I løbet af de seneste år er der i stor målestok tilvejebragt uddannelseskursus for ikke-faglærte arbejdere og efteruddannelseskursus for faglærte, ligesom der er tilvejebragt hjemmel til at iværksætte eller støtte omskoling af arbejdskraften. I takt med denne udvikling er antallet af ansøgninger om støtte til kursus efter § 32 gået stærkt tilbage, og der søges nu kun i meget få tilfælde om støtte. Man vil i en overgangsperiode søge den resterende del af de faglige kursuser, som hidtil har været etableret med hjemmel i § 32, godkendt efter bestemmelserne om kursus for ikke-faglærte og for faglærte.

Kursusnævnet, der virker som ankeinstans i spørgsmål vedrørende kursusgodtgørelse, foreslås overført til lov om erhvervs-mæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere, jfr. det samtidig fremsatte lovforslag.

Til afsnit IV.

Fælles bestemmelser.

Afsnittet indeholder forslag til bestemmelser om klageadgang samt til straffebestemmelser.

Angående forslagene om klageadgang bemærkes, at Udvalget af 1964 om arbejdsløshedsforsikringen i sin betænkning har gjort opmærksom på, at de gældende regler om klageadgang angående spørgsmål inden for forsikringens område ikke er tilstrækkelig klart affattet, og at de tillige i et vist omfang er materielt uheldige.

I betænkningen er der endvidere henvist til, at Folketingets Ombudsmand (jfr. beretning for året 1957, side 90-93) har kritiseret det forhold, at arbejdsdirektøren, som er formand for begge arbejdsnævnets afdelinger, i denne egenskab leder møderne i nævnets afdeling angående arbejdsløshedsforsikringen, når nævnet virker som ankeinstans for de af direktøren truffne afgørelser.

I sin skrivelse af 19. oktober 1957 udtalte ombudsmanden, at han fuldt ud forstod, at der — som det var blevet fremhævet af arbejdsnævnet og arbejdsdirektoratet — knytter sig væsentlige fordele til den gældende ordning, men at han dog, efter en afvejning af de modstående hensyn, af principielle grunde fandt at måtte henstille til socialministeriet, under hvis ressort forsikringen da hørte, at der søges gennemført en ordning, hvorefter arbejdsdirektøren ikke er medlem af nævnet, når dette behandler klager over de af ham truffne afgørelser, men alene får lejlighed til at deltage i møderne uden stemmeret og uden at overvære nævnets eventuelle votering. Direktøren vil herved få mulighed for at gøre rede for sine synspunkter vedrørende den enkelte klagesag og besvare eventuelle spørgsmål fra nævnets medlemmer.

Ombudsmanden bemærkede, at det ud fra forvaltningsretlige hensyn ville være ønskeligt, at der til formand for nævnet, når dette virker som klageinstans, udpeges en med domstolsbehandling fortrolig jurist, der ikke i forvejen er medlem af nævnet.

Udvalget — der i sin betænkning forudsætter det nuværende arbejdsnævn bevaret, for så vidt angår afdelingen angående arbejdsløshedsforsikring — anfører, at praktiske hensyn taler imod en ordning, hvorefter arbejdsdirektøren ikke leder nævnets forhandlinger i visse situationer. Udvalget finder endvidere, at de principielle betænkeligheder, ombudsmanden pegede på, for så vidt angår arbejdsdirektørens formandskab i nævnet, tillige i et vist omfang må siges at gøre sig gældende med hensyn til nævnets sammensætning iøvrigt, idet der intet er til hinder for, at der i behandlingen af en klagesag

deltager en tillidsmand, valgt blandt medlemmerne af den kasse, hvis afgørelse foreligger til prøvelse.

Udvalget har herefter foreslået, dels at det i loven fastslås, at kassernes afgørelser om medlemsret, medlemsbidrag, dagpengere og tilbagebetaling af dagpenge kan indbringes for arbejdsdirektøren — en generel regel herom findes ikke i gældende lov — dels at direktørens afgørelser i sager af denne art skal kunne indbringes for et særligt organ, ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen. Efter udvalgets forslag skal for dette ankenævn tillige kunne indbringes klager over arbejdsdirektørens afgørelser i sager, hvor et arbejdsformidlingskontors afgørelse angående visse spørgsmål om deltidsforsikredes forhold er påklaget til direktøren, jfr. punkt F, nr. 3) og 6) i de foranstående bemærkninger til forslaget afsnit III.

Til udvalgets forslag bemærkes, at nærværende lovforslag forudsætter, at det nuværende arbejdsnævn med dets 2 afdelinger bortfalder, og at der i stedet oprettes et landsarbejdsnævn. Dettets opgaver i forbindelse med arbejdsformidlingen er omtalt i de foranstående bemærkninger til forslaget afsnit I samt i bemærkningerne nedenfor til forslaget § 3. For så vidt angår forsikringen foreslås, at landsarbejdsnævnet på dette felt skal være rådgivende for arbejdsdirektøren, jfr. forslaget § 92.

Med den foreslåede sammensætning af landsarbejdsnævnet vil dette nævn ikke være egnet som ankeorgan, og det findes derfor påkrævet, at der oprettes et særligt ankenævn som af udvalget foreslået.

Det foreslås, at der til dette ankenævn tillige henlægges sager angående klage over arbejdsdirektørens afgørelser om udbetaling af de såkaldte mobilitetsfremmende ydelser efter lovforslagets §§ 14-19.

Udvalget foreslår, at ankenævnet skal bestå af en formand, som opfylder samme kvalifikationskrav, der gælder, for så vidt angår formanden for ulykkesforsikringsrådet og formændene for invalideforsikringsretten og ankenævnet for invalideforsikringsretten, d. v. s. at den pågældende enten skal opfylde betingelserne for at være landsdommer eller have bestået en statsvidenskabelig eller nationaløkonomisk eksamen og derefter have været kgl. udnævnt tjenestemand i mindst 3 år. Herudover skal ankenævnet efter udvalgets forslag bestå af 4 medlemmer, hvoraf 2 udpeges af Dansk Arbejdsgiverforening, 2 af Landsorganisationen i Danmark.

Kendskab til arbejdsmarkedets forhold vil utvivlsomt være af stor betydning for ankenævnet; men arten af de sager, nævnet efter forslaget vil få forelagt, må dog synes at gøre det rimeligt, at nævnet

sammensættes på et bredere grundlag end af udvalget foreslået.

Det foreslås herefter, at ankenævnet kommer til at bestå af en af kongen udnævnt formand, der skal opfylde de kvalifikationskrav, udvalget foreslår, samt af 4 medlemmer. Af disse udpeges 2 af arbejdsministeren efter forhandling med henholdsvis justitsministeren og socialministeren. Det er tanken hermed at sikre, at nævnet kommer til at omfatte dels en med domstolsbehandling fortrolig jurist, dels en socialpraktiker. Af de 2 øvrige medlemmer udpeges 1 af hver af arbejdsmarkedets hovedorganisationer.

Administrative og finansielle virkninger af lovforslaget.

1. For så vidt angår *afsnit I* (arbejdsformidling), må det påregnes, at forslaget om nedsættelse af arbejdsmarkedsnævnenes antal og om forhøjelse af antal medlemmer af disse nævn ikke vil medføre udgiftsforøgelser. Forslaget om oprettelse af et landsarbejdsnævn samt et arbejdsmarkedspolitisk udvalg vil indebære udgiftsforøgelser, men disse forventes ikke at ville overstige de besparelser, der samtidig må påregnes som følge af ophævelse af arbejdsnævnet, arbejdsmarkedsrådet og beskæftigelsesudvalget.

Forslagets bestemmelser om finansieringen af arbejdsformidlingskontorerne indeholder ingen ændringer i forhold til den nugældende lovgivning for så vidt angår statens udgifter.

2. *Afsnit II* (privat arbejdsanvisning m. v.) indeholder kun forslag om redaktionelle ændringer i forhold til den nugældende lovgivning.

3. For så vidt angår *afsnit III* (arbejdsløshedsforsikring) er det frem for alt forslaget om forhøjelse af dagpengenes maksimum samt om indførelse af deltidsforsikring, der vil medføre forøgelse af statskassens udgifter.

Statskassens udgifter skønnes ikke at ville blive forøget i finansåret 1970-71. De anslåede merudgifter for de følgende finansår fremgår af nedenstående oversigt:

	Finansårene	
	1971-72	1972-73
	Mill. kr.	Mill. kr.
a. Forhøjelse af dagpengens maksimum	10	15
b. Deltidsarbejdendes adgang til forsikringen	0	15-45
c. Selvstændigt erhvervsdrivendes ret til dagpenge efter ½ års medlemskab	0	2-3

Finansårene
1971-72 1972-73
Mill. kr. Mill. kr.

d. Ophævelse af den maksimale understøttelsesperiode og ændring af arbejdskrav	0	2-3
	10	34-66

Som det fremgår heraf, kan den foreslåede forhøjelse af dagpengenes maksimum således skønnes at ville medføre en nettoudgift for statskassen på 10 mill. kr. i finansåret 1971-72 og på 15 mill. kr. i de følgende finansår.

Det bemærkes, at der ikke kan gives nøjagtige oplysninger om de virkninger på statskassens udgifter, der vil udløses af en gennemførelse af forslaget om deltidsforsikring. Ifølge ganske grove skøn kan der blive tale om nettomerudgifter på mellem 15 og 45 mill. kr. årligt. Stigningen i statskassens udgifter i finansåret 1971-72 vil dog være af så ringe omfang, at den vil opvejes af stigningen i kontingentindbetaling.

4. Der vil i henhold til lovforslaget blive tillagt arbejdsdirektoratet væsentligt forøgede arbejdsbyrder angående både arbejdsformidlingen og arbejdsløshedsforsikringen. Her kan særlig peges på forslaget om adgang for deltidsbeskæftigede til arbejdsløshedsforsikringen, der vil stille krav om udfærdigelse af nye administrative forskrifter, og som vil medføre en betydelig vækst i antallet af enkelt-sager, som arbejdsdirektoratet vil få forelagt. Men også andre af de foreslåede ændringer i arbejdsløshedsforsikringen, derunder vedrørende hidtil selvstændiges adgang til forsikringen, samt forslagene vedrørende ændringer i arbejdsformidlingen — herunder oprettelse af landsarbejdsnævnet — vil komme til at medføre en merbelastning af arbejdsdirektoratet. Det er ikke muligt på forhånd med rimelig sikkerhed at beregne den personaleudvidelse, der vil blive påkrævet. Man vil — også under hensyn til, at arbejdsdirektoratet på forhånd, som følge af ændringen af arbejdsformidlingen pr. 1. april 1969, er under et arbejdsmæssigt pres — skønne, at der vil være brug for yderligere 7 heltidsansatte administrative medarbejdere med akademisk uddannelse.

Merudgifterne herved kan anslås til ca. 400.000 kr. årlig til lønudgift og ca. 100.000 kr. i øvrigt. Idet det forudsættes, at 2 af disse medarbejdere ansættes pr. 1. juli 1970 og 2 medarbejdere ansættes pr. 1. oktober 1970, må merudgiften i finansåret 1970-71 anslås til ca. 150.000 kr.

5. Forslaget om oprettelse af et for arbejdsformidlingen og arbejdsløshedsforsikringen fælles ankeorgan, uafhængigt af arbejdsdirektoratet, vil medføre merudgifter for statskassen ud over besparelsen

ved den samtidigt foreslåede ophævelse af arbejdsnævnet. Det kan anslås, at nettomerudgiften vil andrage henved 200.000 kr. årlig, d.v.s. for finansåret 1970-71 ca. 100.000 kr.

6. Den kursusvirksomhed, der hidtil har fundet sted i henhold til den gældende arbejdsløshedslovs § 32, vil inden for rammerne af de hertil afsatte bevillinger fra 1. oktober 1970 blive indpasset i arbejdsministeriets øvrige uddannelsesforanstaltninger.

Den foreslåede overførelse af reglerne om kursusnævnets virksomhed til uddannelsesloven for ikke-faglærte arbejdere pr. 1. oktober 1970 vil ikke medføre merudgifter.

Den foreslåede ophævelse af amsarbejdsnævnene, der har haft til opgave at godkende mindre beskæftigelsesarbejder, vil medføre en besparelse på ca. 9.000 kr. årlig.

7. Forslaget om forhøjelse af dagpengesatserne vil medføre merudgifter til godtgørelser for tab af indtægt eller arbejdsmuligheder ved deltagelse i de under arbejdsministeriet hørende voksenuddannelser, der med udgangspunkt i forudsætningerne for det for arbejdsløshedsforsikringen foretagne merudgiftsskøn kan anslås til 1-2 mill. kr. årlig.

8. De samlede merudgifter må herefter — når forslaget får fuld økonomisk virkning — anslås til at udgøre et beløb mellem 35,5 mill. kr. og 68,5 mill. kr. årlig.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Forslaget er en nyformulering af en formålsbestemmelse for arbejdsformidlingen, der placerer denne centralt i en aktiv arbejdsmarkedspolitik, d. v. s. et organiseret samvirke mellem statslige og kommunale myndigheder og organer med tilknytning til erhvervsliv og arbejdsmarked, der har til formål at supplere den almindelige økonomiske politik med henblik på høj, produktiv og selvvalgt beskæftigelse.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 34.

Til § 3.

Det i stk. 1 foreslåede landsarbejdsnævn til bistand for arbejdsdirektøren afløser det i henhold til lovens § 35. oprettede arbejdsnævn med dets afdelinger for henholdsvis arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring. Om den nærmere baggrund for forslaget henvises til den som bilag 1 optagne indstilling fra arbejdsministeriets kontaktgruppe.

Landsarbejdsnævnet er tænkt som et koordine-

rende og initiativtagende organ også over for de på lokalt plan etablerede arbejdsmarkedsnævn. Nævnet skal holdes løbende underrettet om direktoratets og arbejdsformidlingens almindelige virksomhed og foretage landsomfattende bedømmelser af beskæftigelsesudviklingen. På baggrund heraf skal nævnet vurdere behovet for særlige foranstaltninger af arbejdsmarkeds-mæssig betydning, herunder bestræbelser til fremme af arbejdskraftens bevægelighed og aktivisering af arbejdskraftreserver, samt fastsættelse af retningslinjer for meddelelse af arbejdstilladelse til udlændinge. Nævnet skal have adgang til at ytre sig i forbindelse med arbejdsdirektoratets indstillinger til arbejdsministeren om arbejdsformidlingens struktur, omfang og virkemidler, ved fastsættelse af de for arbejdsformidlingen gældende retningslinjer samt om udfærdigelse af almindelige bestemmelser og vejledninger. Nævnet bør endvidere behandle principielle enkeltafgørelser og medvirke til kvalifikationsbedømmelser ved ansættelse af arbejdsformidlingschefer. Nævnet skal kunne fremsætte forslag over for arbejdsdirektøren, herunder om fremme af arbejdsmarkedspolitiske forslag til arbejdsministeren, samt virke koordinerende mellem arbejdsdirektoratet og andre centrale offentlige og private organer til fremme af arbejdsformidlingen. Der vil kunne nedsættes udvalg under nævnet.

Der sker ikke ved oprettelse af landsarbejdsnævnet indskrænkning i kompetencen for de i henhold til anden lovgivning oprettede råd eller nævn, som f. eks. erhvervsvejledningsrådet og uddannelsesrådet for ikke-faglærte.

Ved oprettelse af dels det p. 20 omtalte arbejdsmarkedspolitiske udvalg og dels landsarbejdsnævnet vil disse organer kunne udøve de opgaver og funktioner, som hidtil har været varetaget af det ved tidligere regeringsbeslutning oprettede arbejdsmarkedsråd og dets formandskab. Endvidere må oprettelse af landsarbejdsnævnet antages at kunne give grundlag for i nær fremtid at ophæve det i henhold til beskæftigelsesloven nedsatte beskæftigelsesudvalg; der henvises herom til bemærkningerne til det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af lov om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse, hvorved der foreslås overførsel pr. 1. april 1970 af de funktioner, som hidtil har været udøvet af de lokale amtsarbejdsnævn, til de eksisterende arbejdsmarkedsnævn.

Til § 4.

I henhold til bestemmelsen i stk. 1 vil arbejdsministeren rette henvendelse til organisationer og

styrelser med anmodning om over for arbejdsdirektøren at udpege medlemmer af nævnet.

Den i stk. 2 foreslåede sammensætning af nævnet tilstræber på den ene side at få væsentlige organisationer direkte repræsenteret og på den anden side at holde størrelsen på et arbejdsdueligt plan. Til fremme af koordinering foreslås repræsentation fra de statsstyrelser, hvortil arbejdsmarkedspolitiske problemstillinger særlig har relationer.

Om en særlig overgangsbestemmelse vedrørende valg af repræsentanter for arbejdsløshedskasserne henvises til § 106.

Til § 5.

Forslaget om organisering af arbejdsformidlingen på amtskommunalt niveau svarer i princippet til den nuværende ordning, men indebærer at områderne for arbejdsformidlingskontorerne udvides til at omfatte de fra 1. april 1970 oprettede større amtskommuner. Om baggrunden for forslaget henvises til bilag 1, kontaktgruppens indstilling.

Da denne kontortilpasning må gennemføres over en vis periode, er der i § 107 stillet forslag om en overgangsordning.

Til §§ 6-7.

For at gøre arbejdsformidlingssystemet fleksibelt stilles forslag om, at arbejdsformidlingscheferne — i stedet for som hidtil at blive ansat som leder af et bestemt arbejdsformidlingskontor — ansættes etatsmæssigt, og at deres tjenestesteder fastsættes efter tjenestens behov. Der indføres herved en ansættelsesordning svarende til den for arbejdsformidlingens øvrige personale gældende. Ansættelsesproceduren svarer til den nugældende, bortset fra at det er fundet naturligt, at landsarbejdsnævnet medvirker ved kvalifikationsbedømmelser af arbejdsformidlingschefer.

Bestemmelserne om ansættelse af arbejdsformidlingens øvrige personale og om fastsættelse af løn-, pensions- og tjenesteforhold svarer til nugældende bestemmelser. Dog er der ikke foreslået en generel regel om, at der skal forhandles med arbejdsmarkedsnævnet om ansættelserne. Der er ikke herved tilsigtet nogen realitetsændring, men det er forudsat overladt til arbejdsdirektørens nærmere bestemmelse, hvilke ansættelser der er så betydningsfulde, at forhandling med nævnet er naturlig. I øvrigt bliver der for så vidt angår erhvervsvejledere også tale om forhandling med de stedlige skolemyndigheder, jfr. erhvervsvejledningslovens § 3, stk. 2.

Til § 8.

Bortset fra redaktionelle ændringer svarer de foreslåede bestemmelser om nedsættelse af arbejds-

F. t. l. om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

markedsnævn og om deres opgaver til de nugældende bestemmelser. Formuleringen indebærer, at der pr. 1. oktober 1970 i stedet for de nuværende 29 nævn oprettes 14 nævn svarende til de pr. 1. april 1970 oprettede 13 større amtskommuner og hovedstadsområdet, der omfatter Københavns amtskommune og Københavns og Frederiksberg kommuner. Der henvises herom nærmere til indstillingen i bilag 1.

Til § 9.

Den foreslåede sammensætning af arbejdsmarkedsnævnene svarer i princippet til den nugældende. På grund af udvidelsen af det geografiske område, nævnene skal dække, er det dog fundet formålstjenligt at udvide antallet af nævnsmedlemmer. Det foreslås derfor, at antallet af repræsentanter for arbejdsgivere, lønmodtagere og kommuner udvides fra de nuværende 3 til fremtidig at være 5 fra hver side. Det forudsættes, at hele amtskommunens geografiske område repræsenteres i rimeligt omfang. For at skabe den fornødne koordinering til den sociale forvaltning foreslås det, at to af de kommunale repræsentanter tillige bør være medlemmer af de to nye amts sociale organer, der på grundlag af socialreformkommissionens betænkning er foreslået oprettet, nemlig henholdsvis sundheds- og socialudvalget og revaliderings- og pensionsnævnet. Da revaliderings- og pensionsnævnene næppe vil være nedsat ved første udpegning af medlemmer til arbejdsmarkedsnævnene, forudsættes koordineringen til dette sociale område imødekommet på anden tilsvarende måde. For Københavnsområdet forudsættes ligeledes tilsvarende personsammenfald tilstræbt.

For de medlemmer af nævnet, der repræsenterer arbejdsmarkedets parter og kommunerne, er proceduren foreslået ændret, således at de ikke som hidtil beskikkes af arbejdsministeren efter indstilling, men udpeges direkte af organisationerne, henholdsvis de kommunale myndigheder.

Som det er tilsigtet også efter de gældende regler, hvorefter det principielt er amtmanden, der er formand for nævnet, skal formanden og dennes suppleant efter forslaget st. 3 til enhver tid være en person, der er neutral i forhold til de i nævnet repræsenterede interesser. Et sådant neutralitetsprincip er karakteristisk — og har vist sig betydningsfuldt — for fællesorganer af forskellig art inden for arbejdsmarkedets områder. Som konsekvens af bestemmelsen må arbejdsministeren tilbagekalde beskikkelsen, såfremt formanden eller suppleanten ikke mere opfylder betingelsen.

For så vidt angår arbejdsformidlingschefens medlemskab af nævnet, vil den situation, at der i en

overgangsperiode kan bestå flere arbejdsformidlingskontorer i et amt, nødvendigvis en afgørelse af, hvilken arbejdsformidlingschef der skal indtræde som medlem af nævnet. Forslag herom er fremsat i § 107, stk. 2.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer til lovens § 4, stk. 1, alene med den redaktionelle ændring, der følger af oprettelsen af et landsarbejdsnævn.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer med de nedenfor nævnte og i øvrigt redaktionelle ændringer til bestemmelserne i lovens § 2, stk. 10-12.

Medens lovens § 2, stk. 12, foreskriver, at arbejdsdirektøren godkender de enkelte arbejdsformidlingskontorers budgetter, stilles der nu i lovforslagets § 11, stk. 1, forslag om, at arbejdsministeren godkender arbejdsformidlingens samlede budgetter. Det er herved tilkendegivet, at statens andel af udgifterne fremtidig vil indgå under arbejdsministeriets budgetramme. Det er dog tanken fortsat at betragte udgifterne ved de mobilitetsfremmende ydelser, jfr. §§ 14-19, som lovbundne udgifter uden for budgetrammen.

Bestemmelsen i lovforslagets § 11, stk. 2, 1. pkt., hvorefter staten afholder tre fjerdedel af udgifterne ved arbejdsformidlingen, er uforandret i forhold til lovens § 2, stk. 11, 1. pkt.

Bestemmelserne i lovforslagets § 11, stk. 2, 2. pkt., om afholdelse af den kommunale fjerdedel af udgifterne, svarer til bestemmelserne i lovens § 2, stk. 10, idet der dog nu er stillet forslag om en mere rimelig fordeling kommunerne imellem. Uden for Københavnsområdet bærer den købstadkommune, hvori arbejdsformidlingskontoret er beliggende, halvdelen af den kommunale andel af udgifterne, medens den anden halvdel fordeles på de øvrige kommuner i kontorets område. Efter forslaget betales hele den kommunale andel af amtsrådet, hvilket er fundet rimeligt under hensyn til, at amtskommunen efter 1. april 1970 omfatter alle kommunerne i amtet, også de tidligere købstadkommuner. For Københavnsamtsrådets vedkommende fordeles den kommunale andel af udgifterne efter loven mellem kommunerne i Københavns amtsrådsreds samt Københavns og Frederiksberg kommuner. Dette foreslås ændret til fordeling mellem Københavns amtsråd, Københavns og Frederiksberg kommuner. Samtidig stilles der forslag om, at fordelingsgrundlaget, der ifølge loven er folketallene ved den senest afholdte almindelige folketælling, ændres til de folketal, der fore-

ligger oplyst ved arbejdsformidlingskontorets senest aflagte regnskab, jfr. § 11, stk. 5. Der påregnes her ved opnået en retfærdigere fordeling end den, loven i dag kan føre til.

Bestemmelsen i lovforslagets § 11, stk. 3, svarer til lovens § 2, stk. 11, 2. og 3. pkt.

Bestemmelserne i lovforslagets § 11, stk. 4 og 5, hvorefter kommunerne forskudsvis bærer arbejdsformidlingens udgifter, svarer til lovens § 2, stk. 10, 1. og 3. pkt., med de ændringer der følger af den i lovforslagets § 11, stk. 2, 2. pkt., foreslåede ændring af den endelige afholdelse af den kommunale andel. For Københavnsområdets vedkommende er der dog i stk. 5 yderligere stillet forslag om løbende refusion fra Københavns amtsråd og Frederiksberg kommune til Københavns kommune.

Det bemærkes, at bestemmelserne i forslaget § 11, stk. 2, 2. pkt., samt stk. 4 og 5, af praktiske grunde først foreslås iværksat med virkning for udgifterne i finansåret 1971-72, jfr. forslaget § 108.

Til §§ 12-19.

Disse bestemmelser omhandler de såkaldte mobilitetsfremmende ydelser og svarer til bestemmelserne i lovens § 3, stk. 4 og 5, samt §§ 3 A til 3 F.

Det bemærkes, at administrationen af disse bestemmelser i loven, der senest er ændret i forbindelse med lovrevisionen i 1968, jfr. lov nr. 248 af 13. juni 1968, i tiden siden denne lovs ikrafttræden den 1. april 1969 har frembudt visse vanskeligheder. Bestemmelserne er derfor gjort til genstand for forhandling i arbejdsnævnet, hvis arbejde endnu ikke er afsluttet. Da det ikke er fundet hensigtsmæssigt at lade lovforslagets fremsættelse bero på en afklaring af disse regler, er de hidtil gældende lovregler indarbejdet i forslaget, alene med sådanne ændringer, der følger som nødvendige konsekvenser af andre foreslåede ændringer.

Til §§ 20-22.

Bestemmelserne svarer til henholdsvis lovens § 3, stk. 1-3, § 4, stk. 4, og § 4, stk. 5. Der er alene stillet forslag om redaktionelle ændringer.

Til § 23.

Bestemmelsen svarer til lovens § 5, stk. 1. De øvrige bestemmelser i lovens § 5, nemlig stk. 2-6 må ses i sammenhæng med reglerne i lovens § 17, stk. 4-7. Disse regler er fundet at burde udgå af loven, idet de i en lang årrække ikke har været bragt i anvendelse og antages at kunne undværes.

Til § 24.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til § 1, stk. 2, i lov nr. 249 af 13. juni 1968 om privat arbejdsanvisning m.v.

Til § 25.

Bestemmelsen svarer til § 2 i privatarbejdsanvisningsloven.

Til § 26.

Bestemmelsen svarer til § 3, stk. 1, i privatarbejdsanvisningsloven.

Til § 27.

Bestemmelsen svarer til § 3, stk. 2, i privatarbejdsanvisningsloven.

Det bemærkes, at bestemmelser for de såkaldte vikarbureauer vil blive givet i nær fremtid.

Til § 28.

Bestemmelsen svarer til § 4 i privatarbejdsanvisningsloven.

Til § 29.

Bestemmelsen svarer til § 7, stk. 2, 2. pkt., i privatarbejdsanvisningsloven.

Til § 30.

I bestemmelsen foreslås en arbejdsløshedskasse defineret på stort set lignende måde som i gældende lovs § 6, stk. 1 og 3. Udtrykket „sikre hverandre gensidig hjælp i tilfælde af arbejdsløshed“ foreslås dog afløst af „sikre sig økonomisk bistand i tilfælde af ledighed“. Dette skyldes, at der med de nugældende regler om medlemsbidrag og statstilskud, hvis principper ikke foreslås ændret, ikke mere er tale om, at medlemmerne gensidigt sikrer hinanden hjælp; ordet hjælp leder endvidere nærmest tanken hen på en skønsmæssig udmålt understøttelse.

Til § 31.

Forslaget svarer til reglerne i gældende lovs § 7, stk. 1 og 2.

Efter gældende lov har en kasse, som opfylder anerkendelsesbetingelserne, krav på at få anerkendelse, medmindre der allerede findes en anerkendt kasse for faget. I dette tilfælde kan ministeren afslå at anerkende en ny kasse for dette fag, såfremt arbejdsnævnet indstiller, at afslag gives. Indstiller arbejdsnævnet derimod, at den nye kasse anerkendes, er ministeren bundet heraf.

I overensstemmelse med arbejdsløshedsforsikringsudvalgets forslag foreslås det i stk. 2, at det i alle tilfælde er ministeren, der træffer afgørelsen om, hvorvidt ny kasse for faget bør anerkendes.

Til § 32.

I forslaget er angivet de betingelser, som stilles, for at en kasse kan anerkendes.

Nr. 1 svarer til bestemmelser i gældende lovs § 6, stk. 1 og 2, om de fagområder, inden for hvilke kasser kan anerkendes. De fagområder, som opregnes i forslaget, er i det væsentlige de samme, som nævnes i gældende lovs § 6, stk. 1. Dog er ordet „landbrug“ erstattet af „landbrug m. v.“ med henblik på at tydeliggøre, at der uden videre skal være adgang til at lade anerkendte arbejdsløshedskasser omfatte personer, som er beskæftiget ved såvel egentligt landbrug som ved anden form for jordbrug, f. eks. skovbrug og gartneri. Endvidere foreslås opregningen af fag udvidet til også at omfatte fiskerierhvervet; fiskere, som er lønmodtagere, har nu adgang til medlemskab i Arbejdsmandenes og Specialarbejdernes Arbejdsløshedskasse. Endelig foreslås udtrykket „jordarbejde“ erstattet af „anlægsvirksomhed“, hvorved det fastslås, at alle erhvervsområder inden for bygge- og anlægsvirksomhed (byggevirksomhed omfattes af udtrykkene „industri“ og „håndværk“) hører blandt de her omtalte fagområder.

Om forslaget i nr. 2 henvises til de indledende bemærkninger.

I nr. 3 foreslås, at det skal betragtes som en anerkendelsesbetingelse, at kassens vedtægt er i overensstemmelse med den standardvedtægt, som er omtalt nedenfor i bemærkningerne til § 34.

I gældende lov findes de almindelige anerkendelsesbetingelser angivet i § 8, hvoraf fremgår, at en kasse for at kunne anerkendes skal have mindst 100 medlemmer og mindst omfatte en landsdel.

Sidstnævnte betingelse er ikke optaget i forslaget, men det fremgår af lovforslagets formulering, herunder bl. a. af § 41, stk. 1, nr. 1, om ret til medlemskab, at det forudsættes, at kun kasser, som omfatter hele landet, med undtagelse af Færøerne og Grønland, skal kunne anerkendes.

Dette er i overensstemmelse med arbejdsløshedsforsikringsudvalgets forslag; i udvalgsbetænkningen er der henvist til, at der i hvert fald ikke siden 1932 har bestået anerkendte arbejdsløshedskasser, som ikke er landsomfattende. Det kan næppe antages, at behov for lokale kasser vil opstå, og administrative hensyn taler imod adgang til anerkendelse af sådanne kasser.

Til § 33.

Forslaget svarer med enkelte redaktionelle ændringer til gældende lovs § 7, stk. 3.

Til § 34.

Forslaget svarer stort set til de regler, som findes i gældende lovs § 22, stk. 1.

I sin betænkning har arbejdsløshedsforsikringsudvalget peget på, at den ligestilling af kasserne i økonomisk henseende, som blev gennemført ved lov nr. 40 af 22. februar 1967, naturligt må føre til, at også de nærmere regler for kassernes virksomhed, som fastsættes i den enkelte kasses vedtægt, bør være så ensartet som mulig. Med henblik herpå foreslås det såvel af udvalget som i nærværende lovforslag, at den norm, i overensstemmelse med hvilken kassernes vedtægter skal være affattet, skal betegnes standardvedtægten, medens den gældende lov anvender udtrykket mønstervedtægten. I udvalgsbetænkningen foreslås, at standardvedtægten skal udarbejdes af arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet, medens det i forslagets stk. 1 foreslås, at standardvedtægten skal udarbejdes af direktøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet, hvorefter vedtægten skal godkendes af arbejdsministeren. Baggrunden for dette forslag er, at standardvedtægten indhold på en lang række punkter tjener til at udfylde lovens bestemmelser; og således i betydeligt omfang vil øve indflydelse på omfanget af de udgifter, der er forbundet med arbejdsløshedsforsikringen, og som fuldt ud afholdes af statskassen, når det i loven fastsatte medlemsbidrag er indbetalt.

Til § 35.

Stk. 1 svarer til gældende lovs § 22, stk. 3, 1. punktum, hvis andet punktum om en særlig procedure ved godkendelse af visse udgiftsforvoldende vedtægtsændringer ikke foreslås optaget i loven, idet den, jfr. bemærkningerne foran til § 34 om kassernes vedtægters overensstemmelse med standardvedtægten, må findes overflødig.

Om forslaget i stk. 2 henvises til punkt F, nr. 2, i de almindelige bemærkninger til afsnit III.

Til § 36.

I overensstemmelse med arbejdsløshedsforsikringsudvalgets betænkning foreslås, at der i loven indsættes en regel om den fremgangsmåde, der skal følges, såfremt en kasse ønsker at frasige sig anerkendelsen. De foreslåede regler svarer ganske til dem, som nu findes i hver enkelt kasses vedtægt — i overensstemmelse med den gældende mønstervedtægt — og de tilsigter at sikre, at anerkendelse kun opgives, dersom der er massivt flertal herfor blandt kassens medlemmer.

Til § 37.

Forslaget svarer med redaktionelle ændringer til gældende lovs § 7, stk. 4, 1. punktum.

Til § 38.

Forslaget svarer med redaktionelle ændringer til bestemmelserne i gældende lovs § 24 og § 25, stk. 2.

Til § 39.

Efter gældende lovs § 7, stk. 4, 2. pkt., kan ministeren bestemme, at medlemmerne af en kasse, hvis anerkendelse bortfalder som følge af, at anerkendelsesbetingelserne ikke mere er til stede, kan overflyttes til anden kasse. Forslaget indeholder tilsvarende regler, men herudover foreslås der tillagt ministeren tilsvarende beføjelser i tilfælde, hvor anerkendelsen fratages en kasse efter § 38, d. v. s. i tilfælde, hvor kassens administration er foregået på ulovlig eller uordentlig måde. Endvidere foreslås, at tilsvarende bestemmelse kan træffes af ministeren, hvis en kasse har frasagt sig anerkendelse, men da kun hvis ganske særlige omstændigheder taler for det. Dette vil f. eks. kunne være tilfældet, hvis kassen omfatter flere fagområder, og det kan ses, eller det må antages, at de medlemmer, som stemmer imod beslutningen, hører til et bestemt af disse fagområder.

Til § 40.

Forslaget svarer til gældende lovs § 22, stk. 2.

I udvalgsbetænkningen, der i sit lovudkast foreslår en bestemmelse, der er ganske ligegyldende med den nugældende, er det påvist, at den formue, der er tale om, kun kan være den såkaldte forsikringsformue, men derimod ikke den del af kassens formue, som siden 1958 er tilvejebragt med henblik på dækning af administrationsudgifter; disse udgifter har det siden 1. april 1958 påhvilet hver kasse at bære fuldt ud uden tilskud fra det offentlige.

Det er fundet hensigtsmæssigt, at lovforslaget affattes således, at bestemmelsen udtrykkelig kun angår „forsikringsformuen“.

Til § 41.

De gældende betingelser for adgang til nydende medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse findes i lovens §§ 9 og 10.

I sin betænkning har arbejdsløshedsforsikringsudvalget peget på, at kun nogle af disse betingelser efter deres art kan siges at være optagelsesbetingelser i den forstand, at deres opfyldelse kan konstateres, når begæring om optagelse i kassen fremsættes. De øvrige betingelser i §§ 9 og 10 er af en sådan art, at det først efter en vis, måske længere tids forløb kan konstateres, om disse betingelser er opfyldt.

I overensstemmelse med udvalgets forslag er betingelserne for medlemskab af arbejdsløshedskasse i nærværende forslag opdelt således, at § 41

indeholder de betingelser, som skal være opfyldt, for at optagelse i arbejdsløshedskasse kan ske, medens §§ 42 og 43 omhandler de betingelser, som skal være opfyldt, for at medlemmet kan opretholde nydende medlemskab af en arbejdsløshedskasse.

Herefter foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at kun personer, som har bopæl her i riget bortset fra Færøerne og Grønland, har ret til optagelse. En til dels hertil svarende bestemmelse findes i gældende lovs § 9, stk. 4 in fine.

I *stk. 1, nr. 2*, foreslås, at kun personer mellem 18 og 65 år har ret til optagelse. Efter gældende lovs § 9, stk. 3, fastsættes aldersgrænsen for optagelse i arbejdsløshedskasse i hver kasses vedtægt, dog således at ingen under 18 eller over 60 år kan optages. Forslaget om, at den øvre aldersgrænse forhøjes fra 60 til 65 år, er i overensstemmelse med arbejdsløshedsforsikringsudvalgets forslag, der begrundes med, at den gældende aldersgrænse i mange tilfælde har været til hinder for, at selvstændige erhvervsdrivende, som i en fremrykket alder overgår til beskæftigelse ved lønarbejde, kan nyde godt af den økonomiske sikkerhed, som medlemskab giver. Herved vanskeliggøres den strukturændring inden for landbrug og detailhandel, som foregår i disse år.

Forslaget i *stk. 1, nr. 3*, om krav om tilknytning til vedkommende kasses faglige område ved optagelsen svarer til bestemmelser i gældende lovs § 10, stk. 2; dog med den modifikation, som er omtalt i punkt F, nr. 4, i de almindelige bemærkninger til afsnit III.

Stk. 2 svarer til regler i gældende lovs § 9, stk. 3, og § 9, stk. 5, idet der dog herved er taget hensyn til forslaget om forhøjelse af den øvre aldersgrænse for optagelse.

Stk. 3 svarer til gældende lovs § 11; stk. 1, 1. pkt. Om forslaget i *stk. 4*, hvorefter lærlinge, som er omfattet af § 1 i lov om lærlingeforhold, ikke har ret til optagelse, bemærkes:

De lærlinge, der er tale om i bestemmelsen, er lærlinge, hvis læreforhold er påbegyndt før det fyldte 18. år eller er en fortsættelse af et sådant læreforhold. De pågældende lærlinge har efter lærlingeloven en særlig beskyttet retsstilling — herunder med hensyn til sikkerhed mod opsigelse, til løn under sygdom og til løn i perioder, hvor lærlingen ikke kan beskæftiges på grund af arbejdsmangel m. v. — som voksenlærlinge ikke har eller kun har i henhold til særlig aftale, eventuelt i henhold til faglig overenskomst.

Arbejdsløshedsforsikringsudvalget har fundet, at „1-lærlingen“ ikke har behov for medlemskab af arbejdsløshedskasse som følge af den nævnte sær-

lige retsstilling, og udvalget har foreslået, at der med henblik på indførelse af ensartede regler for lærlinge optages den foreslåede bestemmelse i loven:

Efter gældende lovs § 9, stk. 2, har lærlinge i og for sig adgang til medlemskab af forsikringen, men det er i praksis antaget, at kasserne i deres vedtægter kan bestemme, at lærlinge ikke optages, og en lang række kasser har vedtægtsbestemmelser af denne art.

Disse vedtægtsbestemmelser omfatter i visse kasser tillige voksenlærlinge.

Udvalgets undersøgelser har vist, at voksenlærlingenes retsstilling varierer betydeligt fra fag til fag. I nogle fag har alle voksenlærlinge i henhold til overenskomst samme retlige stilling som „§ 1-lærlingene“. I andre fag findes der ingen overenskomst om voksenlærlingenes forhold, og endelig er der fag, hvor lærlingen, afhængigt af aftalen med vedkommende mester, enten har samme retsstilling som „§ 1-lærlingene“ eller har en særlig ved overenskomst fastlagt retsstilling, som normalt ikke sikrer lærlingen løn i tilfælde, hvor mesteren midlertidig ikke har brug for hans arbejdskraft.

Udvalget har overvejet, om voksenlærlingenes adgang til medlemskab af forsikringen kunne bero på en vurdering af lærekontraktens nærmere indhold, men udvalgets flertal har fundet, at noget sådant ville medføre for stor usikkerhed.

Nærværende lovforslag følger udvalgets flertalsindstilling, for så vidt som der ikke i lovforslaget foreslås indsat regler om voksenlærlinge. Dette indebærer, at voksenlærlinge har ret til medlemskab af arbejdsløshedskasse på lige fod med andre lønmodtagere.

Til § 42.

I *stk. 1* fastslås den hovedregel, at et medlem, som tager arbejde uden for kassens faglige område, ikke kan opretholde nydende medlemskab af kassen.

Regler af tilsvarende indhold findes i gældende lovs § 10, stk. 3, sammenholdt med *stk. 2*, og i § 9, stk. 1, sammenholdt med *stk. 2*.

Forslaget i *stk. 2* om, at den, som tager bopæl uden for lovens gyldighedsområde, må udtræde af forsikringen, svarer i et vist omfang til bestemmelserne i gældende lovs § 9, stk. 4 i slutningen.

Til § 43.

Forslagets *stk. 1*, hvorefter et medlem, som ikke har sit hovederhverv og væsentligste livsophold ved lønarbejde, ikke kan opretholde nydende medlemskab af kassen, svarer til gældende lovs § 9, stk. 1.

I den gældende lov er det endvidere fastsat som betingelse, at kun ubemidlede lønarbejdere kan op-

tages i forsikringen. Herom bemærkes, at der tidligere i loven var en bestemmelse om, at et medlem, hvis formue oversteg et vist beløb, ikke kunne anses for ubemidlet, og den pågældende kunne herefter ikke være nydende medlem. Denne lovbestemmelse blev ophævet ved lov nr. 227 af 27. maj 1950. Bestemmelse herom blev indsat i lovforslaget under dets behandling i folketinget, jfr. folketingssudvalgets betænkning af 19. maj 1950 (Rigsdagstidende 1949-50, Tillæg B, sp. 2917-28). Kravet om ubemidlet vedtægtsbestemmelser har herefter kun haft meget begrænset betydning — i en enkelt kasse har der været fastsat regler om, at kun lønarbejdere med en indtægt under en vis grænse kan være nydende medlemmer af kassen — og i overensstemmelse med arbejdsløshedsforsikringsudvalgets forslag foreslås, at denne betingelse udgår.

Efter *stk. 1* kan endvidere et medlem, som ikke kan anses for arbejdssøgende til regelmæssigt lønarbejde, ikke opretholde nydende medlemskab. Dette forslag svarer til, at det nu efter gældende lovs § 10, stk. 1 og 2 kræves, at en person skal være arbejdssøgende og henhøre under den kreds af regelmæssigt arbejdende, for hvilke kassen er bestemt, for at erhverve og opretholde nydende medlemskab.

Forslagets *stk. 2* svarer til gældende lovs § 10, stk. 1, sidste led, dog med redaktionelle ændringer.

Til § 44.

Forslaget i *stk. 1, nr. 1*, er nyt; om baggrunden for forslaget henvises til punkt E i de almindelige bemærkninger til afsnit III.

Forslagene i *stk. 1, nr. 2* og i *stk. 2* svarer til, hvad der nu efter mønstervedtægten for kasserne er gældende efter administrativ praksis.

Til § 45.

De foreslåede regler svarer med redaktionelle ændringer stort set til, hvad der gælder efter gældende lovs § 9, stk. 5. I konsekvens af, at aldersgrænsen for optagelse som nydende medlem foreslås forhøjet fra 60 til 65 år, foreslås også aldersgrænsen for optagelse som bidragydende medlem fastsat til 65 år. Endvidere foreslås, at „§ 1-lærlinge“ ej heller skal have ret til bidragydende medlemskab af forsikringen.

Til § 46.

Stk. 1 svarer til gældende lovs § 12, stk. 2, dog med den ændring med hensyn til dagpengeberegningen, som er omtalt i punkt K i de almindelige bemærkninger i afsnit III. I bestemmelsen foreslås

yderligere fastsat, at dagpengeudbetalingen skal ske ugevis bagud, medmindre andet fastsættes i vedtægten. Det må anses for formålstjenligt, at kasser inden for områder, hvor måneds aflønning eller aflønning hver 14. dag er det sædvanlige, i vedtægten kan fastsætte bestemmelser om udbetaling af dagpenge i overensstemmelse hermed.

Modregningsreglen, som findes i gældende lovs § 12, stk. 2, 2. pkt., er ikke medtaget i lovforslaget; da kassen efter dansk rets almindelige regler om modregning vil have adgang til at modregne restancer i dagpengene, anses en særlig regel herom for overflødig.

Stk. 2 svarer til gældende lovs § 12, stk. 3. Det foreslås dog, at reglen om, at kassen kan fastsætte flere dagpengesatser, når den omfatter flere faggrupper, erstattes af en regel om, at flere satser kan fastsættes, når kassen har flere grupper af medlemmer, som har forskellig aflønning. Forslaget begrundes med, at der i praksis har vist sig at være behov for differentiering af dagpengesatsen for medlemsgrupper, som ikke sprogligt kan betegnes som faggrupper, f. eks. når en kasse omfatter både faglærte og ufaglærte, der er beskæftiget ved samme arbejde, men er aflønnet forskelligt.

Til § 47.

Der henvises til punkt J i de almindelige bemærkninger til afsnit III.

Den bestemmelse, som nu findes i lovens § 12, stk. 4, om, at dagpengene ikke kan fastsættes lavere end 15 kr., er udeladt i forslaget. Dette beror på, at arbejdsdirektøren efter forslaget til § 49 skal påse, at ingen kasse fastsætter dagpengene lavere end foreskrevet i internationale konventioner, som er tiltrådt af Danmark, og at der som følge af de forpligtelser, Danmark har påtaget sig ved at tiltræde — bl. a. — afsnittet om arbejdsløshedsforsikring i ILO-konvention (nr. 102) om minimumsnormer for social tryghed, herefter ikke af nogen kasse vil kunne fastsættes dagpenge, der er så lave som 15 kr.

Om den foreslåede afrundingsregel bemærkes, at den reguleringsordning, der nu gælder efter lovens § 12, stk. 4, indebærer, at intet maksimumsbeløb — bortset fra det beløb på 50 kr., som er nævnt i bestemmelsen — vil blive hele kronebeløb, men beløb, som kan deles med 50 øre.

Af praktiske grunde foreslås, at både maksimumsbeløbet og de dagpengesatser, kasserne fastsætter, jfr. sidste pkt. i forslaget til § 46, stk. 2, og tilige også dagpenge, som nedsættes efter reglerne i forslaget § 51, stk. 1 og 2, — jfr. herved paragrafens stk. 4 — afrundes til eller fastsættes til hele kronebeløb.

Til §§ 48-50.

De foreslåede regler svarer med enkelte redaktionelle ændringer, bl. a. som følge af forslaget til § 46, stk. 2, til gældende lovs § 12, stk. 7-9.

Til § 51.

Stk. 1 svarer med redaktionelle ændringer til gældende lovs § 12, stk. 5 og 6. Der henvises til punkt J i de almindelige bemærkninger til afsnit III.

Det fremgår af arbejdsløshedsforsikringsudvalgets betænkning, at det er overvejnet, om grundlaget for beregningen af et ledigt medlems hidtidige arbejdsindtægt i relation til „ $\frac{1}{6}$ -grænsen“ burde kunne ændres i tilfælde, hvor der efter ledigheds indtræden sker lønændringer som følge af dyrtidsregulering eller indgåelse af nye overenskomster om løn- og arbejdsforhold. Ændrede regler på dette punkt er imidlertid ikke foreslået af udvalget og foreslås ej heller i nærværende lovforslag.

Stk. 2 og 3 svarer til bestemmelserne i gældende lovs § 11, stk. 1, 2.-4. pkt.

Til § 52.

Der henvises til punkt M i de almindelige bemærkninger til afsnit III.

Til § 53.

Om *stk. 1 og 2* henvises til punkt H i de almindelige bemærkninger til afsnit III. I begge de nævnte bestemmelser foreslås — i overensstemmelse med, hvad der nu gælder efter lovens § 16, stk. 3, 1. pkt. — at der i den krævede medlemstid på 12 måneder efter stk. 1 og 6 måneder efter stk. 2 medregnes halvdelen af den pågældendes medlemstid som bidragydende medlem umiddelbart forud for optagelsen som nydende medlem. Dog kræves en medlemstid som nydende medlem på mindst 6 måneder efter stk. 1 og 3 måneder efter stk. 2.

Stk. 3 svarer i det væsentlige til gældende lovs § 16, stk. 3, 2. pkt.; det foreslås dog, at reglen skal gælde ubetinget for alle kasser, medens dens gyldighed nu beror på, om kassen har vedtægtsbestemmelse herom.

Angående *stk. 4* bemærkes, at en regel, som svarer til den foreslåede, nu — efter lovens § 16, stk. 4 — er gældende for medlemmer, som har været fritaget for at betale medlemsbidrag under aftjening af værnepligt.

For de øvrige grupper af medlemmer, som har været fritaget for medlemsbidrag, er efter praksis i et vist omfang den tid, fritagelsen har vedrørt, blevet medregnet i den krævede medlemstid på 12 måneder efter lovens § 16, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse bliver reglerne ensartede for alle medlemmer, som i et tidsrum fritages for at betale medlemsbidrag.

Til § 54.

Den foreslåede bestemmelse svarer til gældende lovs § 16, stk. 2, hvorved bemærkes, at samtlige kasser, inden for hvis område der finder lærlingeuddannelse sted, i vedtægten har fastsat regler, som svarer til forslaget.

De foreslåede regler finder kun anvendelse på lærlinge, som efter forslaget § 41, stk. 4, er udelukket fra nydende medlemskab, d. v. s. „§ 1-lærlinge“. En tilsvarende bestemmelse findes ufor nøden for voksenlærlinge, da disse har adgang til at blive nydende medlemmer i læretiden.

Til § 55.

Der henvises til punkt G i de almindelige bemærkninger til afsnit III.

Til § 56.

Stk. 1 svarer til, hvad der nu er gældende efter praksis.

Med hensyn til stk. 2 bemærkes, at perioder, hvori et medlem deltager i faglige kursus, hvortil der ydes støtte i henhold til den gældende arbejdsløshedslov eller anden arbejdsløshedslovgivning, medtages ved beregningen af om medlemmet opfylder de gældende arbejdskrav, jfr. herved lovens § 18, stk. 5, 2. pkt. Deltagelse i kursus af anden art kan derimod ikke medregnes, men betragtes som „død periode“, d. v. s. at det tidsrum, inden for hvilket arbejdskravet skal være opfyldt, forlænges med kursusperiodens varighed. På tilsvarende måde har man behandlet tilfælde, hvor medlemmet har været syg, har afsonet straf m. v. Det findes hensigtsmæssigt, at der med den foreslåede regel dels skabes udtrykkelig hjemmel for at fastsætte en særlig beregningsmåde i de sidstnævnte tilfælde, dels gives mulighed for, at forholdene bliver ensartede for medlemmer, som søger forskellige former for kursus.

Forslaget i stk. 3 må ses i forbindelse med de regler, som foreslås angående pensionisters adgang til dagpenge, jfr. punkt L i de almindelige bemærkninger til afsnit III. For et medlem, som er afskediget med pension, findes det ikke rimeligt, at den pågældende skal kunne få dagpenge, medmindre han efter arbejdsforholdets ophør har haft lønarbejde i et sådant omfang, at han på grundlag heraf opfylder arbejdskravene efter forslaget § 55 (eller, for så vidt den pågældende måtte være deltidsarbejdende, kravene i forslaget § 72).

Til § 57.

I stk. 1 fastslås den almindelige regel, at dagpenge kun kan udbetales under ledighed. I den gældende lov findes en tilsvarende bestemmelse i § 12, stk. 1.

De foreslåede bestemmelser i stk. 2 og 3 svarer med redaktionelle ændringer til gældende lovs § 4, stk. 2.

Det findes systematisk mest hensigtsmæssigt, at disse bestemmelser placeres i lovforslagets kapitel om betingelser for ret til dagpenge.

Til § 58.

I stk. 1 er foreslået regler om udbetaling af dagpenge i en række særlige situationer. Det foreslås, at arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet kan fastsætte regler om udbetaling af dagpenge for søgnehellidage. Gældende lov indeholder ikke regler om dette spørgsmål, men efter praksis kan der normalt udbetales dagpenge for søgnehellidage, som indtræder under ledighed. Da sådan udbetaling imidlertid ikke er fundet rimelig i tilfælde, hvor den ledige i henhold til overenskomst har optjent betaling for vedkommende søgnehellidag, er der af arbejdsdirektoratet udarbejdet nærmere regler om, under hvilke omstændigheder dagpenge kan udbetales. Det findes hensigtsmæssigt, at der i loven hjemles adgang til fastsættelse af regler af denne art.

Forslaget i stk. 1, nr. 1, svarer til reglen i gældende lovs § 17, stk. 1, nr. II, dog med den ændring, at det fastslås, at reglen om udbetaling af dagpenge ved arbejde på nedsat tid kun finder anvendelse, når arbejdsgiveren og lønmodtagerne har truffet aftale om nedsættelse af arbejdstiden. Efter forslaget vil reglen således ikke kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor den enkelte lønmodtager træffer aftale med arbejdsgiveren om arbejde på nedsat tid. Det bemærkes, at det i de regler, som skal udarbejdes om denne situation, forudsættes fastsat, at de medlemmer, som arbejder på nedsat tid og i forbindelse hermed får udbetalt dagpenge, skal være tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende; de pågældende må således i givet fald afgå fra virksomheden for at overtage arbejde i fuld, sædvanlig arbejdstid, når sådant arbejde anvises dem.

I stk. 1, nr. 2, foreslås, at arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet kan fastsætte regler om dagpenge for et medlem, som under ledighed har bibeskæftigelse som lønarbejder eller ved selvstændig virksomhed, eller hvis ægtefælle driver selvstændig virksomhed. Gældende lov indeholder ikke regler af denne art, men regler på det nævnte område er fastsat administrativt. Det findes på-

krævet fortsat at have mulighed for at arbejde med regler af denne art.

I *stk. 1, nr. 3*, foreslås, at arbejdsdirektøren, ligeledes efter forhandling med landsarbejdsnævnet, kan fastsætte regler om udbetaling af dagpenge til medlemmer, som ikke får løn for tidsrum, hvori arbejdet indstilles på grund af vejrliget. En regel af denne art er uformøden, såfremt medlemmet i denne situation melder sig ledig til arbejdsformidlingskontoret. Det er imidlertid antaget i hittidig praksis, at et medlem, som, medens arbejdet er indstillet, opholder sig på arbejdspladsen for at afvente bedring i vejret, i et vist omfang har ret til dagpenge i forhold til dette tidsrum, for så vidt medlemmet ikke efter overenskomsten har ret til løn. I de regler, som fastsættes i overensstemmelse med forslaget, bør det bestemmes, at dagpenge kun udbetales, hvis der for en uge bliver tale om et vist mindste beløb, jfr. bemærkningerne nedenfor til forslagets § 59.

Med hensyn til forslagets *stk. 2*, hvorefter der gives arbejdsdirektøren beføjelse til at fastsætte regler om udbetaling af dagpenge til medlemmer, som bliver ledige på Færøerne, i Grønland eller i udlandet, bemærkes, at forslaget i § 41, *stk. 1, nr. 1*, hvorefter det er en betingelse for medlemskab, at vedkommende er bosat her i riget, bortset fra Færøerne og Grønland, ikke er til hinder for, at en person, som midlertidig har ophold andetsteds, men har bevaret bopælen her, kan opretholde nydende medlemskab. Det er da også i praksis efter gældende lov antaget, at udbetaling af dagpenge i særlige tilfælde kan ske, når medlemmet er blevet ledig i udlandet. Det må dog ved fastsættelse af regler på det her nævnte felt være en forudsætning, at der på vedkommende sted er etableret en arbejdsanvisningsvirksomhed i dansk regie, som i fornødent omfang sikrer mulighed for anvisning af arbejde til ledige medlemmer.

Til § 59.

Forslaget angår regler om supplerende dagpenge til de medlemmer, som ikke er deltidsforsikrede, jfr. bemærkningerne herom i punkt K i de almindelige bemærkninger til afsnit III.

I *stk. 1* foreslås, at et medlem, som er arbejdsøgende til arbejde i fuld, sædvanlig arbejdstid, er berettiget til dagpenge, hvis medlemmet overtager arbejde af kortere varighed end denne arbejdstid, men at dagpengene i så fald nedsættes. Af kravet om, at medlemmet skal være ledigt og arbejdsøgende, følger, at vedkommende skal være tilmeldt arbejdsformidlingen, således at han må afgå fra arbejdet, hvis der anvises ham andet arbejde i fuld arbejdstid.

Reglen gælder ikke for det tilfælde, at den forkortede arbejdstid er aftalt mellem arbejdsgiver og lønmodtagere; i et sådant tilfælde kan der, jfr. forslaget i § 58, *stk. 1, nr. 1*, kun udbetales dagpenge, hvis arbejdstidsnedsættelsen udgør mere end $\frac{1}{3}$ af normal arbejdstid.

I kapitel 6 i arbejdsløshedsudvalgets betænkning er der gjort nøjere rede for de problemer, man har overvejet i forbindelse med udarbejdelse af et forslag til nye regler om supplerende dagpenge. Ved, som nævnt i de indledende bemærkninger, at foreslå, at dagpenge beregnes for en uge ad gangen, har udvalget fundet en løsning på det problem, som nu er knyttet til beregningen af de supplerende dagpenge, nemlig dette, at en lille ændring i grundlaget for beregningen — som enten kan være medlemmens arbejdstid i vedkommende uge eller indtægten i ugen — giver et stort udslag i beregningsresultatet med den følge, at der sker en relativt stor ændring af medlemmets samlede indtægt (lønnen + de supplerende dagpenge) for den pågældende uge.

Med denne ændring foreslår udvalget, at hovedreglen for beregningen af de supplerende dagpenge som hidtil skal være, at dagpengene nedsættes i forhold til medlemmets arbejdstid i den i øvrigt ledige uge, således at de supplerende dagpenge kommer til udbetaling med et beløb, som svarer til det antal timer, medlemmet har mistet i forhold til fuld, sædvanlig arbejdstid.

Denne beregningsmåde er imidlertid ikke anvendelig overalt. Dette beror på, at det i visse fag ikke er muligt at fastslå, hvad der er fuld, sædvanlig arbejdstid. Men hertil kommer, at der er områder, hvor et medlems faktiske arbejdstid ikke eller kun vanskeligt lader sig kontrollere. For sådanne områders vedkommende foreslås, at nedsættelsen af dagpengene sker under hensyn til arbejdslønnen. Udvalget forudsætter her, at nedsættelsen nærmere skal ske på den måde, at der i dagpengene fradrages et beløb, som svarer til forholdet mellem den løn, medlemmet har tjent i vedkommende uge, og en ugeløn, der efter de foreliggende oplysninger om fortjenesten inden for fagområdet må anses for sædvanlig. — Den nærmere udformning af reglerne herom forudsættes fastsat administrativt, jfr. forslaget i *stk. 3*, hvorefter arbejdsdirektøren fastsætter de nærmere regler efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

I forslagets *stk. 2* foreslås, at der kan fastsættes særregler om nedsættelse af dagpengene for arbejdsømråder, hvor forholdene muliggør, at et ledigt medlem opnår særlig høj arbejdsløn i en begrænset arbejdstid.

En hertil svarende regel findes ikke i gældende

F. t. 1. om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

lov, efter hvis § 18, stk. 6, der gælder en generel regel om, at der, hvis et medlem under ledighed får særlig højt lønnet arbejde, skal ske en særlig nedsættelse af dagpengene. Nedsættelsen skal foretages på den måde, at dagpengene bortfalder for så mange dage, som den indtjente løn svarer til, når den omregnes efter gennemsnitsindtægten i faget eller eventuelt efter den løn, medlemmet plejer at tjene.

Den gældende regel må synes mindre rimelig, når forholdet i de fleste tilfælde er det, at den — omend høje — løn, der er tale om, er i overensstemmelse med gældende overenskomst. Reglen vil tillige være vanskelig at kombinere med de almindelige nedsættelsesregler, som foreslås i stk. 1. Det er derimod fundet rimeligt, at der i loven gives hjemmel til fastsættelse af særlige regler om nedsættelse af dagpengene for afgrænsede arbejdsområder, når indtægtsmulighederne her taler derfor.

I stk. 3 foreslås, at arbejdsdirektøren fastsætter nærmere regler efter forhandling med landsarbejdsnævnet om fremgangsmåden ved nedsættelsen af dagpengene efter stk. 1 og 2.

I overensstemmelse med, hvad der er udtalt herom i udvalgsbetænkningen, forudsættes det, at det i disse regler bl. a. bestemmes, at supplerende dagpenge bortfalder, hvis de for en uge kommer til at andrage et beløb under en vis grænse, som rimeligt kunne fastsættes til dagpenge for 1 dag.

Til § 60.

Forslaget svarer til bestemmelsen i gældende lovs § 16, stk. 5.

Af arbejdsløshedsforsikringsudvalgets betænkning fremgår, at lovens § 16, stk. 5, nu kun finder anvendelse i et meget begrænset antal tilfælde og kun i ret specielle situationer, hvorfor udvalget har overvejet, om bestemmelsen burde søges ophævet. Udvalget foreslår dog, at bestemmelsen, som beror på det synspunkt, at en ledig, som har haft en særlig høj løn, bør kunne klare sig for opsparede dele af denne i en passende tid efter ledigheden indtræden, fortsat medtages i loven; men med henblik på at undgå, at mere tilfældige indtægtsforøgelser rammes af reglen i unødigt omfang, foreslås det, at den periode, der skal tages i betragtning, forlænges til 9 måneder imod 6 måneder efter den gældende bestemmelse.

Derimod foreslås, at regler, som svarer til gældende lovs § 16, stk. 6, om sæsonkarenstid, ikke opretholdes. Forslaget herom bygger på, at der efter de retningslinjer, man har anvendt til vurdering af, om sæsonkarenstid skulle fastsættes efter bestemmelsen, ikke i de senere år har været fastsat sådan ventetid for nogen kasse eller del deraf. Dette må

utvivlsomt ses på baggrund af den udjævning af sæsonsvingningerne, som er en følge af den tekniske udvikling.

I stk. 2 foreslås, at regler om, i hvilket omfang sygedage kan medregnes til den ventetid, som fastsættes efter stk. 1, skal udarbejdes af arbejdsdirektøren efter forhandling med direktøren for sygekassevæsenet. Hensigten med forslaget er at sikre, at kun sygedage, for hvilke medlemmet ikke modtager dagpenge i henhold til sygeforsikringsloven, skal kunne medregnes i ventetiden efter stk. 1.

Til § 61.

De foreslåede regler svarer med rent redaktionelle ændringer til gældende lovs § 17, stk. 1, nr. 1.

Til § 62.

Forslaget svarer til bestemmelserne i gældende lovs § 17, stk. 1, nr. 2, 4, 5, 6 og 8.

Til § 63.

Stk. 1 svarer til bestemmelserne i gældende lovs § 17, stk. 1, nr. 10 og 3, idet der i nr. 1 tillige er indarbejdet de regler, som findes i gældende lovs § 17, stk. 2 a, medens forslagets stk. 2 svarer til reglerne i gældende lovs § 17, stk. 2 b.

Efter forslaget i stk. 1, nr. 1, er det alene vægring ved at overtage arbejde, anvist medlemmet af arbejdsformidlingen, der kan medføre, at medlemmet mister ret til dagpenge. Efter den gældende regel i § 17, stk. 1, nr. 10, indtræder denne virkning tillige, hvis der er tale om arbejde, der anvises medlemmet af kommunalbestyrelsen. Det findes imidlertid hensigtsmæssigt, at principielt kun anvisninger fra én myndighed skal kunne have den nævnte virkning.

I stk. 3 foreslås dog, at samme virkning skal indtræde, hvis et medlem vægrer sig ved at overtage arbejde, der anvises ham af den kasse, han er medlem af, dersom kassen i medfør af forslaget til § 24 har fået tilladelse til at foretage arbejdsanvisning.

Til § 64.

Der henvises til punkt L i de almindelige bemærkninger til afsnit III, hvori der er redegjort såvel for forslagets begrundelse som for dets hovedindhold.

Med hensyn til forslaget i stk. 1, sidste pkt., hvorefter dagpenge i de sidste 3 måneder, før medlemmet får tillagt pension eller før medlemmet fylder 67 år, medtages ved beregningen af, om retten til dagpenge er opbrugt, bemærkes, at det må anses for mindre rimeligt, at et medlem, som f. eks. efter en længere ledighedsperiode søger pen-

sion, efter pensionens tilståelse skal kunne få udbetalt pension ud over de dagpenge, pågældende hidtil har modtaget.

I *stk. 4* foreslås, at reglerne i *stk. 1-3* skal finde anvendelse straks fra det tidspunkt, da medlemmet ansøger om pension. Forslaget begrundes med, at det i en række tilfælde varer et længere tidsrum, forinden der kan tages stilling til, om et pensionsandragende kan imødekommes. Med den foreslåede regel undgår man, at der i sådanne tilfælde bliver tale om krav om tilbagebetaling af for meget udbetalte dagpenge, hvis pensionsandragendet senere imødekommes.

Til § 65.

Forslaget svarer med redaktionelle ændringer til gældende lovs § 10, *stk. 4*. Navnlig under hensyn til forslaget *stk. 2* om medlemmets pligt til at medvirke ved undersøgelsen er det fundet hensigtsmæssigt at placere bestemmelsen i lovforslagets kapitel om betingelser for ret til dagpenge. Opfylder medlemmet ikke pligten til at medvirke ved undersøgelsen, vil det efter forslaget § 44, *stk. 2*, kunne bestemmes, at hans ret til dagpenge bortfalder.

Til §§ 66-71.

Der henvises til punkt F i de almindelige bemærkninger til afsnit III.

Til § 72.

Forslaget svarer til de regler, som foreslås i § 55 om omfanget af det forudgående arbejde, der er et vilkår for ret til udbetaling af dagpenge, idet det dog foreslås, at arbejdskravet for så vidt angår medlemmer, der betragtes som deltidsforsikrede efter forslaget § 68, *stk. 1* og *2*, kun skal andrage 17 uger inden for de sidste 3 år, d. v. s. ca. $\frac{2}{3}$ af det arbejdskrav, der stilles, for så vidt angår de øvrige medlemmer af kassen. Det bemærkes, at medlemmer, der med arbejdsformidlingskontorets tilladelse betragtes som deltidsforsikrede i medfør af forslaget § 68, *stk. 3*, ikke er omfattet af forslaget i § 72, *stk. 1*, således at disse medlemmer — der inden ledigheden ikke var deltidsarbejdende — skal opfylde arbejdskravet i forslaget § 55.

Efter forslaget skal det krævede forudgående arbejde svare til mindst 17 ugers arbejde med fagets fulde, sædvanlige arbejdstid. For en deltidsarbejdende, som hidtil har haft en ugentlig arbejdstid på 30 timer, svarer arbejdskravet til en faktisk ansættelsestid i ca. 24 uger. Har den deltidsarbejdendes arbejdstid været 20 timer ugentlig, svarer arbejdskravet til en faktisk ansættelsestid på godt 36 uger.

Til § 73.

I arbejdsløshedsforsikringsudvalgets betænkning er det påpeget, at den beregningsmåde vedrørende supplerende dagpenge, der foreslås som den almindelige for medlemmer, der ikke er deltidsforsikrede, jfr. forslaget § 59, ikke er anvendelig for deltidsforsikrede medlemmer; dette beror på, at der for deltidsforsikrede medlemmer, d. v. s. medlemmer, som har arbejde mellem 20 og 30 timer ugentlig, hverken kan fastslås nogen fuld, sædvanlig arbejdstid eller nogen sædvanlig ugeløn, som det ledige medlems arbejdstid, henholdsvis indtægt i vedkommende uge, kan sættes i forhold til.

Det foreslås herefter, at supplerende dagpenge kun kan udbetales, hvis medlemmets arbejdstid i vedkommende uge har været under 20 timer; synspunktet herved er, at et medlem, som i en ledighedsperiode får midlertidigt arbejde på 20 timer eller derover i en uge, har haft arbejde i et omfang, som falder ind under definitionen i forslaget § 67 af, hvad der er deltidsarbejde, og medlemmet kan derfor ikke siges at have været ledigt i den pågældende uge.

Hvis medlemmet får arbejde af kortere varighed, nedsættes dagpengene således, at der i dagpengene fradrages et beløb, som svarer til forholdet mellem medlemmets indtægt i den ledige uge og hans indtægt inden ledigheden. Fra denne beregningsmåde foreslås der gjort undtagelse i det tilfælde, at medlemmet inden ledigheden havde arbejde i mere end 30 timer ugentlig; i denne situation foreslås, at kun et beløb, som svarer til løn for 30 timers arbejde, skal kunne tages i betragtning. Uden en sådan regel ville de supplerende dagpenge være højere f. eks. for et medlem, som efter forslaget § 68, *stk. 3*, har fået tilladelse til at blive betragtet som deltidsforsikret, end de vil være for et medlem, som før ledigheden har haft deltidsarbejde.

Til § 74.

De foreslåede bestemmelser angår deltidsforsikrede medlemmer, som modtager pension, eller som er fyldt 67 år, og som således — jfr. forslaget til § 64, *stk. 1* — højst kan få udbetalt dagpenge for 78 dage i en 12 måneders periode. Ud fra samme synspunkter, som ligger bag forslaget til § 72 om særlige regler om arbejdskrav for deltidsforsikrede medlemmer, foreslås i *stk. 1*, at et deltidsforsikret medlem, som har opbrugt retten til dagpenge efter reglen i § 64, *stk. 1*, generhverver retten til dagpenge efter at have haft arbejde i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde, sædvanlige arbejdstid i mindst 9 uger, d. v. s. i ca. $\frac{2}{3}$ af det tidsrum,

som kræves for kassens øvrige medlemmer af denne kategori.

På tilsvarende måde foreslås i *stk. 2*, at der for et deltidsforsikret medlem, som inden for højst 26 uger har haft arbejde i mindst 9 uger, ses bort fra tidligere dagpengeudbetalinger, når det skal vurderes, om medlemmets dagpenget er opbrugt efter forslaget § 64, *stk. 1*.

Til § 75.

Forslaget begrundes med, at det ikke findes muligt at bringe reglerne i forslaget § 58, *stk. 1*, nr. 1 om arbejde på nedsat tid eller i forslaget § 60 om særlig ventetid i anvendelse på deltidsforsikrede medlemmer.

Til § 76.

Forslaget til *stk. 1 og 2* svarer til gældende lovs § 13, *stk. 1 og 2*.

Med hensyn til *stk. 3* bemærkes:

Forslaget i nr. 1 svarer stort set til gældende lovs § 13, *stk. 3 a*. Efter den gældende regel er værnepligtige og frivilligt tjenestgørende kun fritaget for medlemsbidrag, hvis den militære pengeløn pr. dag er mindre end de dagpenge, kassen har fastsat.

Medens de kontantbeløb, som i den første del af tjenestetiden udbetales de værnepligtige i form af et dagligt beløb, er betydeligt under, hvad dagpengene i kasserne andrager, er de laveste lønninger, som udbetales månedsvis, efter det oplyste af en sådan størrelse, at de for medlemmerne af nogle kasser er mindre, for medlemmerne af andre kasser større end dagpenge for en måned. Dette medfører, at ens aflønnede værnepligtige i nogle tilfælde skal betale medlemsbidrag, men i andre tilfælde er fritaget herfor.

Det findes herefter mest hensigtsmæssigt, at fritagelsen for medlemsbidrag bortfalder fra det tidspunkt, da den værnepligtige eller frivilligt tjenstgørende får udbetalt månedsløn for tjenesten.

I nr. 2 foreslås, at alle medlemmer, som deltager i faglige dagkursus, fritages for at betale medlemsbidrag, medmindre de pågældende under deltagelsen måtte have ret til dagpenge fra kassen eller til en godtgørelse af mindst denne størrelse, f. eks. i henhold til lov om uddannelse af ikke-faglærte arbejdere. Efter gældende lovs § 13, *stk. 3 b*, gælder bidragsfritagelsen kun under deltagelse i visse kurser, men i disse tilfælde uden hensyn til, om medlemmet får dagpenge eller godtgørelse.

I nr. 2 er endvidere medtaget forslag om fritagelse for medlemsbidrag for elever, som deltager i godkendt kursus på en folkehøjskole, landbrugsskole eller husholdningsskole, eller som med tilskud

fra det offentlige er elev på en folkehøjskole eller landbrugsskole i et andet nordisk land.

Regler med dette indhold findes nu i § 14, *stk. 1*, i lov om folkehøjskoler og landbrugsskoler, jfr. lovbeholdtgørelse nr. 156 af 16. maj 1959, og i § 10, *stk. 1*, i lov om husholdningsskoler og husholdningsseminarier, jfr. lovbeholdtgørelse nr. 167 af 4. juni 1959. I det af undervisningsministeren fremsatte forslag til lov om folkehøjskoler, landbrugsskoler, husholdningsskoler og efterskoler, hvorved de to nævnte love foreslås ophævet, medtages reglerne om bidragsfritagelse ikke, hvorfor disse regler er indarbejdet i nærværende lovforslag.

Nr. 3 svarer til gældende lovs § 13, *stk. 3 c*.

Til § 77.

Forslaget i *stk. 1*, 1. pkt., svarer til gældende lovs § 13, *stk. 4*. Det findes hensigtsmæssigt herudover udtrykkelig at fastslå, at kassen har ret til at fastsætte særligt medlemsbidrag til dækning af administrationsudgifter.

Stk. 2 svarer til gældende lovs § 13, *stk. 5*.

Til § 78.

Forslaget indeholder regler om virkningen af, at medlemsbidrag ikke betales rettidigt; regler herom findes nu i lovens § 13, *stk. 6*.

De foreslåede regler er i overensstemmelse med arbejdsløshedsforsikringsudvalgets forslag, hvori det er anført, at reglerne om restancefrist for betaling af medlemsbidrag er underkastet særlig overvejelse på baggrund af en af Folketingets Ombudsmand behandlet sag, jfr. ombudsmandens beretning for året 1967, side 56-58.

I den pågældende sag var der spørgsmål om, hvorvidt et medlem, som havde indbetalt medlemsbidrag efter udløbet af den i loven fastsatte restancefrist, var blevet slettet som medlem med rette, således som det var fastslået af arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet. Det pågældende medlem fremhævede imidlertid, at der, som det er oplyst i arbejdsdirektørens årsberetninger, årligt konstateres et stort antal tilfælde, hvor restancefristen er overskredet, medens der kun i omkring 10 pct. af tilfældene finder slettelse sted. Dette forhold beror på, at der ved en aftale mellem arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet i 1948 blev etableret den ordning, at tilsynsmyndigheden, når denne konstaterer en restance, kan give vedkommende medlem en kort frist til at berigtige forholdet, således at slettelse kun finder sted, hvis også denne frist overskrides. — Aftalen er imidlertid ikke til hinder for, at en kasse kan slette et medlem, uden at give den

pågældende den yderligere frist til at berigtige restancen.

I ombudsmandens udtalelse bemærkes det, at den gældende ordning rummer en vis mulighed for vilkårlighed.

I overensstemmelse med udvalgets forslag foreslås herefter i *stk. 1*, at den gældende restancefrist forlænges til 2 måneder, men at det herved forudsættes, at den før nævnte praksis, hvorefter der kan indrømmes en betalingsfrist ud over lovens, herefter skal opføre.

Restancefristen på 2 måneder skal dog ikke gælde ved regnskabsårets udløb. Hvis et medlem på dette tidspunkt ikke fuldt ud har betalt medlemsbidraget, skal han efter forslaget slettes. Denne regel anvendes allerede i praksis og er begrundet med det særlige kvitteringssystem, som af administrative og navnlig revisionsmæssige grunde benyttes af kasserne, hvorefter kvittering for betalt bidrag gives ved, at der indklæbes et kvitteringsmærke i medlemsbogen. Da der for hvert regnskabsår bruges nye mærker, er det væsentligt straks ved årets slutning at kunne få inddraget de gamle.

Stk. 2 svarer til gældende lovs § 13, stk. 6, 2. pkt., 1. led, idet det dog foreslås, at det er arbejdsdirektøren — og ikke som nu ministeren — der får beføjelse til generelt at fravige restancefristen.

Stk. 3 svarer til gældende lovs § 13, stk. 6, 2. pkt., 2. led, dog udvidet sådan, at kassen, hvad der stemmer med gældende praksis, kan indrømme yderligere henstand med betalingen af medlemsbidrag også for et medlem, som er frihedsberøvet. Efter forslaget kan kassen endvidere ophæve en allerede foretaget slettelse. Dette forslag tager sigte på tilfælde, hvor medlemmet af undskyldelige grunde ikke rettidigt har fået fremsat begæring om henstand med bidragsbetalingen.

Forslagets *stk. 4* svarer til den gældende praksis.

I gældende lovs § 14, stk. 4, findes regler, hvor efter der af et medlems opholdskommune kan ydes medlemmet hjælp til betaling af medlemsbidrag. Efter den nævnte bestemmelse må hjælpen ikke udgøre over halvdelen af medlemsbidraget, og det er i administrativ praksis fastslået, at det sociale udvalgs afgørelser angående spørgsmål om ydelse af kontingenthjælp ikke kan indbringes for højere myndighed.

Regler af denne art er ikke medtaget i lovforslaget. Arbejdsløshedsforsikringsudvalget har i sin betænkning anført, at den gældende ordning er uheldig, og at dette har været føleligt, specielt med hensyn til spørgsmålet om ydelse af hjælp til medlemsbidrag, for så vidt angår strafafsonere m. fl.

Udvalget har derefter foreslået, at reglerne om kontingenthjælp overføres til forsorgsloven.

Forslag om ændring af lov om offentlig forsorg med henblik herpå fremsættes samtidig hermed af socialministeren.

Til § 79:

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 14, stk. 1-3.

Til § 80:

Stk. 1 svarer til gældende lovs § 14, stk. 6.

Om forslaget *stk. 2* bemærkes, at bestemmelsen i gældende lovs § 14, stk. 6, der blev indsat i loven ved lov nr. 40 af 22. februar 1967 for at begrænse en kasses økonomiske fordele ved at frasige sig anerkendelsen i perioder med lav ledighed, også vil ramme en kasse, hvis anerkendelse bortfalder, fordi dens medlemstal bliver for lavt, men som senere på ny opfylder anerkendelsesbetingelserne. Da en sådan konsekvens ikke synes hensigtsmæssig, foreslås det, at reglen i *stk. 1* ikke skal gælde i denne situation.

I *stk. 3* foreslås, at ministeren skal kunne bestemme, at *stk. 1* ej heller skal finde anvendelse i tilfælde, hvor en kasses anerkendelse fratages den i henhold til forslaget § 38; forslaget sigter på det tilfælde, at anerkendelsens bortfald får den virkning, at de kritisable forhold, som medførte bortfaldet, herefter rettes.

Til § 81:

Forslaget svarer med hovedsagelig redaktionelle ændringer til gældende lovs § 15.

Til § 82:

Forslaget svarer til gældende lovs § 13, stk. 7.

Til §§ 83-85:

Bestemmelserne svarer med redaktionelle og enkelte andre ændringer til gældende lovs § 28, således at forslaget § 83 omhandler den kreds af arbejds-givere, der skal yde bidrag, samt bidragets størrelse, § 84 indeholder regler om fritagelse for bidrag for særlige grupper af lønmodtagere, og § 85 fastsætter regler angående bidragets indbetaling m. v.

Med hensyn til de punkter, på hvilke de foreslåede bestemmelser afviger fra de gældende, bemærkes:

I § 83, *stk. 2*, foreslås, at fritagelse fra bidrag kan gives af ministeren efter forhandling med arbejdsdirektøren, når særlige grunde taler derfor; dersom der ikke består en anerkendt arbejdsløshedskasse for vedkommende fag. Med den ændrede affattelse

tilsigtes det fastslået, at det, da arbejdsgiverbidragets størrelse er uafhængigt af ledighedsforholdene i vedkommende fag eller egn, ikke er tilstrækkelig begrundelse for bidragsfritagelse, at der ikke findes en anerkendt kasse for faget. Med den foreslåede affattelse undgås endvidere den tvivl, der efter gældende lov kan bestå om, hvorvidt ministeren kun kan meddele fritagelse for bidrag, dersom arbejdsdirektøren indstiller detté.

I § 84, nr. 6, foreslås, at bidragsfritagelse, for så vidt angår lærlinge, indskrænkes til kun at angå sådanne lærlinge, som efter forslaget til § 41, stk. 4, er afskåret fra at være nydende medlem.

Med hensyn til forslaget til § 85, stk. 2, bemærkes, at den særlige måde at tegne forsikringer på, som nævnes i gældende lovs § 28, stk. 4, 4. pkt., efter det oplyste ikke nu anvendes af noget anerkendt ulykkesforsikringsselskab (-forbund), hvorfor regler svarende til de nævnte er uformødne.

Endelig bemærkes med hensyn til forslaget § 85, stk. 5, at det er fundet hensigtsmæssigt i loven at fastslå, at tvivlsspørgsmål om arbejdsgiverbidrag afgøres af arbejdsdirektøren. Klager over direktørens afgørelser kan ske efter de regler, som er foreslået i § 99, stk. 2.

Til § 86.

I den gældende lov findes ingen regler, som angiver, under hvilke omstændigheder et medlem er forpligtet til at tilbagebetale dagpenge, som er udbetalt ham med urette. I overensstemmelse med den gældende mønstervedtægt er det derimod i samtlige kassers vedtægter fastsat, at et medlem, som fejlagtigt har modtaget dagpenge, er pligtig at tilbagebetale det for meget modtagne, uden hensyn til om fejlen kan tilregnes ham.

Da en tilbagebetalingspligt af dette omfang er mere vidtgående, end hvad der i øvrigt er gældende i den sociale lovgivning, og da pligten formentlig endogså går ud over, hvad der ville følge af dansk rets almindelige regler om tilbagesøgning af beløb m. v., som modtageren, objektivt bedømt, ikke har haft krav på, foreslås det fastsat i loven, at pligt til tilbagebetaling indskrænkes til at angå tilfælde, hvor medlemmet har givet kassen urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder, der er af betydning for retten til dagpenge.

Det er ikke med den foreslåede formulering tilsigtet at begrænse tilbagesøgningsadgangen til tilfælde, hvor medlemmet har gjort sig skyldig i strafbare forhold. Også uagtsomhed, i alt fald af en vis grovhed, vil falde ind under bestemmelsen.

Angående forslaget i stk. 2 bemærkes, at tilsvarende regler nu gælder i henhold til samtlige kassers

vedtægter, dog således, at det efter vedtægternes formulering kun er muligt at gøre en tillidsmand eller en kasseafdeling ansvarlig for fejlagtige udbetalinger, såfremt der tillige kan rejses krav over for vedkommende medlem.

Med den valgte formulering tilsigtes det angivet, at der i hvert enkelt tilfælde skal tages stilling til, hvorvidt erstatningsansvar skal gøres gældende over for tillidsmand eller afdeling, og det må forudses, at reglen kun vil blive bragt i anvendelse, såfremt der er tale om forhold af en vis alvorligere karakter.

Den foreslåede regel i stk. 3 er i overensstemmelse med, hvad der nu gælder efter kassernes vedtægter.

Til § 87.

Den foreslåede bestemmelse svarer i det væsentlige til gældende lovs § 11, stk. 2 og 3. Det foreslås dog i stk. 3, dels at genoptagelse af et tidligere forsvigt slettet medlem kan ske med arbejdsdirektørens tilladelse, medens det efter gældende lov er arbejdsnævnet, der kan give en sådan tilladelse, dels at tilladelsen kan betinges af, at vedkommende for en tid eller for bestandig udelukkes fra at have hverv som tillidsmand i en kasse; sidstnævnte bestemmelse svarer til, hvad der nu er gældende efter kassernes vedtægter.

Til § 88.

Stk. 1-3 svarer til regler i gældende lovs § 23, stk. 1, 1. pkt., § 34, stk. 4, og § 23, stk. 3.

Forslagets stk. 4, hvortil der ikke svarer nogen regel i den gældende lov, stilles af hensyn til de opgaver af tilsynsmæssig art, som påhviler arbejdsdirektoratet og arbejdsformidlingskontorerne.

Stk. 5 svarer til gældende lovs § 34, stk. 2.

Til § 89.

Forslaget svarer til regler i gældende lovs § 23, stk. 1, sidste pkt., og samme paragrafs stk. 2, 1. pkt.

Til §§ 90 og 91.

De foreslåede bestemmelser svarer til regler, som findes i gældende lovs § 23 A, hvis øvrige bestemmelser det ikke er fundet påkrævet at tage med i lovforslaget.

Til § 92.

Det foreslås, at landsarbejdsnævnet ud over de opgaver, som er tillagt dette navn efter forslaget § 3, stk. 2, skal være rådgivende for arbejdsdirektøren i almindelige spørgsmål om arbejdsløshedsforsikringen.

Nævnets rådgivende funktion understreges af, at det i en lang række af lovforslagets bestemmelser er fastsat, at generelle bestemmelser, som skal fast-

sættes af arbejdsdirektøren, skal udarbejdes efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

Til § 93.

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 26.

Til § 94.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til gældende lovs § 25, stk. 1; dog foreslås det, at de i bestemmelsen omhandlede overflytningsregler skal fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet, medens det efter den gældende bestemmelse er arbejdsnævnet, der udarbejder disse regler.

Til § 95.

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 19.

Til § 96.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer i det væsentlige til gældende lovs § 21, idet der dog foreslås en vis begrænsning af antallet af deltagere i årsmødet.

Forslagets *stk. 3* er affattet under hensyn til de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 2.

Til § 97.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 3 i lov nr. 227 af 27. maj 1950.

I henhold til denne lovbestemmelse har Kristelig Arbejdsløshedskasse haft anerkendelse senest siden 1. oktober 1950.

Det findes rimeligt, at kassen beholder den nuværende adgang til anerkendelse. Kassen vil dog, da dens medlemstal pr. 1. april 1969 var 414, antagelig ikke kunne bevare anerkendelsen ud over den overgangsperiode, som foreslås i § 109, stk. 2.

Til § 98.

Med hensyn til *stk. 1-3* henvises til de almindelige bemærkninger til afsnit IV.

Bestemmelsen i forslagets *stk. 4* svarer til regler i gældende lovs § 9, stk. 7, og § 17, stk. 3, 2. pkt.

Til § 99.

Der henvises til de almindelige bemærkninger til afsnit IV.

I *stk. 1* foreslås, at ankenævnets afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Det bemærkes herved, at adgang til klage til arbejdsministeren i de pågældende sager, som allerede har været underkastet behandling i 2 administrative instanser, ikke findes fornøden eller hensigtsmæssig.

Til § 100.

Der henvises til de almindelige bemærkninger til afsnit IV.

Af hensyn til kontinuiteten i ankenævnets arbejde bør medlemskabet af ankenævnet gælde for en relativ lang periode, hvorfor det foreslås, at medlemmer og stedfortrædere udpeges for en periode af 6 år.

Til § 101.

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 3, stk. 2, og § 23 A, stk. 10.

Til § 102.

Bestemmelsen svarer til privatarbejdsanvisningslovens § 6, stk. 1.

Til § 103.

Bestemmelsen svarer til privatarbejdsanvisningslovens § 6, stk. 2, idet det dog er fundet hensigtsmæssigt at foreslå, at regler om straf for overtrædelse af bestemmelser, som gives af arbejdsministeren angående vikarbureauer kan fastsættes i selve de nævnte bestemmelser.

Til § 105.

Den gældende arbejdsløshedslov gælder ikke for Grønland. Efter lovens § 41 har loven ved kgl. anordning kunnet sættes i kraft for Færøerne, men det heromhandlede lovområde er overtaget som særanliggende for Færøerne.

Til § 106.

Da loven foreslås at skulle træde i kraft 1. oktober 1970, og da det i forslagets § 96 nævnte årsmøde påregnes afholdt i november måned, har det været nødvendigt at stille forslag om en midlertidig bestemmelse om udpegelse af de 2 tillidsmænd for kasserne, som skal være medlemmer af landsarbejdsnævnet i perioden fra 1. oktober 1970 og til det første møde efter § 96 er afholdt.

Til § 107.

Der henvises til bemærkningerne til forslagets § 5.

Til § 108.

Der henvises til bemærkningerne til forslagets § 11.

Til § 109.

Med henblik på at undgå, at ny anerkendelse skal meddeles samtlige anerkendte arbejdsløshedskasser efter lovens ikrafttræden, foreslås i *stk. 1*, at den tidligere anerkendelse bevares efter 1. oktober 1970, for så vidt de i forslaget indeholdte betingelser for anerkendelse er opfyldt.

Herfra foreslås i *stk. 2* den undtagelse, at kasser, som har mindst 100 medlemmer, kan bevare anerkendelsen i en overgangsperiode, uanset at der som nævnt i de almindelige bemærkninger til afsnit III stilles forslag om, at kasser fremtidig skal have mindst 1.000 medlemmer for at kunne få og beholde anerkendelsen.

I arbejdsløshedsforsikringsudvalgets betænkning er den overgangsperiode, i hvilken kasser med mellem 100 og 1.000 medlemmer skal kunne bevare anerkendelsen efter lovens ikrafttræden, foreslået fastsat til 3 år. Da bortfaldet af de pågældende kassers anerkendelse imidlertid bør ske samtidig med udløbet af et regnskabsår, foreslås det, at overgangsperioden udløber 31. marts 1974 og således bliver på 3½ år.

Med hensyn til forslaget i *stk. 3* bemærkes, at arbejdsministeren efter forslaget § 39 ville kunne træffe bestemmelser om de pågældende medlemmers adgang til overflytning til anden anerkendt arbejdsløhedskasse. Det må imidlertid anses for mest

hensigtsmæssigt, at vedkommende kasser i videst muligt omfang selv, eventuelt med arbejdsdirektørens bistand, indgår de fornødne aftaler om overflytning af medlemmer.

Til § 110.

En bestemmelse som den foreslåede er nødvendig, for at kasserne allerede fra lovens ikrafttræden kan udnytte de foreslåede regler om forhøjelse af maksimum for dagpengene.

Til § 111.

Den foreslåede bestemmelse er en følge af, at regler, som svarer til forslaget § 64, *stk. 1*, for så vidt angår medlemmer, som er fyldt 67 år, foreslås indført med virkning allerede fra den 1. april 1970, jfr. det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Arbejdsmarkedsnævnenes funktionsperiode og dagpengehjælpens varighed).

teknisk og økonomisk samarbejde med de offentlige myndigheder og med de arbejdsgiverforeninger og fagforeninger, som har interesse i arbejdsformidlingen.

København, 1969

Formand for gruppen er departementschef G. Coln; Dansk Arbejdsgiverforening har udpeget direktør Arne Lund og vicedirektør P. Schade-Poulsen; Landsorganisationen har udpeget sekretær Sv. Bache Vognbjerg og økonom Holger Jensen; af arbejdsministeriet er udpeget arbejdsdirektør H.

ARBEJDSMINISTERIETS-KONTAKTGRUPPE

Efter forhandling med formændene for Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark nedsatte arbejdsministeren i august 1969 en kontaktgruppe, der blandt andet fik til opgave at fremkomme med forslag til et koordinerende og inspirerende samspil mellem centrale og lokale instanser inden for arbejdsformidlingssystemet.

Formand for gruppen er departementschef G. Coln; Dansk Arbejdsgiverforening har udpeget direktør Arne Lund og vicedirektør P. Schade-Poulsen; Landsorganisationen har udpeget sekretær Sv. Bache Vognbjerg og økonom Holger Jensen; af arbejdsministeriet er udpeget arbejdsdirektør H.

Borreschmidt og kontorchef P. Kirstein. Som sekretærer for gruppen er tilknyttet ekspeditionssekretær Arne Nielsen og fuldmægtig Ebbe Kjeldgård, arbejdsministeriet.

Kontaktgruppen har om det nævnte emne holdt 6 møder, ligesom den har deltaget i en drøftelse i arbejdsmarkedsrådets formandskab om nærværende af gruppen udarbejdede indstilling.

Indstillingens kapitel I indeholder forslag til ny struktur for arbejdsformidlingens centrale instanser. Kapitel II stiller forslag til ændringer i arbejdsformidlingens lokale struktur, medens kapitel III indeholder forslag til behandling af ankespørgsmål.

Bilag 1.

København, november 1969.

G. Coln

H. Borreschmidt

Holger Jensen

P. Kirstein

Arne Lund

P. Schade-Poulsen

Sv. Bache Vognbjerg

Ebbe Kjeldgård Arne Nielsen

I. Arbejdsformidlingens centrale struktur.

Det er i de senere år almindeligt accepteret at en aktiv arbejdsmarkedspolitik kræver en forstærket indsats fra arbejdsmarkedsmyndighederne.

Ved lovgivning fra 1968 overførtes pr. 1. april 1969 al arbejdsanvisning — og som led heri afkontrollering af arbejdsløse — til det offentlige arbejdsformidlingssystem; samtidig gennemførtes den administrative udbygning af systemet, som var umiddelbart nødvendig for overtagelse af arbejdsanvisnings- og kontrolfunktionerne.

Som noget væsentligt i samme retning foretoges ved samme lovgivning den af arbejdsmarkedsrådet foreslåede omdannelse af de tidligere tilsynsråd til lokale arbejdsmarkedsnævn, hvis medlemsflertal udpeges af de to store hovedorganisationer.

Den gennemførte ændring af arbejdsformidlingens funktioner må gøre det rimeligt at overveje, om den centrale administrative opbygning er således, at den bedst muligt fremmer udformning og udførelse af arbejdsmarkedspolitikken. Ved overvejelserne herom må man også have de gennemførte og de forventede ændringer i den kommunale og i den sociale organisatoriske struktur for øje.

Udover at være det bedst mulige serviceorgan for erhvervslivet og de arbejdssøgende må arbejdsformidlingssystemet være det organ, hvorigennem staten kan få den nødvendige viden om faktiske forhold som grundlag for udformning af den aktuelle arbejdsmarkedspolitik. Endvidere må systemet være således udstyret, at man i praksis kan udføre arbejdsmarkedspolitiske beslutninger.

Fra de lokale arbejdsformidlingskontorer må således komme en række løbende informationer, som tilsammen skal kunne give et landsomfattende billede af arbejdsmarkedssituationen og af de sandsynlige udviklingstendenser. Fra de lokale nævn skulle

gerne komme en række kommentarer til udviklingstendenserne med ideer, tanker og konkrete forslag til foranstaltninger, som nævnene mener udviklingen tilsiger.

Efter en vurdering af det samlede billede og afstemning med den generelle økonomiske og sociale politik kommer den anden vej fra de centrale myndigheder en række „direktiver“, f. eks. iform af personalenormeringer, budgetter, generelle forskrifter og enkeltafgørelser, som lægger en ramme, inden for hvilken det enkelte kontor kan udfolde sig. Endvidere kan der fra centralt hold til lokalt hold komme anmodninger af mange forskellige slags om undersøgelser, overvejelser, gode råd om enkeltproblemer eller problemkomplekser af større eller mindre rækkevidde.

Den i dag instituerede ordning indebærer, at den løbende strøm af informationer og henvendelser fra lokalt plan i administrative spørgsmål, d. v. s. spørgsmål vedrørende personale og vedrørende forståelse af eksisterende ordninger går til direktoratet og derfra eventuelt videre til arbejdsdepartementet, medens andre spørgsmål, hvori man ønsker centrale instansers medvirken, går fra lokale nævn direkte til arbejdsdepartementet. Hertil kommer direkte henvendelser til hovedorganisationerne fra deres nævnsmedlemmer og som viderebringes til arbejdsdepartementet respektive arbejdsdirektoratet.

Principielt er det også indlagt i den nuværende administrative praksis, at arbejdsdepartementet kun i undtagelsestilfælde og konkret begrundet går direkte til kontorer og nævn, men som altovervejende hovedregel går til de lokale organer gennem arbejdsdirektoratet.

Næsten undtagelsesfrit kan det vel siges, at arbejdsdepartementet ikke træffer afgørelser i sager, rejst af et lokalt AF-organ

eller vedrørende et lokalt AF-organ, uden at arbejdsdirektoratet har været hørt.

Det følger heraf, at det vil være en forenkling af den administrative struktur, om alle sager mellem centrale organer og lokale organer passerer arbejdsdirektoratet, som så afgør hvorvidt det selv påtager sig at ordne sagen, eller om overordnede respektive underordnede organers medvirken er påkrævet eller formålstjenlig. Det principielle udgangspunkt må her være, at alle spørgsmål af almindelig administrativ karakter finder sin afgørelse mellem arbejdsdirektoratet og de lokale organer.

En sådan styrkelse af arbejdsdirektoratets placering vil være i overensstemmelse med almindelig administrativ tendens, hvorefter departementerne principielt bør være sekretariater for ministrene, og som sådanne beskæftige sig med lovgivning, budgetter, personalenormeringer og helt generelle forskrifter, medens administrationen i øvrigt inden for de fastsatte rammer henlægges til direktorater.

En administrativ omlægning som den nævnte må forudsætte, at arbejdsdirektoratet får bistand af et organ med direktøren som formand og som primært omfatter repræsentanter for parterne på arbejdsmarkedet; en afvejning af ønsket om at få væsentlige organisationer direkte repræsenteret overfor ønsket om at holde størrelsen på et arbejdsdueligt plan fører til et forslag om, at Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen hver udpeger 4 medlemmer, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger udpeger 1 medlem, Arbejdsløshedskassernes Samvirke udpeger 2 medlemmer samt at Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærforeninger og Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger udpeger hver 1 medlem.

Et sådant *landsarbejdsnævn* bør ligeledes have repræsentanter for de statsstyrelser, hvortil arbejdsmarkedspolitiske problemstillinger særlig har relationer; det drejer sig om socialministeriet, handelsministeriet, boligministeriet og ministeriet for offentlige arbejder.

Det spørgsmål er drøftet, om det organ, der herved skabes bør være alene rådgivende for arbejdsdirektøren eller det bør være besluttende — som det kendes i Sver-

rig — i den forstand, at alle afgørelser træffes af den kollegiale styrelse eller af direktøren på styrelsens vegne. Imod at gøre bistandsorganet besluttende taler, at en sådan ordning forudsætter, at den administration som overgives til direktoratets ledelse, sker alene på dennes ansvar. Det ville på helt afgørende måde stride mod den almindeligt gældende danske administrative grundregel, at en minister har et politisk ansvar for hele den administration, der henhører under hans område. Det er i hvert fald næppe en ordning, der kan gennemføres som gældende alene for en del af administrationen.

Et landsarbejdsnævn bør derfor være rådgivende, koordinerende og initiativtagende for den virksomhed, som AF-systemet udøver. Arbejdsdirektøren bør forelægge spørgsmål om omfanget af det lokale AF-apparat og om fastsættelse af generelle retningslinier, om udfærdigelse af almindelige bestemmelser og vejledninger, der konkretiserer love og ministerielle bekendtgørelser, f. eks. også om beskæftigelse af udenlandsk arbejdskraft, og i det hele giver nærmere bestemmelser for indholdet af de forskellige virkemidler til fremme af formidlingsvirksomheden; endvidere principielle enkeltafgørelser i det omfang, de yder væsentlige bidrag til fortolkning af generelle bestemmelser. I det omfang der måtte blive tillagt direktøren rådighed over rammebevillinger til gennemførelse af særlige beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, f. eks. i forbindelse med en omlægning af administrationen af de nuværende beskæftigelsesmidler, forudsættes direktøren også at inddrage landsarbejdsnævnet og arbejdsmarkedsnævnene i beslutningsprocessen på linie med den nuværende ordning gennem beskæftigelsesudvalget og amtsarbejdsnævne. I forbindelse med sine almindelige overvejelser kan landsarbejdsnævnet naturligvis også tage initiativ til, at policy-spørgsmål forelægges for arbejdsministeriet. For at kunne leve op til de nævnte opgaver forudsættes nævnet at mødes ret hyppigt — f. eks. en gang om måneden. Landsarbejdsnævnet bør selv udarbejde forslag til forretningsorden, herunder om nedsættelse af specialudvalg.

Arbejdsdepartementet må fortsat — som arbejdsministerens sekretariat — have an-

svaret for behandling af spørgsmål af principie arbejdsmarkedspolitisk karakter. Herunder falder ikke blot budgetter og personalnormeringer, men også policy-spørgsmål om væsentlige ændringer af AF-systemet, om ændret lovgivningsgrundlag, om sådanne økonomisk-politiske indgreb, som er af landsomfattende beskæftigelses-politisk betydning, relationer til fremmedlovgivning, socialpolitiske (eks.: førtidspension, sygedagpenge, børnedaginstitutioner), skattepolitiske (eks.: kildeskat), boligpolitiske (eks.: tilflytteres boligberettigelse) og lokaliseringspolitiske spørgsmål af tværgående arbejdsmarkedspolitisk interesse.

Det må anses for formålstjenligt, om arbejdsdepartementet har et bistandsorgan med departementschefen som formand og hvis medlemskreds er meget begrænset; kredsen bør være de to store hovedorganisationers formænd og herudover kun en eller to af disse udpegede rådgivere. Organet — som f. eks. kunne kaldes *det arbejdsmarkedspolitiske udvalg* — ville svare til det nuværende formandskab i arbejdsmarkedsrådet.

Efter at arbejdsmarkedsmyndighedernes virksomhed nu så bevidst rubriceres som et supplement til den økonomiske politik i modsætning til den tidligere og måske endnu udbredte opfattelse af arbejdsmarkedspolitikken som et barn af og derfor et led i socialpolitikken kunne det måske være en nærliggende tanke, om man ved at knytte repræsentanter for statsministeriet, økonomiministeriet og finansministeriet til departementets arbejdsmarkedspolitiske udvalg bør sikre sig den afstemning med den økonomiske politik, der er afgørende for en aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Det er imidlertid en vanskelig opgave organiske at hægte sig til den økonomiske politik al den stund en sådan politik ikke udformes og styres af noget enkelt departement. Den økonomiske politik må vel en hel del forenklet siges at bestå i en kæde af statslige påvirkninger og reguleringer af et uhyre komplekst økonomisk handlingsforløb. Påvirkningerne er også i sig selv et komplekst forløb, der egentlig stammer fra samtlige statsstyrelser, og hvor koordineringen kun sker på politisk plan uden nogen tværdepartemental planlægning. Koordinering af indsatser sker idag snarere end i et

institutionelt organiseret samarbejde ved konkret begrundet og for tilfældet tilrettelagt personsamarbejde og ved arbejdsministerens placering i relevante permanente eller ad hoc oprettede regeringsudvalg eller helt konkrete regeringsforhandlinger. At tilføje et arbejdsmarkedspolitisk organ repræsentanter for statsministeriet, økonomiministeriet og finansministeriet ville i øvrigt kunne tyngte forhandlingerne, da de normalt ikke vil kunne binde de repræsenterede ministerier i samme omfang som hovedorganisationernes formænd kan tegne deres organisationer. Udvalget bør imidlertid efter omstændighederne kunne tilkalde repræsentanter for andre styrelser til forhandlingerne og vil selvsagt kunne opfordre arbejdsministeren til at tilrettelægge fælles møder med arbejdsmarkedets parter.

Det, der på dette felt snarere burde ske, var, at der søges udveje for en sådan udbygning af ministeriets økonomisk-statistiske ekspertise, at alle for arbejdsmarkedet relevante økonomiske tendenser og hændelser hurtigt kunne opfanges og analyseres, og således at arbejdsministeren fik større mulighed for at gøre sådanne synspunkter gældende i beslutningsprocesserne.

Sådant økonomisk-statistisk materiale vil ligeledes være et væsentligt ståsted for det arbejdsmarkedspolitiske udvalgs virksomhed og må som grundlag have et løbende ajourført statistisk billede af arbejdskraftsituationen og de umiddelbare tendenser; endvidere må det til stadighed omfatte nærmere økonomisk-statistiske analyser af, dels det løbende statistiske materiale dels af prognoser og andre særlige undersøgelser af betydning for en vurdering af udviklingen på arbejdsmarkedet såvel på det lidt længere sigt som i et fler- til mangeårigt perspektiv.

Det bør i denne forbindelse videst muligt søges sikret ved samarbejde mellem departementerne, at dobbelt arbejde undgås ved indsamling og opstilling af det økonomiske grundmateriale, som i hvert fald langt hen ad vejen må være fælles for de overvejelser og vurderinger, det er de enkelte departementers opgave at foretage.

For den her skitserede tankegang for et arbejdsmarkedspolitisk udvalg i tilknytning til departementet er det naturligt, at udvalget ikke alene skal tage sig af arbejdsfor-

midlingsproblemstillinger, men arbejdsmarkedspolitikken i bredeste forstand altså også omfattende policy-spørgsmål inden for uddannelsessektoren og inden for arbejderbeskyttelsen.

Opspil til drøftelserne i det arbejdsmarkedspolitiske udvalg bør udarbejdes af samtlige departementets kontorer, således at sekretariatsfunktionerne indskrænkes til at være af formidlende og koordinerende karakter.

Konkluderende forslag:

1. Den løbende administration af arbejdsformidlingen opbygges på principielt to led, det lokale AF-apparat og arbejdsdirektoratet.

2. Til arbejdsdirektøren knyttes et landsarbejdsnævn med stærk repræsentation fra arbejdsmarkedets organisationer.

3. Til støtte for arbejdsministeriets behandling af policy-spørgsmål oprettes et snævert arbejdsmarkedspolitisk udvalg med formændene for arbejdsmarkedets 2 hovedorganisationer.

II. Arbejdsformidlingens lokale struktur.

I forbindelse med overvejelserne om formålstjenlige ændringer i den centrale ledelse af arbejdsformidlingen, må det anses for nødvendigt samtidig at overveje, om den nuværende lokale opbygning er hensigtsmæssig.

Der melder sig her det spørgsmål, om opdelingen af landet på 29 AF-kontorer er den mest formålstjenlige i forhold til den nuværende erhvervsmæssige, befolkningsmæssige og øvrige lokaladministrative struktur.

Spørgsmålet har været gjort til genstand for to nylige sagkyndige undersøgelser; resultaterne foreligger i betænkning nr. 345 fra 1964 om den danske arbejdsanvisningsstruktur, funktioner og virkemidler samt i betænkning nr. 398 fra 1965 vedrørende de offentlige arbejdsanvisningskontorers geografiske områder. Begge undersøgelser konkluderer ud fra saglige og administrative hensigtsmæssighedssynspunkter i forslag om

Herved forudsættes følgende konsekvenser:

4. Arbejdsmarkedsrådet ophæves.

5. Arbejdsmåvnets afdeling for arbejdsformidling ophæves; arbejdsmåvnets afdeling for arbejdsløshedsforsikring forudsættes omdannet til særlig ankeinstans, jfr. senere.

6. Beskæftigelsesloven forudsættes ændret, således at der stilles rammebevilling til rådighed for arbejdsdirektøren, at beskæftigelsesudvalgets funktioner udøves af landsarbejdsnævnet, og at de ifølge beskæftigelsesloven oprettede amtsarbejdsnævns funktioner overtages af de lokale arbejdsmarkedsnævne.

7. Der foreslås — uden dobbeltarbejde departementerne imellem — en styrkelse af den økonomiske ekspertise, der står til rådighed for arbejdsministeriet og dets arbejdsmarkedspolitiske udvalg.

Som bilag findes en grafisk fremstilling af strukturforslaget.

en administrativ geografisk opdeling på en halv snes regionskontorer og et herunder liggende net af lokale kontorer.

AF-systemets servicefunktioner over for erhvervsliv og enkeltpersoner nødvendiggør et sådant antal kontorer, at afstanden fra arbejdssted/bopæl til ekspeditionsstederne ikke bliver større, end at AF kan være et funktionsdueligt element i hverdagen. Dog kan også servicefunktioner være af en så speciel karakter, at hensynet til deres bemanding med det tilstrækkeligt kvalificerede personale gør det rimeligt, at de ikke eller i hvert fald kun ambulerende kan forventes dækket uden for de større kontorer.

De øvrige funktioner, som ikke retter sig direkte til den enkelte arbejdsgiver eller arbejdssøgende, er i hovedsagen enten af koordinerende karakter i forhold til AF-virksomheden i det regionale område eller den vedrører arbejdsformidlingens integrering med regionens øvrige offentlige liv

gennem direkte samarbejde med andre lokale myndigheder eller mulighed for påvirkning af deres dispositioner. Som eksempler kan nævnes revalidering og anden socialpolitisk bestemt indsats over for særligt udsatte befolkningsgrupper, oprettelse af det fornødne antal børnedaginstitutioner, oprettelse af det fornødne lokale befordringsapparat, erhvervslokaliseringsbestrebelse o. lign.

De arbejdsmarkedspolitiske funktioner, der må påregnes at få stigende betydning, forudsætter planlægning og behandling i regionsenheder.

Det er ligeledes vigtigt for arbejdsmarkedsmyndighederne, at andre lokale myndigheder spores ind på et positivt og aktivt samspil med den nye formidlingsorganer; det gælder på primærkommunalt, men især på amtskommunalt plan, hvor de vigtigste koordinerings- og planlægningsfunktioner med relation til arbejdsmarkedet må forudses placeret.

Det er ligeledes af afgørende betydning, at samspillet sker mellem organer, som er placeret på samme niveau.

Meget taler som følge heraf for, at der arbejdes hen mod geografiske områder for 14 AF-hovedkontorer, der svarer til den pr. 1. april 1970 kommende amtsstruktur, som baseres på 13 provinsområder og hovedstadsområdet.

Kontaktgrupper har ikke følt det som sin opgave at fremkomme med et i enkeltheder udarbejdet forslag til en struktur efter de skitserede principper, men skal indskrænke sig til at knytte visse kommentarer til nogle af hovedspørgsmålene i forbindelse med en sådan omlægning.

De til AF-kontorerne knyttede arbejdsmarkedsnævne har som en væsentlig opgave at være koordinerende i forhold til andre private eller offentlige organer af lokal arbejdsmarkeds-mæssig betydning. Da udviklingen må forudses at ville befordre en koncentring af i hvert fald de vigtigere af sådanne på amtsplanet, vil det også af denne grund være en fordel af AF-hovedkontoret og dermed arbejdsmarkedsnævnet får områdesammenfald med amtskommunen.

Arbejdsmarkedsnævnene ville i så fald få et større geografisk område at dække. Dette

taler for, at antallet af nævnsmedlemmer udvides. Det foreslås derfor, at antallet af repræsentanter for arbejdsgivere, arbejdere og kommuner udvides fra de nuværende 3 til fremtidig at være fem fra hver side; det forudsættes, at der som hidtil udpeges et tilsvarende antal suppleanter. For at skabe den fornødne koordinering til den sociale forvaltning foreslås det, at to af de kommunale repræsentanter tillige bør være medlemmer af de to nye amtskommunale organer, der af socialreformkommissionen foreslås oprettet, nemlig henholdsvis sundheds- og socialudvalget og pensions- og revalideringsnævnet.

Arbejdsmarkedsnævnene er efter de hidtil gældende regler udpeget for perioden indtil 1. april 1970 og det forekommer derfor rimeligt, om nyudpegningen for tiden efter denne dato sker på grundlag af en geografisk inddeling, der svarer til den herefter gældende amtsstruktur. Herved opnås også, at nævnene kan medvirke til en smidig gennemførelse af tilpasningen af kontorstrukturen inden for området, jfr. nedenfor.

For nogle af de nye områder kan det ved de videre overvejelser om en nyordning vise sig, at der gør sig så specielle forhold gældende, at arbejdsmarkedsnævnene må have adgang til — efter forelæggelse for arbejdsdirektøren og drøftelse i landsarbejdsnævnet — at oprette kontaktgrupper med lokale repræsentanter for arbejdsmarkedets parter også uden for nævnsmedlemmernes kreds ved større AF-afdelingskontorer. Sådanne kontaktgruppers arbejdsopgaver må aftales nærmere i forbindelse med deres nedsættelse og anfægter ikke arbejdsmarkedsnævnets kompetence og koordinerende virksomhed for området som helhed.

For så vidt angår formandskabet i arbejdsmarkedsnævnet bemærkes, at arbejdsmarkedets hovedorganisationer i sin tid ved oprettelsen af arbejdsmarkedsnævnene lagde afgørende vægt på, at disse fik en formand, der var neutral i forhold til de i nævnene repræsenterede interesser. Ved loven blev dette tilgodeset derved, at amtmanden principielt er født formand for nævnet. Efter kontaktgruppens opfattelse må det være af afgørende betydning at sikre formandens neutralitet i forhold til de i nævnet repræsenterede interesser — herunder de kommunale — ved en fremtidig ordning.

Hvad angår hvervet som sekretær for arbejdsmarkedsnævnet forudsættes dette pålagt lederen af det regionale AF-hovedkontor. I overgangsperioden — jfr. nedenfor — afgøres sekretærspørgsmålet af arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsmarkedsnævnets formand; ledere af regionens øvrige AF-kontorer bør inddrages i nævnets overvejelser.

En tilpasning af den nuværende kontorstruktur med opdeling af funktionerne mellem hovedkontorer og det nødvendige net af øvrige lokale kontorer til den skitserede ordning må forudses at kræve en overgangsperiode på nogle år. I løbet af overgangsperioden må de involverede personale-spørgsmål overvejes af arbejdsdirektøren i samarbejde med personaleorganisationerne og eventuelle principielle spørgsmål forelægges til drøftelse i landsarbejdsnævnet.

Kontaktgruppen lægger vægt på, at AF-systemet i overensstemmelse med dets opgaver opbygges som en landsomfattende enhed, hvilket blandt andet må give sig udslag i, at formidlingscheferne og — i fornødent omfang — det øvrige personale ansættes af arbejdsministeren eller arbejdsdirektøren på etatsgrundlag; arbejdsmarkedsnævnene — respektive landsarbejdsnævnet for så vidt angår chefstillinger — bør ud fra dette grundlag medvirke ved kvalifikationsbedømmelser.

Kontortilpasningen til et nyt regionssystem tilsiger, at der bør tillægges lederne af hovedkontorerne en lønmæssig placering, der afspejler deres særlige ansvar og opgaver.

Kravene til AF-personalets kvalifikationer må i det hele påregnes at stige i takt med de større opgaver, som fremtiden må

forudses at ville lægge på det offentlige arbejdsformidlingssystem. Forudsætningen for at kvalificeret personale bevares i og tiltrækkes af arbejdsformidlingen er hertil svarende løn- og arbejdsvilkår, ligesom nødvendigheden af et særligt uddannelsesprogram med efteruddannelsesmuligheder må forudses.

Kontaktgruppen vil anse det for hensigtsmæssigt, om man med hensyn til uddannelse og ansættelsesformer stræbte mod muligheder for bevægelighed mellem områder såvel i statsligt som i kommunalt regi, der har arbejdsmæssige berøringsflader.

Konkluderende forslag:

1. På regionalt plan — svarende til den nye amtsstruktur — oprettes fra 1. april 1970 fjorten arbejdsmarkedsnævn med udvidet medlemsantal.

2. Der sikres neutralitet ved udpegning af formand for arbejdsmarkedsnævnet i forhold til de i nævnet repræsenterede interesser.

3. Der åbnes under specielle forhold mulighed for kontaktgrupper ved større AF-afdelingskontorer.

4. AF-systemet opbygges i kontor- og personalemæssig henseende som et landsomfattende enhedssystem i statsligt regi (etatssystem).

5. I løbet af et kortere åremål oprettes regionale AF-hovedkontorer med et antal lokale kontorer, der svarer til de serviceprægede formidlingsfunktioner.

III. Specielt om ankespørgsmål.

I indstillingen tages kun stilling til ankespørgsmål i almindelig forstand, der vedrører en konflikt mellem borgeren og den administrerende myndighed. Der tages således ikke stilling til konfliktsituationer inden for systemet som f. eks. kunne opstå ved at et mindretal i et arbejdsmarkedsnævn føler sig tilsidesat eller ved behandling af personalespørgsmål, idet sådanne

forudsættes behandlet i almindeligt administrativt regi.

De stedfindende og forestående administrative omlægninger, der er en følge af kommunalreform, socialreform m. v., har foranlediget, at ankespørgsmålet er taget op til bredere undersøgelser og overvejelser.

Før disse er tilendebragt, bør gennemgribende ændringer i allerede eksisterende

ankeformer derfor ikke foreslås. På den anden side må det påregnes, at de almindelige overvejsler kan tage så lang tid, at det vil være rimeligt at se på problemerne for denne overgangsperiode.

For så vidt angår arbejdsformidlingen kan der sondres mellem nogle grupper af afgørelser, som formentlig bør behandles forskelligt i denne henseende.

For det første kan tages den gruppe, der omhandler klage over, at det lokale arbejdsformidlingskontor ikke har udvist den forventede aktivitet; det kan være såvel fra arbejdssøgende, der ikke finder, at kontoret har gjort nok for at skaffe pågældende beskæftigelse, som fra arbejdsgivere, der tilsvarende ikke finder, at tilstrækkelige bestræbelser er udvist for at fremskaffe ønsket arbejdskraft. Der er her tale om anke over forhold af almindelig administrativ karakter, hvor behandling i det almindelige administrative regi — arbejdsdirektoratet og arbejdsministerium — er rimelig. Særlige bestemmelser om denne ankemulighed er unødvendig.

En anden gruppe omfatter den modsatte situation, hvor en arbejdssøgende finder, at arbejdsformidlingen er for aktiv i den forstand, at den efter pågældendes opfattelse stiller for store krav til overtagelse af arbejde uden for sædvanligt fagligt og/eller geografisk område. Da reaktionen på nægtelse af at overtage det anviste arbejde er fortabelse af retten til ydelser fra arbejdsløshedsforsikringen behandles dette ankespørgsmål af det forslag til ændringer i arbejdsløshedsforsikringen, som arbejdsministeriet forventer at fremkomme med, når arbejdsløshedsforsikringsudvalget har afsluttet sit arbejde. Der kan fra dette udvalg forventes forslag om, at de af arbejdsdirektøren i 1. ankeinstans afgjorte sager mellem medlem og forsikring skal kunne indbringes for et nyt ankeorgan med en uafhængig formand og 4 andre medlemmer, hvoraf 2 udpeges af Dansk Arbejdsgiverforening og 2 af Landsorganisationen. Allerede under hensyn til de foran nævnte almindeligere overvejsler finder kontaktgruppen ikke at skulle tage stilling til, om dette forslag var retager alle de foran nævnte, der melder sig i denne henseende.

En tredje gruppe udgør AF-kontorenes afgørelser over for enkeltpersoner af spørgs-

mål om mobilitetsfremmende ydelser eller sådanne anvisnings- eller kontrolspørgsmål, som kan få indflydelse på understøttelsesretten. I praksis kommer ankespørgsmålet kun frem ved nægtelse af sådanne ydelser eller eventuelt ved tvivl om ydelsens størrelse. Der findes i dag ikke særlige ankerogler på dette område, hvilket betyder, at de kan indbringes for arbejdsdirektøren og eventuelt for arbejdsministeren til afgørelse. Det forekommer at være en mindre og også en hensigtsmæssig ændring, om sådanne afgørelser, der træffes af arbejdsdirektøren, blev henlagt til endelig administrativ afgørelse i det ovenfor omtalte nyoprettede ankeorgan for forsikringsydelser, idet de mobilitetsfremmende ydelser i hvert fald i et vist omfang kan betragtes som alternativ til forsikringsydelserne. Det bemærkes i denne henseende, at der ikke bør henlægges ankebeføjelser til hverken arbejdsmarkedsnævnene eller landsarbejdsnævnet, idet begge organer må forudsættes at have været involveret i behandlingen af sådanne principielle sager henholdsvis på lokalt plan og på direktoratsplan.

Den helt særlige bestemmelse i lovens § 4, stk. 5, om, at arbejdsdirektøren endeligt afgør tvivlsspørgsmål vedrørende et AF-kontors forpligtelse til at give oplysning om, hvorvidt bestemte arbejdere, der ønskes anvist til et arbejde, er ledige, ses der for nærværende ikke grund til at foreslå ændret.

Der er ved nærværende alene taget hensyn til ankebeføjelser for så vidt angår arbejdsløshedslovens afsnit om arbejdsformidlingen.

Der påhviler arbejdsformidlingssystemet en række afgørelser efter andre love, f. eks. i henhold til lærlingeloven, uddannelsesloven for ikke-faglærte og omskolingsloven.

Der er — også på baggrund af de løbende almindeligere ankeundersøgelser — ikke fundet grundlag for i kontaktgruppen at gå ind på disse områders ankespørgsmål, som naturligt kan overvejes i forbindelse med kommende ændringer i den pågældende lovgivning.

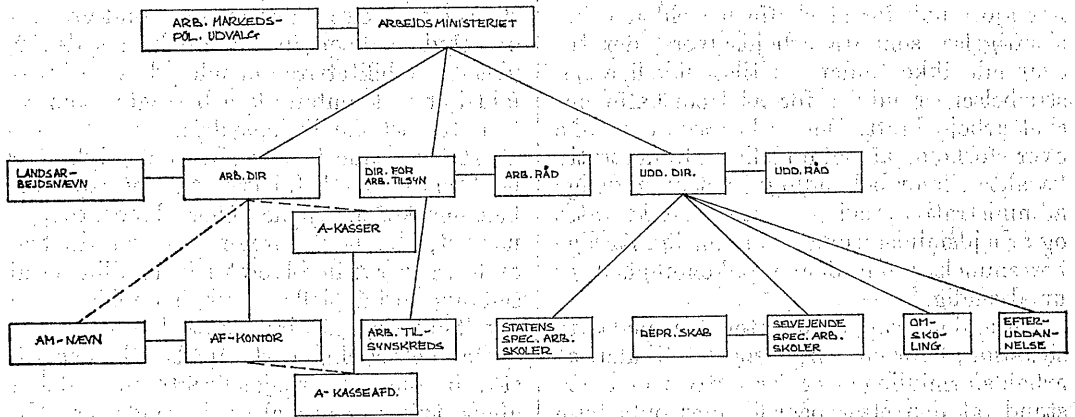
Konkluderende forslag:

1. På længere sigt afstemmes ankespørgsmålenes behandling efter resultatet af pågældende almindeligere ankeovervejsler.

2. Indtil videre henlægges behandlingen i 2. ankeinstans af spørgsmål vedrørende mobilitetsfremmende ydelser m. v. til et tilsvarende kommende ankeorgan for arbejdsløshedsforsikringen.

3. Arbejdsnævnets afdeling for arbejdsløshedsforsikring ophæves og erstattes i rådgivende henseende af landsarbejdsmånet.

Underbilag.

ARBEJDSMARKEDSRÅDET

Bilag 2.

Formandskabet

10. november 1969.

På et den 10. november 1969 afholdt møde har arbejdsmarkedsrådets formandskab drøftet en af arbejdsministeriets kontaktgruppe udarbejdet indstilling med forslag til et koordinerende og inspirerende samspil mellem centrale og lokale instanser inden for arbejdsformidlingssystemet.

Formandskabet kan tilslutte sig de af kontaktgruppen anlagte synspunkter og skal henstille, at de stillede forslag søges fremmet.

Thomas Nielsen

G. Coln

Svend Heineke

Formandskabet ønsker at understrege den afgørende vægt, der bør lægges på forslaget om at sikre neutralitet hos formændene for arbejdsmarkedsnævnene i forhold til de i nævnene repræsenterede interesser samt på forslaget om, at AF-systemet i kontor- og personalemæssig henseende opbygges på landsomfattende etatsgrundlag.